

Programa Polític 2015-2019
Candidatura d'Unitat Popular
Molins de Rei

Mapa de les propostes

1. Cap a la ruptura democràtica i la independència dels Països Catalans
2. Apoderament, participació i democràcia directa
3. Cohesió social
 - 3.1. Habitatge
 - 3.2. Serveis socials
 - 3.3. Educació
 - 3.4. Sanitat
 - 3.5. Polítiques de gènere
 - 3.6. Infància
 - 3.7. Joventut
 - 3.8. Gent gran
 - 3.9. Esport
4. Model econòmic i justícia social
 - 4.1. Municipalització dels serveis públics
 - 4.2. Economia, fiscalitat i redistribució
 - 4.2.1. Ocupació
 - 4.2.2. Finançament local i fiscalitat progressiva
 - 4.2.3. Inversió social
 - 4.2.4. Pagament del deute
 - 4.3. Comerç local
5. Estructura municipal
6. Model urbà
 - 6.1. Mobilitat
 - 6.2. Urbanisme
 - 6.3. Seguretat ciutadana
7. Model territorial i energètic, cap a un sistema sostenible
 - 7.1. Energia
 - 7.2. Entorn natural
 - 7.3. Residus municipals: cap al residu zero
 - 7.4. Drets, protecció i alliberament animal
8. Cultura popular i llengua: eines de convivència i llibertat
 - 8.1. Producció i socialització de béns culturals
 - 8.2. Polítiques de defensa de la llengua
 - 8.3. Foment de la memòria històrica
 - 8.4. Suport al teixit associatiu
9. Noves tecnologies, eines de transparència i informació
10. Nova ciutadania
11. Solidaritat i cooperació

1. Cap a la ruptura democràtica i la independència dels Països Catalans

El municipi o el barri són els espais on es desenvolupen les relacions veïnals, culturals, associatives i, sovint, laborals d'on emergeixen una plural i multiforme varietat d'organitzacions, candidatures municipalistes, grups, associacions i col·lectius que actuen i incideixen dia a dia en els diferents àmbits de la realitat.

Per això, i degut al seu paper fonamental com a espai d'autoorganització i politització popular, considerem que el municipi o el barri conformen l'àmbit de partida des d'on els subjectes socials han impulsat fins ara i han de continuar impulsant, des de baix, el procés cap a la independència i la transformació social.

Tenim en la història molts exemples on els municipis han jugat un paper clau en l'activació des de la base de processos constituents. Foren els ajuntaments els que proclamaren la República el 14 d'abril de 1931. També foren de base municipal els centenars de consultes que van obrir l'actual procés independentista a Catalunya, i que a Molins vam contribuir a organitzar el 28 de febrer del 2010.

En aquest sentit, la CUP considera **els municipis i els barris com el marc territorial de referència** des d'on posar en marxa o continuar impulsant des de baix:

1. La construcció nacional dels Països Catalans
2. La ruptura democràtica cap a la independència
3. L'obertura d'un procés constituent radicalment participatiu, transformador i per l'emancipació social, de gènere i ambiental.

Propostes

Donarem suport a l'**Assemblea de Càrrecs Electes** que es constituirà per a impulsar el procés de ruptura independentista des del municipalisme. En cas que les institucions espanyoles intervinguessin o suprimissin les institucions catalanes d'autogovern, l'Assemblea hauria d'assumir la governació catalana, donant continuïtat al procés i garantint-ne legitimitat democràtica i institucional.

La CUP impulsarà accions de **desobediència institucional i popular** que accelerin la ruptura democràtica amb l'estat. També crearà des de l'àmbit local eines de poder i **organització popular**, i donarà suport actiu a aquelles iniciatives ja existents en aquest sentit (assemblees, consells, entitats locals, plataformes i organitzacions), amb l'objectiu de desplaçar el protagonisme i centre del procés d'alliberament des de les institucions cap a la societat civil.

Ja des d'ara estem vivint un procés constituent de la futura societat de la República Catalana. Però en el moment de la declaració d'independència aquest procés començarà formalment. Com a CUP, propiciarem un posicionament públic clar dels ajuntaments a favor de l'obertura d'un procés constituent de base, que impliqui la convocatòria d'una **Assemblea Constituent** amb una forta presència i participació de les classes populars.

Finalment, volem que l'exercici del dret a decidir s'estengui al conjunt dels Països Catalans. Des de Molins de Rei, donarem suport a totes aquelles iniciatives i moviments socials que treballen en àmbits i propostes que permetin avançar en la construcció nacional dels Països Catalans

I també impulsarem la construcció en l'àmbit institucional i popular d'estructures organitzatives comunes dels Països Catalans, com l'**Assemblea de regidors i regidores dels Països Catalans** o la **Xarxa municipalista dels Països Catalans**, des d'on posar en marxa polítiques municipals cooperatives i de solidaritat entre els diferents municipis en els àmbits social, econòmic i cultural i iniciatives socials que vagin en la direcció de construir alternatives concretes i de futur al capitalisme en molts àmbits diferents.

2. Apoderament, participació i democràcia directa

El model institucional actual (monarquia constitucional) que es caracteritza per oferir **pocs espais de participació** (més enllà de les eleccions cada quatre anys), ha generat una cultura política que els partits defensors del sistema traslladen gairebé calcada en els diferents espais administratius, entre ells els municipis. Avui, aquesta tradició política està sent superada pel conjunt de la població que **demanda ofertes polítiques i institucions molt més permeables a la iniciativa popular**, tal i com demostren les nombroses iniciatives que entitats i plataformes engeguen per incidir directament en la defensa dels drets socials o per demanar mecanismes útils de participació que donin sortides a les demandes socials i nacionals. Representa l'eclosió d'un **nou paradigma que reclama la plena sobirania en la presa de decisions col·lectives**, en contraposició a un model on les decisions es traslladen cap a centres llunyans i no democràtics de poder. Els centres de decisió reals (les instàncies econòmiques) es troben fora de l'àmbit polític i el condicionen perquè aquest darrer només compleixi les seves atribucions formals i utilitzi els aparells de l'estat per garantir i afavorir els seus interessos. Així es consolida en el nostre entorn la cultura de la 'democràcia delegada' que basa la seva pràctica a reduir els nostres drets polítics a la tria d'uns representants escollits en les diferents eleccions cada quatre anys.

En l'actual context de crisi nacional i econòmica, la manca de capacitat i voluntat de la classe política per donar respostes als conflictes oberts en el conjunt dels Països Catalans en general i també en els municipis ha confirmat el discurs de l'Esquerra Independentista que ha defensat durant molts anys que les actuals estructures de l'estat espanyol, hereves de la dictadura franquista, estan expressament dissenyades per impedir qualsevol iniciativa política que posi en qüestió els pilars del règim i el model econòmic i polític sorgit del 78. La negació del dret a l'autodeterminació i la incapacitat de la classe política governant per donar respostes efectives per resoldre l'actual crisi social han fet entrar en crisi no només les estructures de l'Estat, sinó també ha posat en qüestió el model

institucional vigent i la partitocràcia, especialment en els partits que l'han mantingut i que el van dissenyar durant la transició.

Avui dia, resulta complicat posar en dubte la crisi de representació generalitzada que presenta aquest sistema de democràcia parlamentària i dels partits polítics que la sustenten. Conscients d'això, intenten autolegitimar-se anunciant mesures i propostes com a grans canvis que realment són maquillatge i que han substituït paraules com 'democràcia', 'participació', 'processos participatius', 'donar la paraula a la ciutadania',... Però a la pràctica aquests processos estan tutelats i dirigits, estan limitats en l'abast, en el marc i en els continguts, centrats bàsicament en infraestructures. Simplement cerquen aconseguir una validació i acceptació a la seva política dient que "això és la festa de la democràcia" i que "consulten a la ciutadania". I això quan no presenten com a participació la convocatòria d'un simple acte informatiu ('donar compte') per explicar en què es gastaran els diners dels pressupostos a posteriori o per què han portat a terme una determinada decisió.

La participació ciutadana ha esdevingut, amb el pas del temps, una acció de govern més. S'ha normalitzat i sistematitzat mitjançant la posada en marxa de processos, dirigits i tutelats per professionals de l'especialitat, la finalitat fonamental dels quals és recollir les opinions i impressions de la ciutadania respecte d'una acció de govern prèviament dissenyada. Els anomenats processos participatius no són gaire diferents de les enquestes de satisfacció realitzades per qualsevol prestador de serveis, de forma totalment coherent amb la lògica mercantil dominant. Només cal fer una cerca ràpida a la xarxa per comprovar com els municipis del nostre entorn, fins i tot Molins, apliquen sistemàticament plans de participació ciutadana que semblen produïts en sèrie; simples fotocòpies.

Uns processos que acostumen a fer-se servir com a eina d'auto legitimació per part dels governs municipals en relació a determinades actuacions que mai, o poquíssimes vegades, tenen a veure amb esferes clau com la fiscalitat, el model productiu o l'accés a l'habitatge. Sorprenentment, només són susceptibles de ser sotmesos a processos participatius aquells àmbits que es situen, d'alguna manera,

a la perifèria del que hauria de ser la política municipalista. El govern disposa els termes en els quals la ciutadania ha de participar i, el que és molt important, quan. En aquest sentit, la participació ciutadana entén el paper actiu dels individus com a simples 'emissors i emissores d'opinions' degenerant, així, la participació política en una simple declaració de preferències.

Està clar que no han aconseguit el seu objectiu perquè el seu desprestigi segueix inalterable. Això sí, el que han aconseguit és apropiar-se d'aquestes paraules i buidar-les de contingut, de manera que ara calgui cercar-ne d'altres que tinguin sentit.

En resum, aquesta participació ciutadana no posa en qüestió, en cap cas, l'arquitectura institucional dominant en l'actualitat i, per tant, es configura com un mecanisme de legitimació de les lògiques de representació separades. A més, darrere d'aquest model s'amaga una concepció consultiva del que hauria de ser la democràcia en el període entre eleccions. I a aquesta, consegüentment, li correspon una població expectant, passiva, l'activitat de la qual es limita a l'expressió d'opinions i queixes respecte a l'acció de govern. Ens cal superar aquesta concepció limitada del que ha de ser la implicació de la població en els assumptes col·lectius.

Enfront d'aquesta manera de fer, des de la CUP Molins apostem de manera clara i contundent pel municipalisme radical, com una eina clau per aconseguir la transformació social. El municipalisme radical proposa un model de democràcia directa, en la qual les classes populars dirigeixen els seus propis assumptes mitjançant processos de deliberació i presa de decisions cara a cara, de manera que les dones i els homes puguin assumir col·lectivament responsabilitats per governar les seves pròpies comunitats. És a dir, parlem d'anar més enllà del vot, parlem del control directe dels assumptes comunitaris per part dels ciutadans i de les ciutadanes, a través d'institucions democràtiques de proximitat, especialment assemblees populars, amb una ètica comunitària de compartir i cooperar en comptes de dependre d'una elit. **I això ha de ser així de manera transversal.**

La concepció municipalista radical reconeix la capacitat dels individus per organitzar-se de forma autònoma per tal de donar resposta a tot el conjunt de problemàtiques que han d'afrontar en la seva quotidianitat. En aquest cas democràcia és autoorganització i autonomia. Per tant, és molt important reconèixer la legitimitat de les diferents assemblees, siguin de barri o corresponents a múltiples expressions de lluita, i comprometre's a convertir en accions de govern les seves decisions.

L'aposta municipalista radical no pot acceptar la concepció espectacular de la política, la qual reserva als individus un paper fonamentalment contemplatiu. És per això que **necessita la implicació activa i conscient de totes aquelles persones i col·lectius amb una clara voluntat transformadora. En aquest sentit, es proposa potenciar el sorgiment d'instruments de participació efectiva amb capacitat de decisió vinculant respecte als assumptes municipals.** Municipalisme radical vol dir construir institucionalitat alternativa – assembleària, no jerarquizada, no patriarcal...- i, per tant, la creació d'aquests espais és clau per generar moments de ruptura: punts de no retorn respecte a l'ordre establert.

En essència, el municipalisme radical, que prové de les pràctiques assembleàries (i autogestionàries) dels moviments socials, es troba en condicions de desencallar l'etern xoc de legitimitats existent entre les institucions representatives sorgides de processos electorals i els espais d'autoorganització i autogestió popular que emergeixen, contínuament des del carrer. Si bé els primers gaudeixen d'una legitimitat legal, forta, que ens costa reconèixer com a pròpia, imposada per un marc jurídic difícilment modificable; els segons, sense dubte, es troben legitimats per la seva llarga història de lluites, conquestes i també, naturalment, derrotes. Cap dret ha estat atorgat sense haver-se practicat abans. El carrer ens marca el camí, i així ho ha de continuar fent. De cap manera podem permetre que, en nom de la democràcia, es reprimeixin les experiències autogestionàries i assembleàries. Els governs municipalistes radicals, per contra, han d'enviar un missatge clar i contundent: el vostre camí i el nostre s'han de trobar tard o d'hora perquè tot plegat tingui sentit.

2.1. Un exemple d'institucionalitat radical: el Consell Popular de Vila

El Consell Popular de Vila és la forma institucional en la qual ha de cristal·litzar l'aposta municipalista radical. És imprescindible que el govern es comprometi a convertir les decisions del Consell en acords, i aprovar-los al ple, fent així realitat que aquesta experiència de democràcia directa tingui caràcter vinculant i decisor.

Un esforç institucional, veritablement alternatiu, implica el trencament de les lògiques dominants de representació, fonamentades en la separació entre representants i representats. Cal escurçar, de forma urgent, la distància, tant física com simbòlica, existent entre els ciutadans i les persones que han estat escollides per representar-los. **Per tal d'aconseguir-ho és imprescindible garantir el funcionament assembleari dels espais de presa de decisions. Aquests espais estan cridats a funcionar d'acord amb els ritmes propis de la democràcia deliberativa.** Tot això significa treure protagonisme a la figura del polític/a que, al marge del fet que la seva dedicació sigui completa o no, és vist com un especialista de la gestió dels assumptes públics. La forma institucional assembleària és, essencialment, igualitària i ningú hauria de destacar per cap raó que no fos la seva capacitat de defensar les idees pròpies i propostes enfront de la resta. En aquest sentit, el Consell Popular de Vila desafia el model polític dominant fonamentat, en part, en els personalismes i lideratges carismàtics. Per exemple, en cas que fos necessari assignar delegats o crear comissions per tal de donar resposta a qüestions diverses, aquestes haurien de poder-se revocar en qualsevol moment o dissoldre's automàticament quan hagin complert el propòsit pel qual van ser creades.

Per tot això, el grau de radicalitat del Consell vindria determinat per la seva capacitat d'adaptació a les dinàmiques pròpies de la democràcia directa i deliberativa. És a dir, la institucionalitat radical ha de ser fonamentalment assembleària i capaç de fer front a qualsevol circumstància més enllà que aquesta formi part, o no, del marc competencial que, en l'actualitat, l'Estat assigna als municipis. És en aquest sentit, que la institucionalitat radical suposa un clar desafiament a l'Estat en clau descentralitzadora. **L'objectiu fonamental és**

transferir el protagonisme de les institucions representatives cap a les assemblees. Per altra banda, una institució és, també, radical perquè la seva existència depèn del fet que es produeixin canvis que van més enllà de l'esfera política. De fet, la transformació més important necessària per tal que el Consell Popular de Vila pugui estar en condicions de disputar l'hegemonia a la institució representativa, el Ple Municipal, té a veure amb les relacions de producció. **No només es tracta de crear o facilitar l'existència d'aquests espais de democràcia directa sinó de treballar perquè tothom hi pugui participar en condicions d'igualtat.**

Ningú pot negar la dificultat d'endegar a rodar una iniciativa com la que ens ocupa. Però, no és també complicat utilitzar l'adjectiu democràtic per qualificar un sistema que s'ha demostrat inherentment corrupte? La democràcia directa, la sobirania de l'assemblea, no és un invent de fa quatre dies. La historiografia ens proporciona referents de sistemes consellistes a gairebé totes les èpoques i latituds. Comencem per quedar-nos amb el potencial d'una institució deliberativa, i amb capacitat de decisió, com la que s'està plantejant. Perquè hauríem de renunciar a determinar col·lectivament, i directament, tots els assumptes que ens afecten com a membres d'una comunitat? Perquè ha de ser la institució representativa, un ajuntament fonamentat en la delegació i l'especialització de la política, l'única manera mitjançant la qual les persones han d'incidir en política?

2.2. Potenciar l'autoorganització i fer valer l'autonomia com a bé comú

Evidentment, tot això cal posar-ho en pràctica. I per fer-ho ens cal un veritable canvi qualitatiu en la mobilització popular, un increment significatiu de la consciència col·lectiva. Sobretot pel que fa a la necessitat de propiciar canvis d'estructura que capgirin, definitivament, la correlació de forces i que iniciïn el camí d'una transformació social profunda. Però també, diguem-ho clar, ens cal la consecució d'un govern local veritablement municipalista. Un govern que sigui capaç –que ja és hora!– de cedir el protagonisme a les diferents experiències assembleàries i autogestionàries en tots aquells àmbits on aquestes decideixin determinar el seu destí col·lectiu. **Respecte, reconeixement i no interferència serien els tres pilars sobre els quals s'hauria d'aixecar la política**

municipalista radical pel que fa a la seva relació amb els moviments socials i els seus espais d'autogestió i autonomia. En paraules del cooperativista i sociòleg santsenc Ivan Miró: «Les fórmules electorals de ruptura han d'estar al servei de les institucions populars que sorgeixen, i qui ha de dirigir la transformació econòmica i política de la ciutat ha de ser la gent i els barris. Aquestes candidatures, si arriben al poder, hauran d'entendre que mai més es podrà governar contra l'autoorganització política, sinó al contrari: caldrà potenciar-la.»

Més enllà que la posada en marxa del Consell Popular de Vila pugui ser una realitat a curt termini, **el govern municipalista ha de defensar i protegir els espais d'autoorganització popular de la vila. La cultura autogestionària ha de formar part de l'imaginari col·lectiu.** En lloc d'adoctrinar els nostres infants en les destreses i competències de la participació ciutadana, **s'ha de reivindicar la memòria històrica de les lluites populars, doncs han estat un agent fonamental en la consecució de molts drets socials que avui considerem irrenunciables.** De cap manera es pot reprimir a qui no es conforma amb escollir entre diferents 'productes' electorals cada quatre anys. Hem d'acabar amb la criminalització d'aquelles que es mobilitzen per tal de canviar una realitat que, legítimament, consideren injusta.

Els partits polítics acostumen a preocupar-se per les necessitats de la població durant els mesos previs als comicis; després pateixen un estrany síndrome d'amnèsia generalitzada. Els seus programes són prefabricats amb data de caducitat: s'autodestruïen el dilluns posterior a les eleccions. El municipalisme radical no pot funcionar d'aquesta manera ja que, si ho fes així, s'arriscaria a quedar-se amb un bon titular a les mans que s'ha buidat de contingut. **L'objectiu de les candidatures municipalistes de ruptura ha de ser la transformació radical de la societat en democràcies directes, no la gestió de les engrunes competencials que l'ordenament jurídic actual reserva als municipis i barris.**

L'aposta municipalista de **la Candidatura d'Unitat Popular, a Molins de Rei, és molt més que una simple estratègia electoral** i, per això, vol formar part d'aquest esforç col·lectiu, d'aquesta aposta per transcendir els actuals marcs institucionals. Malgrat tot, la candidatura municipalista de ruptura no és res més

que un sol element del complex trencaclosques de la transformació social. És per això que **la modificació profunda de l'arquitectura institucional municipal, vigent en l'actualitat, a favor d'espais assemblearis de presa de decisions necessita la implicació de totes aquelles que, des del carrer, han creat, i creen, espais d'autonomia social, política i econòmica.**

Quan diem GOVERNEM-NOS!, estem parlant d'això.

2.3. Situació a Molins de Rei

La nostra Vila està a les antípodes d'aquest model de municipalisme radical, democràcia directa i transformació social que defensem des de la CUP. Aquesta legislatura hem viscut unes contínues **traves i interferències del govern municipal** envers les activitats de les entitats i moviments de la Vila, que han conduït a jornades i accions de protesta. Igualment s'han posat multes –tot i que al final es van retirar- a persones de col·lectius per fer un mural a l'espai públic.

Més enllà d'aquestes desagradables situacions, a començaments dels s.XXI es van fer alguns processos participatius sobre obra pública i equipaments en la línia dels que s'ha comentat a la introducció que van aixecar moltes expectatives però que majoritàriament van acabar decebent.

Tot i que **el 2007 es va aprovar el Pla de Participació, pràcticament no s'ha desenvolupat** (de fet, ja no hi ha tècnica de participació) i, en els últims anys, aquest tipus de processos pràcticament han desaparegut, quedant només un pressupost participatiu per a les entitats juvenils de 6.000€ en un procés decisorí poc motivador, com demostra l'escassa participació que hi ha. Ni tan sols cap procés participatiu amb un espai que genera tant de debat públic com la nova Biblioteca. El que sí que estan fets amb aportacions de la ciutadania són els Plans de Joventut, Infància i Gènere. El govern municipal també va recollir les opinions vilatans i vilatanes de forma anònima sobre l'Ordenança de Civisme el 2012, que finalment no s'ha aprovat.

Seguim sense una eina tan important com el ROM (Reglament Orgànic Municipal) que ens permeti autoorganitzar-nos i que defineixi les normes i criteris a seguir en la presa de decisions de l'administració, i que ens permeti anar bastant més enllà del Reglamento de Organización, Funcionamiento y Régimen Jurídico de las Entidades Locales -ROF-, de 1986.

En aquesta legislatura, el govern municipal ha deixat d'invertir 175.000€ en participació (si ho comparem amb les partides previstes pel govern anterior). L'equip de govern confon repetidament participació amb informació i donar compte de forma reiterada. Alguns exemples són l'audiència pública del pressupost un cop ja està aprovat –definida com a “autèntica democràcia participativa” per un regidor de l'equip de govern-, actes als barris per explicar aquest tema i altres coses, presentació del pla d'habitatge o la convocatòria dels veïns per fer el nou Pati del Palau amb el projecte d'urbanització ja tancat, etc.

Pel que fa a espais de participació, a més dels pressupostos participatius per als joves, existeix el Consell de Seguiment de la Crisi, que ha posat en comú propostes d'entitats diverses (polítiques, socials, tercer sector, empresaris, sindicats, associacions veïnals...) i les ha convertit pràcticament en un PAM a seguir pel govern, que ha fet allò que ha considerat més fàcil o més útil als seus interessos. També ha decidit el destí de 4.000 euros atorgats per un premi de la Generalitat, però ha tingut un funcionament deficitari que no ha permès que els resultats hagin estat tot el positius que haurien d'haver estat en aquests moments d'emergència social per a molta gent. També hi ha Taules Sectorials, com la d'Educació, que ha funcionat bé però que ha estat l'excepció.

També hi ha diferents Consells consultius de l'Ajuntament. N'hi ha diversos en diferents àmbits, no sempre ben estructurats: Molins de Rei Solidària, Consell consultiu de comerç, comitè executiu de la fira (el més vinculant de tots), la

taula d'entitats juvenils/culturals, el Consell Agrari (que es convoca molt de tant en tant), el Consell de seguretat local (que té lloc molt esporàdicament), la Taula local d'habitatge, la Comissió de seguiment del pla de Joventut i el Consell escolar municipal, per posar alguns exemples.

Ara s'haurà de crear la comissió de seguiment de les obres del nou barri de Les Guardioles degut a la pressió veïnal.

2.4. Propostes

Per dur a terme aquest apoderament i democràcia directa, des de la CUP Molins proposem les següents mesures:

- **Posar les condicions perquè es constitueixi el Consell Popular de Vila.** Des de l'Ajuntament cal posar les bases materials perquè aquest nou òrgan institucional i assembleari es vagi articulant sense tuteles.

Contràriament al que altres partits defensen, el Consell Popular de Vila no pot ser una institució imposada ni creada artificialment ja que aleshores podria acabar sent un altre organisme del mateix sistema. La institució popular en la qual nosaltres pensem no es fa d'un dia per l'altre sinó que està al final d'un camí en el que l'autoorganització vagi impregnant els carrers i el dia a dia de Molins. Quan estigui creat el Consell Popular de Vila, el govern de la CUP assumirà les decisions d'aquest òrgan.

- **Crear la regidoria d'apoderament popular i moviments socials,** amb l'objectiu de reconèixer i legitimar l'autoorganització popular, posar recursos municipals al seu servei i cedir-li protagonisme i espais de decisió, i assegurar que això es fa d'una forma transversal. Cal fer palès que es pot incidir en la vida pública.
- **Redactar un Reglament Orgànic Municipal (ROM)** que substitueixi el ROF que actualment marca la vida política a la vila, i que faciliti aquest canvi de paradigma i l'apoderament de les classes populars i la

democràcia directa.

- **Fer pressupostos participatius i consultes populars** en temes centrals de la vida pública de Molins de Rei.
- **Potenciar la cultura autogestionària.** I, en aquells espais en què no hi hagi experiències d'aquest tipus, treballar per generar co-gestió (equipaments,...). En aquest sentit, la gestió dels serveis públics no ha de quedar en mans d'empreses privades, sinó que se n'ha de garantir el funcionament a través d'acords amb les diferents entitats i/o moviments perquè esdevinguin protagonistes directes de la seva pròpia acció.
- Posar al servei de les classes populars i dels interessos col·lectius **les taules sectorials** i dotar-les de més poder de decisió.
- **Recordar, reconèixer i dignificar les lluites populars** passades i presents mitjançant conferències, exposicions i actes.
- **Afavorir** les activitats del teixit associatiu, veïnal i cultural de Molins de Rei i **dinamitzar una cultura d'implicació amb el municipi i de col·laboració**, promovent les xarxes associatives com espais de reflexió per a la defensa d'interessos col·lectius.
- **Garantir al carrer espais de comunicació per a les entitats, associacions i moviments** sense la ingerència d'empreses privades.

3. Cohesió Social

3.1 Habitatge, un dret col·lectiu

Un dels principals problemes de les classes populars és la dificultat d'accedir a un habitatge digne, amb totes les conseqüències socials que això comporta. Abans de concretar les mesures, cal explicar-ne la situació actual i els motius que l'han generat; cal analitzar les polítiques d'habitatge que han dut a terme les diferents instàncies de l'Administració.

Anàlisi de les polítiques públiques d'habitatge

Durant aquests anys no hi ha hagut una política per garantir el dret a l'habitatge (entesa com a promoció de l'habitatge en diferents formes de tinença que garantissin l'accés a tothom, i especialment als col·lectius més vulnerables, de forma assequible –no més del 30% de la renda- i estable – sense por de perdre l'habitatge per motius econòmics-). El que sí que hi ha hagut és una política econòmica basada en gran mesura en la mercantilització de l'habitatge, tractant-lo com un bé d'inversió en lloc d'un bé d'ús.

El marc normatiu sí que ofereix cabuda a una política que concreti i garanteixi el dret a l'habitatge. Cal tenir present que com més augmenta la mercantilització de l'habitatge més baixa és la política d'habitatge. En conseqüència, **des de la CUP defensem que hi hagi una decidida política pública d'habitatge**, també des dels ajuntaments. Les comunitats autònomes són teòricament competents en matèria d'habitatge, però hi ha moltes lleis estatals que en condicionen aspectes essencials (Llei d'Arrendaments Urbans, Llei d'Enjudiciament Civil, Llei Hipotecària, Llei del sòl...).

A més, durant anys va haver-hi un discurs força estès fins i tot per determinats sectors de l'esquerra, molt enganyós, que plantejava que a major liberalització i per tant facilitació de la construcció i del crèdit, hi hauria més oferta i per tant

disminuirien els preus. Evidentment no ha estat així, sinó tot el contrari. Els sous no pujaven més d'un 30% (en els millors dels casos) mentre el preu de l'habitatge pujava més d'un 200%.

El resultat va ser l'augment de la bombolla immobiliària, la promoció de l'ús antisocial de l'habitatge i la facilitació de l'especulació. La liberalització del sector creditici, el fet que qualsevol entitat financera pogués prestar tot el diner que volgués a qui volgués, ha generat un sobre-endeutament de la població i a més no ha permès que disminuïssin els preus, sinó tot el contrari: els preus dels pisos es fixaven no per criteris de taxació objectius, ni regulats, sinó per la capacitat de pagament a través del crèdit. Els pisos valien tot allò que les famílies podien pagar a través de la seva capacitat màxima de sobre-endeutament i les mateixes entitats financeres eren les que sobrevaloraven les taxacions.

Això sumat a d'altres polítiques, com són: no desgravar lloguers i només fer-ho amb la compra, liberalitzar el preu dels lloguers, sense cap tipus de limitació legal, també va generar que no es veiés el lloguer com una opció de futur, ja que estava mancada d'estabilitat (contractes a 5 anys amb augments gens raonables de preus).

L'Estat, en definitiva, no és que no hagi intervingut: sí que ho ha fet, però per assistir els interessos del mercat, dels operadors privats, en lloc de garantir el dret a l'habitatge.

I cal tenir en compte que **el dret a l'habitatge és un dret fonamental, que en determina i condiona molts d'altres; per tant la seva vulneració comporta també la de molts altres drets** (família, salut, intimitat, lliure desenvolupament de les persones, etc.).

Actualment, doncs, tenim un model en què hi ha un alt nombre de propietaris, o que es creuen que ho són (però en realitat només són sobre-endeutats), o que

pretenen ser-ho algun dia, dibuixant una societat conservadora i sobretot amb un alt nivell de control social (per tal de protegir la propietat, cal poder pagar la hipoteca, i això ens fa més submisos a l'àmbit laboral, entre d'altres efectes).

L'ascens social s'ha vinculat a l'ascens en la consecució de patrimoni immobiliari i alhora no s'han impulsat formes de tinença alternativa. A més, sectors privats amb interessos econòmics (propietaris, Apis, entitats financeres...) han estès la idea de que llogar és un esport d'alt risc, ja que els propietaris se senten fortament insegurs i desemparats jurídicament davant els llogaters que no paguen o potencialment podrien fer desperfectes.

En canvi, l'administració, tant estatal com catalana, ja ha aprovat nombrosos ajuts per aquells propietaris que vulguin llogar els pisos buits (incentius de 6 mil euros a fons perdut, aval lloguer front la morositat, gestió gratuïta del lloguer...). Finalment, l'administració estatal ha cedit totalment davant els sectors propietaris (no oblidem que l'estat espanyol és un dels països europeus on hi ha una major concentració de la propietat i que per tant parlem de grans propietaris, ja que els petits propietaris gairebé no tenen pisos buits).

A més dels ajuts esmentats, **el govern espanyol va aprovar el "desnonament exprés", agilitzant encara més els processos de desnonament per motius econòmics**, acabant amb les poques garanties que té la part més feble del contracte, el llogater. Nacions Unides ha criticat durament aquesta mesura per vulnerar el dret a l'habitatge i facilitar pràctiques discriminatòries com l'assetjament immobiliari.

Precisament per la forta dependència de l'economia espanyola i catalana del totxo, amb l'esclat de la bombolla immobiliària, la crisi és molt més greu aquí que no pas a altres països europeus. La situació de crisi econòmica va començar per l'esclat de la bombolla immobiliària per passar a instal·lar-se a quasi tots els àmbits de la vida econòmica i social. Abans de 2008 els bancs finançaven fins al 100% de la compra d'habitatges, sense mirar gaire la

capacitat econòmica real i amb projecció de futur de les famílies per retornar les hipoteques.

Els mateixos bancs taxaven el valor dels immobles ben a l'alça, en base a paràmetres purament especulatius i basats en l'espiral inflacionista del sector, molt per sobre del cost real. Les condicions eren tals, que molta gent amb necessitat d'habitatge va veure l'ocasió de satisfer aquest dret fonamental de la persona: el dret d'accés a l'habitatge. Ocasió que oferia en la compra de l'habitatge majors facilitats i més baix cost que en el seu lloguer.

Punxada la bombolla, el marc legal que acompanya el tràgic procés de correcció d'aquesta situació fictícia deixa a desenes de milers de ciutadans desemparats i perseguits per la llei. És un marc legal que ignora les causes, els impulsors i els creadors de la bombolla primer i de la crisi després i que culpabilitza, quasi en exclusiva, la insolvent família que serà desnonada.

Amb el marc legal actual, a la família que no pot seguir pagant els terminis de la hipoteca, se li reclama l'immoble i, si aquest no és venut exitosament al mercat, se li reclama igualment continuar pagant el deute. Situació aquesta que porta a moltes famílies a ser desnonades de la seva llar i obligades a seguir pagant la hipoteca de l'immoble que ja no tenen.

Els processos d'execució hipotecària posen més que mai al descobert el flagrant incompliment de diverses disposicions recollides a la Constitució Espanyola o al Pacte Internacional sobre Drets Econòmics, Social i Culturals, del qual Espanya n'és estat signatari. En concret, queden pràcticament ignorats articles de la Constitució com l'art. 24 sobre tutela judicial efectiva, l'art. 14 sobre igualtat, l'art. 9.3 sobre interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics o evidentment l'art. 47 sobre l'habitatge digne i adequat.

Resumint, veiem que a la dificultat d'accés a l'habitatge d'una àmplia part de la

població que teníem durant els anys de la bombolla immobiliària, **amb l'esclat de la crisi s'afegeix un greu problema de pèrdua d'habitatge amb els milers de desnonaments per motius econòmics que s'estan començant a produir i que aniran a més** (tant per l'impagament del lloguer com de l'hipoteca a conseqüència d'un atur massiu i de llarga durada).

Hi ha moltes **altres conseqüències generades per aquest model:**

- Fa 50 anys, el 50% del territori ocupat actualment, era terreny lliure. Un model de creixement totalment insostenible.
- A tot l'Estat els habitatges per vendre són uns 700.000, molts a la costa o de segona residència.
- Durant tots aquests darrers anys, el preu del sòl ha passat a repercutir d'un 15-20% en el preu de l'habitatge, fins a un 35-60% en els darrers anys de la bombolla immobiliària.
- La construcció ha servit per finançar els Ajuntaments, el mateix Estat, la sanitat, l'ensenyament i els partits polítics. El cas Pretòria n'és un exemple.
- Les plusvàlues generades per l'increment del valor del sòl, no han retornat a la col·lectivitat. Totes han quedat retingudes a les butxaques dels especuladors.
- A causa del fort increment del preu de l'habitatge, els préstecs hipotecaris han allargat els seus terminis, de 15 a 20 anys fins a 40 i 50 anys, tota una vida.
- La desproporció entre els sous i el preu de l'habitatge no ha parat de créixer. Els sous han pujat entre un 25 i un 30%, en els millors dels

casos en els darrers quinze anys, i el preu de l'habitatge ha pujat un 200%.

- Un 70% de la població només pot destinar 350,00 € al mes, com a màxim, per l'habitatge; cada dia són més els marginats residencials. A causa del cost elevat, en molts casos, l'habitatge de protecció oficial tampoc és la solució, i les ajudes per lloguer o bé per l'adquisició d'un habitatge són només un pedaç. Pensem en la gent jove i la gent gran, tot un greu problema.
- Segons directrius de la Unió Europea, una família normal ha de destinar un 33% del sou a les necessitats bàsiques, un 33% a l'habitatge i un 33% a lliure disposició, però a Catalunya es destina un 40-45% a les necessitats bàsiques, un 50-55% a l'habitatge i entre un 0 i un 5% a lliure disposició.

Necessitem urgentment un canvi de model, però l'Estat no dona resposta en aquest sentit, sinó més aviat en la direcció contrària. Hi ha, d'altra banda, una total invisibilització mediàtica dels desnonaments i dels seus efectes. Cal poder canviar aquest model de societat de propietaris, però cal molta conscienciació i molta reacció social.

I davant d'aquesta paràlisi de les administracions, **ha estat la gent del carrer, els propis afectats, les classes treballadores les que s'han unit per defensar el dret a l'habitatge**, per lluitar contra l'especulació i fer aturar els desnonaments, a través de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH).

Tot i el nou panorama resultant de la crisi, els ajuntaments no podem baixar la guàrdia davant l'especulació; per fer-ho s'han de combinar l'acció administrativa i les polítiques del sòl. L'experiència ha demostrat que augmentar l'oferta de sòl urbanitzable i urbà no implica, necessàriament, una disminució del preu de l'habitatge. Al contrari, l'augment s'ha mantingut fins que

la demanda no ha pogut assumir el preu.

La compra d'habitatge ha deixat de ser, per a les classes mitjanes, una opció d'inversió que comptava, a més, amb ajudes estatals quant a desgravació d'impostos i s'ha girat en contra de moltes famílies entrampades en hipoteques lleonines. Un cop més, la fallida del sector immobiliari ha servit als bancs i grups d'inversió (a través del SAREB) per acumular el patrimoni vacant en espera de "temps millors". Hem de lluitar per la transferència d'aquests actius als ajuntaments.

Cal modificar la fiscalitat del sòl, actualitzar periòdicament el cadastre en quant a valors del sòl i titularitats. Aplicar l'IBI amb tot rigor, tot desgravant la primera residència. I canviar la política de subvenció a la compra de l'habitatge, per la de suport a aquelles persones amb baix poder adquisitiu per a l'obtenció d'aquest, ja sigui de compra com de lloguer.

Quant a l'habitatge protegit, diferenciem entre l'habitatge de protecció oficial, destinat a la classe mitjana-baixa, amb un preu marcat per l'administració i un cert cost econòmic per a l'adquiridor, i l'habitatge social, destinat als sectors que no poden arribar a assumir el cost de l'habitatge de protecció oficial.

L'administració ha de vetllar per aconseguir un parc d'habitatges de lloguer de baix preu. Aquest es podrà donar mitjançant promoció pública, o bé privada. L'ajuntament hauria d'arribar a acords amb les entitats financeres perquè part de la inversió social de les seves fundacions, establerta per estatuts de les entitats, s'invertissin en la creació d'aquest parc d'habitatges de lloguer de baix cost. Cal tenir en compte, que aquestes disposen de finançament i formes de cobrament dels lloguers i que als anys 60-70 els seus antecessors, les caixes, ja havien realitzat promocions d'aquest estil. Alhora, es pot experimentar en les noves promocions (criteris comunitaris, quotidians, experiència vivencial de les dones).

L'equilibri entre les anteriors apostes haurà de venir donat per un esforç d'anàlisi i planificació democràtica de la política urbanística i social de cada municipi.

3.1.1 Línies d'actuació municipal en la política d'habitatge

El principal objectiu de les mesures ha de ser el de **fer realitat el dret a l'habitatge i que aquest no sigui tractat com una mercaderia**, ja que es tracta d'un bé de primera necessitat.

3.1.1.1. El Pla Local d'Habitatge

En aquest pla s'ha de **definir la política del sòl a desenvolupar** -impostos, ajudes, etc.- com també **definir les diferents tipologies d'habitatge protegit** -habitatge de protecció oficial, habitatge de promoció pública, habitatge social...- així com el règim d'adjudicació –cooperativa, lloguer, compra,...- i la forma de finançament: públic, privat.

El PLH ha de comptar amb la participació activa del poble, que ha de ser prèviament informat de les dades que es disposin.

3.1.1.2. Lluita contra l'especulació

Des dels ajuntaments i altres administracions públiques s'ha de lluitar activament contra l'especulació, combinant les polítiques del sòl i les administratives.

En els darrers anys previs a la crisi s'ha pogut comprovar que augmentant l'oferta de sòl urbanitzable i urbà no s'aconseguia disminuir el preu de l'habitatge, ans tot el contrari, ja que aquest va continuar pujant fins a límits insostenibles. A més s'ha pogut comprovar com creixia la compra d'habitatge com a valor d'inversió, ja que aquest augmentava més de valor que qualsevol

altre camp d'inversió i a més sol tenir ajudes estatals quant a desgravació d'impostos.

3.1.1.3. Suport a les persones amb menys recursos

Si analitzem l'habitatge protegit, haurem de diferenciar entre dues tipologies; l'habitatge de protecció oficial (HPO), destinat a les classes socials mitjana-baixa, és a dir, habitatge amb un preu marcat per les administracions però amb un cert cost econòmic per a l'adquiridor. I l'habitatge social, destinat a les classes més baixes que no poden arribar als costos de l'habitatge de protecció oficial.

- **Redefinir els paràmetres de l'habitatge social:** l'actual política d'HPO no respon a les necessitats dels col·lectius més necessitats, ja que es mantenen els preus i l'administració adquireix i construeix habitatge però el manté a preus molt propers als del mercat i majoritàriament en règim de propietat.
- L'administració haurà de vetllar per aconseguir un parc d'habitatges de lloguer de baix cost. Aquest es podrà donar mitjançant promoció pública, o bé privada.
- L'Ajuntament hauria d'arribar a acords amb les caixes i bancs per tal que part de la inversió social d'aquestes, establerta per estatuts de les entitats, s'invertissin en la creació d'aquest parc d'habitatges de lloguer de baix cost. Cal tenir en compte, que aquestes disposen de finançament i formes de cobrament dels lloguers. Als anys 60-70 ja s'havien realitzat promocions d'aquest estil.
- Des d'una perspectiva fiscal, tant els ajuntaments com les altres institucions haurien de modificar la tendència actual:

- Actualitzant el cadastre amb certa regularitat i subvencionant l'Impost de Béns Immobles (IBI) per a la primera residència, especialment per a les persones amb menys recursos.
- **Canviant la política de subvenció a la compra de l'habitatge, per la de suport a aquelles persones amb baix poder adquisitiu per a l'obtenció d'aquest**, ja sigui de compra com, principalment, de lloguer.

3.1.1.4. Política de seguiment, assessorament i suport al dret a l'habitatge front als desnonaments

La solució de fons a la dramàtica situació generada per uns mercats immobiliaris i financers irresponsables, en un marc legal irresponsable, no és a les mans dels ajuntaments. Tampoc és a l'abast d'una actuació immediata resoldre amb recursos i disposicions públiques el dret de les persones a un habitatge digne.

Cal que sigui un objectiu polític de primer grau, però no resoldrà la immediatesa dels drames quotidians que vivim avui en dia. No obstant això, **algunes mesures de seguiment, assessorament i suport contra els desnonaments**, en base al deure i la responsabilitat que haurien d'exercir les institucions públiques en la garantia efectiva del dret a un habitatge digne, **poden ser impulsades des de l'Ajuntament** (Oficina Municipal d'Habitatge).

Més enllà del marc normatiu estatal, pot estar a les mans dels ajuntaments desenvolupar **iniciatives creatives per fer front als desnonaments** com ja s'està fent en altres municipis, ja siguin de Catalunya, l'Estat espanyol o d'altres estats del nostre entorn europeu.

- Donar suport a la dació en pagament.

3.1.1.5. Criteris de sostenibilitat

Totes les actuacions que fan referència a habitatge, han de ser fetes sota un prisma de sostenibilitat. En aquest sentit, cal:

- **Rehabilitar abans que construir.** S'ha de promoure la rehabilitació del parc d'habitatge existent com una manera de conservar la Vila, ja que fent-ho no caldrien noves promocions.
- S'han d'incrementar les ajudes públiques per rehabilitar cases i edificis.
- **Cal apostar per iniciatives com la Masoveria Urbana,** on propietaris i llogaters es posen d'acord per un preu simbòlic de lloguer a canvi que les persones que hi visquin durant un període rehabilitin i mantinguin l'habitatge en bones condicions.
- Consumir menys sòl i recursos: evitar al màxim les tipologies d'habitatges aïllats o en filera. En un habitatge aïllat el consum d'aigua és de 420 litres/habitatge/dia i en un habitatge en filera amb jardí és de 210 litres, mentre que en blocs d'habitatges el consum és de 120 litres/habitatge/dia.
- **Apostar per unes viles i ciutats compactes i no disgregades:** fomentar la rehabilitació i la renovació de la ciutat construïda per evitar la degradació i crear nous espais de centralitat que ens donaran una millor cohesió social.
- Fomentar una arquitectura més sostenible: incorporar les energies alternatives en els edificis, energia fotovoltaica i la geotèrmia, per tal d'obtenir la certificació energètica de classe A com edificis de baix consum energètic.

- Fomentar habitatges amb les instal·lacions centralitzades de calefacció, aigua calenta i refrigeració, per fomentar l'estalvi en el consum energètic.
- Incrementar els serveis i els espais comuns en els edificis d'habitatges: Espais comuns pel treball a casa, per jugar els més petits, per reunions i festes, serveis comuns per rentar i assecar la roba,...

3.1.2 Estat de la qüestió: Molins de Rei

El 29 de novembre de 2012 es va aprovar per unanimitat el Pla Local d'Habitatge (PLH) de la Vila. La CUP va participar activament en l'elaboració de propostes recollides al document i va mostrar la seva satisfacció per l'ambició i el contingut de la majoria de propostes (no totes, bàsicament ens oposem a les permutes de terrenys als barris de muntanya que puguin suposar nova construcció i al pla urbanístic Molí – Terraplè). A l'apartat de propostes es van recollir la majoria de les proposades per nosaltres i que, de forma especial, ens comprometem de forma especial a fer-ne seguiment perquè es duguin a terme. Per exemple, **a instàncies de la CUP, tot i que fora del termini acordat en el PLH, l'equip de govern ha demanat a la Diputació que comenci a fer un cens de pisos buits a una part de Molins.** Caldrà estar-hi a sobre per tenir els resultats tan aviat com sigui possible i estendre-ho a la resta de la Vila.

D'altra banda, **l'Ajuntament va aprovar per unanimitat el 23 de desembre de 2008 una moció presentada per la CUP en la que s'instava a crear un reglament per determinar quants habitatges desocupats hi havia al municipi** amb el principal objectiu de fer-los passar al mercat de lloguer i a la que es contemplava la possibilitat d'aplicar un recàrrec del 50% de l'IBI a tots aquells immobles que es demostrés que només servien per especular. Però ni una cosa ni l'altra va complir el govern municipal. Posteriorment, al ple municipal del mes de gener de 2014 es va aprovar per unanimitat una moció proposada per la PAH a favor de sancionar les entitats bancàries amb pisos

buits. I no ha estat fins un any després que l'Ajuntament ha enviat una carta als bancs informant de la mesura. Ara cal que es compleixin les sancions si els bancs no rectifiquen.

Però aquest no ha estat l'únic incompliment de l'equip de govern en temes d'habitatge. Segons una moció aprovada a finals del 2012, l'Ajuntament es comprometia a "deixar d'operar amb aquelles entitats bancàries que promoguin desnonaments de la residència habitual de persones empadronades en aquest municipi", però el govern fa uns mesos va acordar demanar un crèdit de 340.000 € a CaixaBank.

D'altra banda, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) de Molins va néixer al 2013. Durant aquests dos anys cada cop ha estat més activa lluitant contra els desnonaments als carrers i, també, als organismes municipals. Així, la PAH forma part del Consell de Seguiment de la Crisi i de la Taula Local d'Habitatge. A més, una moció seva contra la Pobresa Energètica i els desnonaments ha estat aprovada pel Ple aquest 2015.

3.1.3 Propostes

- **Desenvolupar el Pla Local d'Habitatge.** En especial, tots aquells punts que ajuden a les classes populars a accedir a un habitatge digne i que vagin contra l'especulació:
- **Elaboració d'un cens de pisos buits.**

La fitxa 24 (Creació i manteniment d'un cens d'infrahabitatge, parc vacant i altres situacions d'utilització anòmala dels habitatges) era una prioritat per a la CUP, que ha proposat la incorporació d'aquesta fitxa i la seva condició d'actuació prioritària. És important obtenir alhora l'actualització dels titulars per evitar l'evasió d'aquells que els han obtingut a través d'execucions hipotecàries.

Aquest cens ens ha de permetre:

- **Aplicar un recàrrec del 50% de l'IBI als pisos buits.**
 - **Incrementar el nombre de pisos al mercat de lloguer** per tal que baixin els preus dels habitatges a Molins de Rei.
 - **Eradicar situacions d'infrahabitatge.**
 - Actualitzar les dades dels titulars per evitar l'evasió d'aquells que els han obtingut a través d'execucions hipotecàries. Aquesta praxis perversa, a més de suposar evasió fiscal en relació a la transmissió, comporta problemes irresolubles en moltes comunitats de propietaris per la dificultat d'executar el deute del seus propietaris reals.
-
- **Creació d'un Servei d'Assessorament en casos de desnonaments**

A proposta de la CUP i amb el consens de la resta de forces polítiques, es va afegir al PLH la fitxa 26, de servei d'informació i assessorament sobre el deute hipotecari.

La inclusió d'aquest servei al PLH és una bona eina per afrontar des de l'administració local una problemàtica gravíssima; es compromet a combatre les execucions hipotecàries al carrer així com a desenvolupar noves propostes a través de la Comissió d'Habitatge.

I, més enllà d'això, cal posar tots els mitjans des de l'Ajuntament per contribuir a aturar els desnonaments mitjançant la intervenció dels serveis socials municipals conjuntament amb la PAH i la mediació entre les entitats bancàries i els afectats per tal d'aconseguir lloguer social.

- **No fer cap operació nova amb bancs que practiquen desnonaments.**
- **Mesures alternatives d'accés a l'habitatge**

La creació d'habitatges de protecció oficial (HPO) per part de l'administració pública els darrers anys és una fórmula que no dona resposta a les dificultats d'accés a l'habitatge de la majoria de la població. La CUP lamenta especialment el model d'HPO de venda ja que en cap cas es pot entendre com una solució vàlida per part de l'administració.

Per aquest motiu, la CUP celebra que el PLH reculli mesures alternatives d'accés a l'habitatge com les **Cooperatives amb Cessió del dret d'ús o la masoveria urbana**.

Són propostes realistes, innovadores i útils per facilitar l'accés a l'habitatge sense generar un cost desorbitat a l'administració pública i instem el govern municipal a aplicar-les durant la vigència del PLH.

- **Mesures per a garantir l'accessibilitat i la rehabilitació dels habitatges**

Considerem imprescindible que les classes populars puguin disposar d'un habitatge accessible i el PLH recull actuacions pràctiques per resoldre el cas d'aquelles persones que encara avui tenen dificultats per accedir a casa seva. També és essencial l'aposta per rehabilitar habitatges, prioritària abans que la construcció de nous edificis per fomentar l'estalvi econòmic i la cohesió social.

- Posar totes les eines possibles per **aconseguir un parc d'habitatges de lloguer de baix preu i habitatges socials**.

En aquest sentit, **cal assegurar habitatge social al nou barri de Les Guardioles** si es construeix durant la propera legislatura (i a altres punts de la Vila on sigui possible) per donar sortida a aquelles persones necessitades a Molins que, per la seva situació personal, no poden fer front al pagament d'un lloguer. És important establir un marc de garanties per regular aquesta oferta.

Defensar que **part del nou habitatge de Les Guardioles siguin cooperatives amb cessió del dret d'ús**: Els terrenys públics no s'han de vendre mai i han de servir per fomentar les cooperatives d'habitatge. Aquestes cooperatives, molt esteses als països nòrdics, es basen en la cessió d'ús i no en la propietat i són molt més barates que els pisos de compra.

El model de les Cooperatives amb Dret d'Ús (Model Andel) permet a les persones viure indefinidament en un habitatge en règim de lloguer a preus assequibles però la propietat sempre és de la cooperativa de l'edifici (més informació: www.sostrecivic.org). El model d'Habitatge de Protecció Oficial acaba contribuint a l'especulació perquè amb els anys l'administració acaba perdent la titularitat del sòl i els habitatges es poden vendre a preus de mercat.

- A més d'aquestes mesures, cal **potenciar la Taula d'Habitatge i reconèixer i posar en valor la lluita de la PAH i d'aquells moviments socials que lluitin per aconseguir un habitatge digne per a les classes populars**, col·laborant-hi en tot allò que sigui possible.
- **Lluitar contra qualsevol pràctica especulativa.**

Instar l'Estat i el Parlament del Principat per tal que es modifiqui la Llei d'Arrendaments Urbans, la Llei d'Habitatge i la normativa de cessió obligatòria en operacions urbanístiques perquè s'augmenti en les promocions privades el percentatge de cessió d'un 10% per a habitatges de Protecció Oficial, ja que aquest és clarament insuficient. D'altra banda, és necessari que prèviament a la qualificació dels terrenys com a urbanitzables, aquests siguin ja de l'administració per procedir posteriorment a la seva urbanització. Aquesta mesura s'aplica a d'altres països d'Europa, de manera especial als països nòrdics, i és molt important de cara a eradicar definitivament l'especulació del sòl i abaratir el cost dels terrenys i dels habitatges.

També caldrà intervenir per tal d'abaratir el màxim el preu del sòl: retallar els beneficis de promotors i especuladors, eliminar totalment les comissions i establir una fiscalitat en concordança; d'aquesta manera el preu de l'habitatge es pot reduir entre un 30 i un 50%.

Apostar per models de lloguer de llarga durada, de forma que els habitatges públics no acabin entrant en el mercat especulatiu. El sòl públic ha de destinar-se a promocions públiques de lloguer, principalment de llarga durada. L'Administració no ha de garantir propietat, sinó possessió (possessió amb estabilitat): creant si és possible un parc públic d'habitatges en règim de cessió d'ús i/o lloguer assequible, o impulsant altres fórmules que persegueixin la mateixa finalitat.

- Posar les eines perquè els **preus dels habitatges oferts a través de l'Oficina Municipal d'Habitatge siguin inferiors als de mercat.**

3.2 Serveis socials

3.2.1 Els Ajuntaments, un contrasentit administratiu per solucionar

L'esclat de la bombolla immobiliària ara fa 8 anys fou sense cap mena de dubte l'inici d'un camí per a moltes famílies ple de dolor, ràbia i frustració, en comprovar com aquesta situació els duia cap a l'abisme, per ofegar-se al mar de la misèria i l'exclusió social. Les reformes laborals, la llei d'estabilitat pressupostària, el rescat de la banca, el pagament del seu deute i l'execució de milers d'hipoteques bancàries ha estat sense dubte un atac molt greu a línia de flotació de la classe treballadora. L'aplicació sense cap mena de rubor durant aquests darrers anys de les polítiques neoliberals marcades per la troica, juntament amb les lleis executades pels diferents governs de l'estat espanyol o pels diferents governs autonòmics han estat molt dures per als destinataris, és a dir la classe treballadora.

En conseqüència, l'atur de llarga durada, sense percebre cap emolument, s'ha

arribat a situacions de pèrdua integral: habitatge, relacions socials i col·lectives, desestructuració familiar, autoestima, etc... Abocant la persona a la pobresa i la marginació. En un estudi recent de Càritas atribuïen a l'atur el desenvolupament de malalties físiques i mentals que en alguns casos s'han traduït en intents de suïcidi.

Davant d'aquestes situacions cal posar al servei de la ciutadania les institucions, però no tan sols per solucionar el problema del moment, si no també per **iniciar des de les institucions el canvi de cicle i de mentalitat, creant una societat crítica i rebel contra el sistema capitalista i els seus gestors**. Utòpicament, el millor servei social hauria de ser aquell que no calgués aplicar-lo, ja que voldria dir que no ens trobem en cap situació d'emergència. Però atenent a la realitat, cal dur a terme una acció central:

- **Potenciar la prevenció** com a línia d'actuació bàsica per evitar que les persones hagin d'arribar a utilitzar algun dels serveis socials. Una bona inversió en prevenció representa en el fons un estalvi important en serveis socials.

Sense deixar mai l'òptica preventiva, treballarem per a les persones que malauradament ja pateixen la crisi en la pròpia pell. Així doncs no deixarem soles les persones aturades tot posant en marxa una política de descomptes i exempcions de taxes i impostos municipals i d'altres serveis, formació i serveis d'inserció laboral.

Els ajuntaments són l'administració més propera a la gent: no hi ha cap dubte que els considerem punts de referència a l'hora de resoldre qualsevol qüestió que ens afecti tant en la vida privada com en la col·lectivitat. Davant d'aquesta circumstància, els seus representants han de poder i han de tenir l'obligació de desenvolupar polítiques i accions que ajudin a superar i prevenir situacions de risc social dels seus veïns i veïnes.

Malauradament però, ens trobem amb un contrasentit evident: **mentre els ajuntaments han de fer bona part de les polítiques socials de proximitat, aquests tenen un -auto- finançament directament invers**. L'esclat de la bombolla immobiliària i la política estatal de reducció del dèficit públic a través de la davallada de la despesa ha fet minvar els ingressos municipals i s'espera que hi haurà una fortíssima reducció d'ingressos en els propers anys.

D'altra banda, els ajuntaments han anat assolint la gestió de serveis que haurien de prestar altres àmbits administratius. **Molts d'aquests serveis tenen a veure amb la cohesió i els serveis socials i en els darrers temps han augmentat la seva demanda com a conseqüència de la crisi econòmica**.

En definitiva, podem dir que els ajuntaments han consolidat despeses estructurals a partir d'ingressos que eren conjunturals i s'ha generat una absoluta dependència respecte inversions provinents de l'administració estatal i autonòmica.

Les infraestructures, els mitjans i els recursos que es poden gestionar des de l'Ajuntament juntament amb la societat civil poden jugar un paper important per assentar les bases per un futur on la col·lectivització pugui ser una realitat que rellevi l'economia capitalista cap al socialisme.

3.2.2. Canvi de paradigma, cap al cooperativisme

Cal reprendre la noció autèntica de societat civil com a subjectes actius i actives de drets i deures del municipi. **Cal cercar solucions transformadores**, és a dir, programes universals de benestar social, tributació progressiva, polítiques macroeconòmiques per la creació de condicions de plena ocupació, un sector públic sòlid, una proporció significativa de propietat pública o col·lectiva i la presa de decisions democràtica de les prioritats socioeconòmiques bàsiques. Al mateix temps cal potenciar solucions que pretenguin corregir els resultats no equitatius.

- **Creació de consells municipals vinculants** en matèria de serveis socials, que poden esdevenir una eina d'apoderament fonamental. Caldrà organitzar-se amb prou garanties per tal que les persones hi participin. Molt sovint els col·lectius amb especials dificultats resten allunyats del disseny, del seguiment i de l'avaluació de les polítiques que se'ls adrecen. El repte d'incorporar agents d'intervenció que provinguin dels mateixos cercles als quals ens adrecem pot contribuir a millorar la pràctica quotidiana.

En aquest sentit el **foment d'un cooperativisme amb compromís de classe i socialista** (compromís de gènere, ecològic i d'emancipació social) en substitució de la indústria i l'economia privada pot jugar un paper molt interessant. Tanmateix, i en cas que no hi hagi prou teixit cooperatiu, incentivarem la responsabilitat social envers la societat civil i el teixit associatiu en la contractació d'empreses, treballadors autònoms i PIME's des de l'Ajuntament.

- **Prioritzar les cooperatives** i altres formes organitzatives d'economia social democràtica i horitzontal, a través de la preferència en l'obtenció d'ajuts, cessió de locals, subcontractació de serveis al propi ens local, publicitat gratuïta als mitjans públics i presència en fires.

Paral·lelament caldrà eliminar progressivament el model assistencial o de caritat, tot i que creiem que són necessaris actualment per solucionar situacions extremes, perquè considerem que aquests són conceptes que el mateix sistema utilitza per mantenir els treballadors aturats i abocats a la marginació, l'exclusió social, la pobresa sense ànima i a la manca d'esperit crític. Amb la CUP a l'Ajuntament, tallarem de sota-rel les relacions clientelars o d'interessos.

- Vetllarem per **una política d'ajudes econòmiques que eviti el**

clientelisme i la perpetuació de la precarietat defugint ordenances que obliguen a compensar la recepció d'ajudes socials amb «cursos de ciutadania»; hem de poder disposar de recursos econòmics per tal que els professionals dels serveis socials organitzin i combatin l'exclusió social

Ara bé, una vertadera transformació positiva passa no només pel canvi de les estructures sinó també de les relacions humanes basades en una ètica justa que promogui la reciprocitat i la solidaritat, a través del reconeixement de l'altre i de la pluralitat de subjectes i gèneres. La justícia està estretament lligada a la superació de la subordinació, al mateix temps que queda fortament vinculada a la idea de llibertat i igualtat i, en conseqüència, a la demanda de reconeixement. El repte social és incorporar la idea que igualtat és una condició per a la llibertat i, per tant, cal ser coherents també en el repartiment dels beneficis de l'activitat humana per evitar els problemes de la desigualtat.

3.2.3. Municipalització de serveis, el punt de partida

Cal una municipalització plena dels serveis que, en l'actualitat, l'ajuntament ofereix en règim de concessió. La municipalització implica un control absolut de l'ajuntament sobre els preus que s'apliquen i, per tant, la possibilitat de l'abaratiment mitjançant la pressió social i l'establiment de mecanismes per garantir el ple accés a aquests serveis essencials independentment dels ingressos. També garanteix unes millors condicions de treball per als professionals que hi treballen. A més a més, **els beneficis econòmics que anteriorment es quedava l'empresa concessionària, són ara recaptats en la seva totalitat per l'ajuntament** ja que el criteri d'un servei públic mai ha d'ésser el de l'obtenció de beneficis sinó el de donar un servei a la ciutat. Municipalitzar implica descentralitzar la presa de decisions tot implementant la democràcia directa.

Actualment molts dels serveis municipals (Deixalleria, Jardineria, Neteja Viària,

Neteja dels Equipaments, Gestió de les Instal·lacions Esportives, Recollida d'escombraries, Aigua, Zona Blava,...) estan externalitzats. Algunes concessions s'acaben en un termini curt i d'altres tenen vigència fins d'aquí força anys.

Per tant, a l'hora de recuperar la gestió directa caldrà tenir en compte diferents criteris (maquinària necessària per exercir el servei, durada del contracte en vigor, capacitat d'inversió) que ens faran determinar quins serveis poden ser recuperats a curt termini i quins d'altres hauran d'esperar per més endavant.

- **Municipalització de serveis, cal que l'ajuntament adopti el compromís de no externalitzar ni privatitzar els serveis públics municipals.** Per fer-ho elaborarem un pla de recuperació de la gestió directa dels serveis ja externalitzats.

3.2.4. Una infraestructura al servei de les persones

Cal exigir els equipaments socials necessaris per la realitat vigent tot anticipant-se a les necessitats emergents i les de mitjà i llarg termini: centres de dia per a gent gran, pisos assistits, llars residencials d'estada temporal i permanent, centres oberts per a infància en risc, cases de petita infància, habitatges per urgències socials i punts de trobada de joves. L'ajuntament també ha de poder mostrar-se disposat a acollir equipaments socials descentralitzats i de gestió autonòmica; cases d'acollida per a dones maltractades, centres d'atenció i seguiment a les drogodependències, centres residencials d'acció educativa o albergs d'acollida per urgències socials.

Consolidarem els equips d'atenció social primària amb professionals qualificades i que entenguin el treball comunitari en equip com l'única forma d'abordar les problemàtiques socials. Les treballadores socials, educadores de carrer i treballadores familiars han de conèixer les dinàmiques socials amb prou profunditat com per esdevenir agents de transformació social.

Ampliarem els serveis d'atenció domiciliària amb prou dotació horària com per poder donar una bona atenció a gent gran i famílies en la quotidianitat de les seves llars. La bonificació de les taxes per prestació de serveis ha de poder contribuir a garantir la universalitat del servei.

- **Ampliació d'uns serveis d'atenció domiciliària adequats** a les realitats socials de la població així com **l'establiment d'equipaments socials** municipals i/o de gestió autonòmica per cobrir aquelles necessitats emergides.

3.3. Educació

En primer lloc, cal dir que **la CUP aposta per l'ensenyament públic i gratuït; per això, no donarà suport ni per activa ni per passiva a cap decisió política que impliqui la creació de centres privats, l'ampliació de línies privades i el transvasament de fons públics a aquests centres.**

A banda de l'educació formal, cal prendre especial atenció a l'educació no formal per al jovent, perquè és un dels elements fonamentals per a la cohesió social.

Cal tenir present els infants i joves d'origen immigrant, que presenten necessitats educatives (formals i no formals) específiques que cal atendre. Els ajuntaments haurien de sol·licitar la supressió del concert als centres que no tinguin matriculats el nombre d'alumnes immigrants proporcionals que els pertocaria.

L'escola ha esdevingut l'escenari on es representa a petita escala la realitat que la nostra societat viu actualment. El centre educatiu és l'únic espai de contacte obligatori entre els infants d'origen immigrant i la «majoria autòctona». És inqüestionable, doncs, que **els centres educatius han de donar resposta a la diversitat d'alumnes que s'hi escolaritzen**, oferint a tota la població els màxims recursos possibles en el marc de la interculturalitat.

La relativa novetat del tema i la gran manca d'aportacions pedagògiques fan que la incorporació d'alumnes estrangers es visqui amb cert temor. La gestió de la convivència no pot dependre exclusivament dels poders públics, no podem permetre que s'institucionalitzi. És una responsabilitat que recau en el conjunt de la ciutadania i que es pot transferir paral·lelament cap a l'estat i cap a altres estructures cíviques i socials.

La capacitat socialitzadora de les entitats de lleure i la constant dinàmica de construcció i expressió d'identitats col·lectives conformen un espai social de

relació i participació social.

Defensem l'educació integral, entesa com una xarxa d'agents educatius, ja que compartir les experiències i la informació amb altres agents ens ajudarà a generar un coneixement més ampli al voltant de la resolució dels reptes que vivim.

Els reptes de l'educació per als propers anys són, d'una banda, la necessària concepció de l'educació com un espai de ciutadania on tots hi tinguem espai i on els factors com la diversitat, la democràcia o la cohesió social en siguin nous pilars.

D'altra banda, hi ha la necessitat de **reforçar el lligam inequívoc entre educació i emancipació**, entenent emancipació com la capacitat de cadascú d'autodeterminar-se, lliure de dogmes o prejudicis i, alhora, la necessària capacitat de trobar una feina digna. L'objectiu és, doncs, no reproduir allò que no volem de la nostra societat.

El procés educatiu ha de significar la creació de diàleg entre educador i alumne per poder dissenyar estratègies que donin resposta a les seves demandes. És l'arrel de l'educació en la diversitat.

Entenem l'educació com la xarxa d'agents públics i privats, associatius, formals, informals, que de manera conjunta transformen l'entorn local i global. Cal implementar plans que fomentin la col·laboració entre esplai/agrupament i escola d'educació per a la ciutadania i aquest procés ha de tenir el suport de l'administració pública.

Només un sistema escrupolosament democràtic i transparent pot garantir la cohesió social a partir de la incorporació efectiva de tots els seus individus a l'exercici de la ciutadania.

L'educació ha de ser el pal de paller on s'estructurin totes les altres àrees. Cal la col·laboració de tots els agents socials, la coresponsabilització de tots els centres educatius, entitats de lleure, associacions, serveis i administracions. També s'ha d'iniciar un treball comunitari i començar a considerar l'educació com un eix transversal en les actuacions dels professionals, educadors i voluntaris, si de veritat volem arribar a plantejar uns objectius comuns. El funcionament ha de ser coordinat, flexible i participatiu.

3.3.1 Projecte Educatiu de Ciutat

Des de la CUP es parla de ciutat educadora, qualificant així Molins de Rei pel seu nombre d'habitants, tot i tenir caràcter de vila. **Totes les polítiques educatives s'han d'integrar dins el projecte educatiu de ciutat (PEC).**

Per tant,ensem que el PEC:

- Ha de proposar canvis que vagin més enllà de connectar sinergies i cohesió de la població.
- S'ha de situar el PEC en el marc de les polítiques proactives que possibiliten canvis estructurals.
- S'ha de situar el PEC en el marc de la democràcia participativa en què la presa de decisions sigui horitzontal.
- S'han de buscar les carències en què calgui una intervenció assistencial i garantir la igualtat d'oportunitats.
- S'ha de fer una previsió de les possibles situacions de conflicte que es puguin desencadenar.

El Projecte Educatiu de Ciutat (PEC) ha d'incloure les següents propostes

genèriques:

- **Elaborar un mapa educatiu** de Molins de Rei. Integrar diferents experiències socioeducatives de la vila en el marc del PEC.
- Atribuir **tasques i funcions envers la comunitat als serveis municipals** (escoles, CAP, poliesportius...). Delimitar els àmbits més adequats i propers per treballar amb el PEC (esport, lleure, cultura, inserció laboral...). Tendir cap al model de compactació de serveis.
- Compartir les responsabilitats institucionals del PEC des d'àrees diferents. Tendir progressivament al **treball transversal i als projectes integradors**.
- Elaborar un **llistat de criteris pedagògics**. Dissenyar voluntats educatives específiques per a cadascuna de les dimensions de la ciutat educadora.
- Assegurar que, en l'elaboració del PEC, hi **participen diferents professionals** (educadors, biòlegs, arquitectes, artistes, comerciants...).

El PEC ha d'incloure, a més, propostes concretes, com ara: Rutes escolars, Consistori infantil, Escola de pares i mares, Activitats relacionades amb el coneixement de la ciutat, Activitats per conèixer les diferents cultures de la ciutat, Casals d'estiu municipals, Escoles bressol municipals, Pla educatiu de l'entorn o bé Jornades de bones pràctiques educatives.

Partim de l'educació pública i de qualitat, i **per garantir aquesta qualitat entenem que en el projecte educatiu hem d'implicar-hi totes les escoles de la vila**. En cas de no aconseguir-ho, l'equilibri educatiu no es dona i la balança es desequilibra. En el cas que hi hagi més demanda que oferta escolar, es prioritzarà obrir una línia tancada aquest curs a l'escola pública.

A partir d'aquestes premisses, des de la CUP estructurarem l'educació a la vila de la següent manera:

3.3.1.1. L'escola bressol

Apostem per una xarxa d'escoles bressol públiques i gratuïtes que cobreixin les necessitats de la ciutat. Volem que les escoles bressol externalitzades tornin a ser públiques. S'haurà d'avançar cap a aquests dos objectius de llarg recorregut.

Considerem que aquesta etapa és un eix vertebrador de la vida social. Apostem per una pedagogia activa on els infants aprenguin de la vivència del dia a dia. Una escola bressol que experimenti i que faci conèixer als seus infants el seu entorn.

3.3.1.2. L'escola

Creiem en l'escola pública. Tot i que no és competència municipal, considerem que les escoles privades haurien d'entrar a formar part del sistema educatiu públic.

Zonificació Escolar Integrada (ZEI): el model de zonificació s'ha de compondre d'un mapa amb àrees d'influència escolar que incloguin diverses escoles, tant públiques com concertades, i que delimitin zones amb uns nivells d'instrucció de la població resident similars. **Una bona zonificació** (definint grans àrees d'influència que actuen com a zones úniques però amb composicions socials similars) **s'estableix en les condicions per equilibrar la demanda, incrementar l'heterogeneïtat a les aules i possibilitar un mapa escolar més equitatiu.** La ZEI ha d'anar acompanyada d'altres mesures que permetin minimitzar les diferències entre les escoles de cada àrea, com la reserva de places per a alumnes amb necessitats específiques de suport, l'assoliment de la gratuïtat real i la desaparició de pràctiques de selecció encobertes en alguns centres concertats.

L'Oficina Municipal d'Escolarització (OME): és una eina complementària per

afavorir l'equitat del sistema escolar a través de la informació i orientació a les famílies. Tot i no tractar-se d'un òrgan de decisió, és un servei que recull les sol·licituds de plaça (preinscripcions) i les canalitza cap als centres educatius que tenen plaça. L'OME també pot assumir tasques de recull de dades sobre l'absentisme escolar al municipi, però el programa de detecció, prevenció i intervenció de l'absentisme i la desescolarització del municipi, ha d'estar consensuat i implementat pel Consell Escolar. Caldria estudiar la seva implementació.

Menjador: cal que se sumin les despeses que hi ha de tot el municipi i es divideixin a parts proporcionals, d'acord amb la renda familiar de tots aquells infants que utilitzin aquest servei. Apostem per aturar l'externalització de serveis complementaris de l'àmbit educatiu, com per exemple els menjadors escolars, i remunicipalitzar-los. En aquest cas, es vetllarà per la qualitat dels productes i que siguin de proximitat.

Alumnes amb NES (necessitats específiques de suport): les escoles, tant públiques com privades, hauran de fer una reserva de places per als alumnes amb NES. Aquestes seran del 5% a principi de curs per aula i durant el curs es reservarà un 10% a tota l'escola.

Ajudes a les escoles: es tramitaran a les escoles que tinguin aules d'acollida, per tal de poder atendre els/les alumnes que durant el curs es van incorporant a les escoles.

Temps d'espera escolar: es muntarà un circuit fora l'horari escolar, per tal de fer participar de la vida social els alumnes nouvinguts o amb NES. L'ajuntament farà un conveni amb les diferents entitats que participin a nivell d'esplais, agrupament i clubs esportius.

Relació escola bressol, escola i institut: es vincularan a cada centre l'escola bressol, l'escola i l'institut que li pertoqui. D'aquesta manera es continuarà amb

l'equilibri social. En l'àmbit pedagògic, també es mirarà que tingui continuïtat, per això es fomentarà la diversitat pedagògica i la creació. Es procurarà un bon traspàs i la coordinació pedagògica entre bressol, l'escola i l'institut, amb la finalitat d'assolir l'equilibri social i de diversitat cultural adient.

Escoles amb desequilibri social: en les escoles en què actualment hi ha desequilibri social, es vetllarà per tal que aquest es vagi reduint a partir de l'oficina d'escolarització. En casos extrems, es prendran alguna de les següents mesures extraordinàries:

- Fusió d'escola amb desequilibri social.
- Barreja d'alumnes de diferents escoles en les quals hi hagi un projecte educatiu similar.

Instituts: En el cas dels instituts es prendran les mateixes mesures plantejades per a les escoles. Els alumnes que cursin 4t d'ESO, podran fer pràctiques a les empreses a partir d'un conveni a través de la Generalitat, l'ajuntament i l'institut.

Creiem necessari que en aquesta etapa hi hagi una figura adulta d'un educador social, ja que molts dels nostres adolescents tenen situacions familiars complicades i els pot ajudar trobar una figura propera que els pugui acompanyar i guiar en aquells moments difícils.

Ús social dels centres públics: Les instal·lacions escolars han d'estar obertes fora de l'horari escolar, per tal de donar un servei a la vila. Proposem que:

- S'obrin els patis de les escoles, en més franges i en més centres.
- Es facin tot tipus de cursos: informàtica, teatre...
- Reforçar i ampliar els espais de trobada entre famílies i infants.

L'oci i el temps lliure: Cal preveure els recursos necessaris per atendre

aquestes necessitats a totes les edats. Oferir serveis extraescolars de gestió pública. A l'adolescència oferir l'obertura de l'escola i els caps de setmana dotar-los de vida diürna i nocturna. L'oci ha d'estar coordinat amb els pobles veïns.

3.3.1.3. L'educació d'adults

Des de la CUP tenim una visió àmplia de l'Educació de Persones Adultes (EPA) entesa com una **educació permanent i de l'aprenentatge al llarg de la vida**. Una educació i formació per al desenvolupament personal, social i comunitari; més enllà dels Serveis d'EPA per al desenvolupament individual (laboral, personal o creditici) de les persones adultes.

En definitiva, una reivindicació de l'educació de persones adultes no com a segona oportunitat dels que no han aprofitat la primera (o no l'han tingut), sinó com un conjunt d'activitats coordinades en el territori per al desenvolupament de l'educació permanent de les persones, el teixit social i la participació ciutadana en la perspectiva del desenvolupament comunitari.

L'educació d'adults no ha de ser una educació de segona oportunitat, només. Si la mirem així sempre anirà per darrera de l'educació obligatòria -com a post-obligatòria que és- i serà menystinguda i infravalorada. Si la mirem només des de la promoció econòmica sense tenir en compte la cohesió social i la participació dels agents del territori, serà una formació permanent creditícia, mercantilista i a favor dels que ja gaudeixen d'un major nivell de qualificació, no inclusiva de les desigualtats socials i econòmiques i de la diferència cultural.

A nivell de territori comptem amb una oferta en formació interessant però que creiem millorable:

- **Formació instrumental, bàsica** i de preparació per a l'accés a estudis reglats superiors (escola d'adults de Molins).

- **Política lingüística.** Cursos de català per a les persones autòctones i per a les nouvingudes.
- **Formació per al treball i qualificació professional, ocupacional i per a la millora laboral** al Centre Joan Garcia Nieto, i que depèn de promoció econòmica: Simulació d'empreses (SEFED), cursos ocupacionals, de formació contínua, Plans de Transició al Treball per a joves (PTT), etc.
- **Formació cultural i per al desenvolupament personal** que promouen algunes entitats locals, Casals de Gent Gran, les AAVV o el Casal de la Dona, entre d'altres: gimnàstica, dansa, cuina, etc.
- **Formació Professional reglada.** A Molins de Rei només hi ha un IES que ofereix Formació Professional i que compta amb el **programa 'Qualifica't'** -acreditació de l'experiència laboral de les persones treballadores que volen obtenir un reconeixement de l'experiència de cara a una qualificació homologada. Aquest programa, però, no és suficientment conegut, així com la seva funció, possibilitats i calendari. Té algunes limitacions i és costós en temps i diners, especialment si tenim en compte les persones desocupades.
- **Activitats formatives de caire cultural i de promoció de la participació social** (educació informal) que desenvolupen diferents entitats, organitzacions i l'Ajuntament (a partir de la promoció de la lectura -Biblioteca-, del cinema -La Mola, El Foment-, xerrades, la història i la natura -Agrupa, CEPA, CEM-, la recerca del patrimoni -Museu-, la formació de les AMPA's o la relacionada amb el perfil identitari de les diferents entitats de la vila).
- **Formació contínua dels treballadors i treballadores.** Cadascú

desenvolupa a les empreses o organitzacions de treball i/o al marge d'aquestes (fora del seu horari laboral) cursos d'aprofundiment i especialització professionals, Màster i Postgraus, etc.

- **Difondre i informar de les possibilitats formatives** des d'una perspectiva global i integrada, aclaridora, que arribés a tothom, no només als que es mouen en la seva àrea d'influència.
- **Facilitar i promoure l'acreditació en les Tecnologies de la Informació i Comunicació** (programa 'ACTIC').
- **Un espai en xarxa on les diferents entitats, institucions i organitzacions posin en comú no només les seves ofertes formatives sinó que també coordinés la seva proposta** d'una manera racional tenint en compte els recursos existents i suficientment participativa perquè les persones adultes que volen o requereixen formació poguessin aportar la seva pròpia experiència.

3.3.2. Propostes d'actuació a curt termini

- Potenciar el Consell Escolar, creant una **xarxa de relacions i cohesió per tal de millorar la coordinació entre escoles, alumnes, AMPAs, entitats, Assemblea Grogga**, etc. Ampliar les relacions entre Ajuntament, associacions i entitats de la vila. L'Ajuntament recolzarà les decisions preses pel Consell escolar.
- **Dinamitzar els Consells Escolar Municipals** dotant-los de contingut decisor i reglaments que permetin el funcionament assembleari d'aquests òrgans de representació.
- **Obertura dels patis i les instal·lacions escolars** fora de l'horari escolar. Fer-ho en més franges i en més centres.

- **Fomentar la integració i la participació en la vida social dels alumnes nouvinguts** o amb NES, creant un circuit d'activitats extraescolars subvencionades, i fent-los participar com a mínim un cop a la setmana.
- **No subcontractar ni privatitzar serveis.**
- Potenciar que els **assessors psicològics** que treballen a l'Ajuntament **s'impliquin directament en les escoles bressol municipals**. A través d'observacions a infants, reunions amb les educadores i directores dels diferents centres educatius.
- **Implementar i desenvolupar mesures** per tal de compensar la **pobresa infantil** en l'àmbit educatiu. Serveis extraescolars gratuïts per a les famílies amb menys recursos.
- Obrir les **activitats extraescolars de cada escola a tots els infants de la vila**, no només als de la pròpia escola, així com crear una coordinació d'aquestes per tal d'ampliar la diversitat de les activitats ofertes.
- **Ampliar els serveis de la pàgina web del Punt Jove**, on els joves puguin resoldre els seus dubtes en tots els àmbits que els preocupin (estudis, drogues, sexualitat, relacions socials...).
- **Crear una escola de cinema que ofereixi una formació inexistent fins el moment a la vila**. Seria gestionada per persones i col·lectius de la vila relacionades amb el món del cinema. L'objectiu principal serà oferir cursos formatius i promoure la creativitat entre el jovent molinenc.

3.4. Sanitat

3.4.1. Per un model de salut al servei del poble treballador dels Països Catalans

El sistema patriarcal i capitalista dominant al nostre país aprofita la crisi econòmica i social provocada pel mateix sistema per dinamitar la salut i el sistema sanitari del poble català. Aquesta ofensiva neoliberal té un marcat caràcter ideològic amb l'objectiu d'acabar amb les conquestes del moviment obrer i popular i fer de la salut un negoci.

El fet de negar el dret a la salut del nostre poble ataca directament els pilars de la prevenció de la malaltia i la salut pública i obvia les recomanacions de l'OMS que des de l'any 2008 recomana els següents principis d'accions:

- La millora de les condicions de vida de la comunitat amb atenció al treball, gènere, habitatge, ètnia, migració.
- La millora de la distribució del poder i els recursos econòmics i socials entre classes, gèneres, ètnia o poble.
- La salut mediambiental com a base fonamental que afecta tots els aspectes de la vida comunitària i individual.

Les desigualtats en salut a les nostres poblacions són molt pronunciades i l'evidència científica ens mostra que la pobresa, el gènere i la migració són factors de risc per a la salut.

Cal manifestar públicament que no correspon corregir les deficiències del sistema sanitari a l'administració local: tot i que cal vetllar per la implementació i el compliment amb criteris d'equitat d'un servei d'atenció sanitari, en cap cas ha de suplir amb recursos propis allò que és competència del Servei Català de la Salut, o el que hauria de ser un sistema sanitari 100% públic i universal.

En aquest sentit, és necessària la implicació dels municipis en la lluita per uns serveis sanitaris i sociosanitaris que donin resposta a les necessitats de la població. Davant les tendències privatitzadores de l'administració i tenint en compte els models sanitaris d'arreu dels Països Catalans, els ajuntaments han d'apostar per la defensa d'uns serveis públics, universals i de qualitat.

Cal actuar sobre els veritables determinants de la salut: les condicions de vida de les ciutadanes (pobresa, treball, educació, dieta, habitatge, salubritat...) i vetllar per un correcte ús dels recursos, que donin resposta a demandes creixents sobretot pel que fa als aspectes sociosanitaris –atenció a persones malaltes, gent gran, persones amb mobilitat reduïda... És important també la promoció de la medicina preventiva i la potenciació d'hàbits de vida saludables.

Per tant, cal analitzar l'impacte en la salut de totes les polítiques públiques, planificar actuacions sobre els determinants en salut, fomentar la participació, capacitat de decisió i gestió de tota la comunitat en les polítiques públiques i avaluar els resultats.

Igualment, cal analitzar que els models de determinants en salut indiquen que **una gran part de factors que determinen la nostra salut són externs al sistema sanitari** i estan relacionats amb les variables de salut laboral, medi natural, sobirania alimentària, repartiment de tots els treballs i creació de llocs de treball per la cura de les persones, salut pública i comunitària, temps pel lleure i la participació de les persones en la vida pública. La autogestió i la democràcia directa de les persones i les comunitats són eines necessàries per una bona salut personal i social.

Per tal de reduir les desigualtats en salut generades pel sistema dominant cal que l'administració local exerceixi competències en planificació urbana, transport, habitatge, serveis socials i comunitaris, serveis per la preservació del medi natural, cultura, esport, mercat laboral, treball, atur i economia local.

Els serveis de salut i sanitat han de ser garantistes i no poden mai derivar del nivell de recursos econòmics de la població. El dret a la salut i l'accés al sistema sanitari ha de ser universal, equitatiu i 100% públic.

El dret a l'atenció sanitària no serà mai dependent de l'accés al mercat laboral i el seu pressupost derivarà de les polítiques públiques que la comunitat decideixi en assemblees locals i territorials.

Les estratègies en salut i sanitat estaran adreçades a reforçar el dret de les classes populars a la igualtat en salut i a la transformació radical de la nostra societat en un nou model centrat en les necessitats de les persones i les comunitats. Defensem un model socialista, autogestionat i feminista pels Països Catalans. Les estratègies en salut han de ser desobedients al pagament del deute, l'euro, la UE, la Troica, el Banc Central Europeu, el Fons Monetari Internacional i el TTIP. Sense aquesta desobediència no serà possible construir un model de vida en salut.

Amb l'objectiu de millorar la salut, cal planificar des de la comunitat (el barri o la vila) les deteccions en salut, analitzar les diferents situacions, prioritzar els problemes i les diferents actuacions, implementar les intervencions, fer seguiment i avaluar el pla consensuat. Cal planificar, actuar i avaluar des de baix: en aquest sentit, cal impulsar la creació de comissions de control popular com a usuàries potencials que som totes de la sanitat pública.

L'ajuntament ha de poder impulsar les enquestes de satisfacció en relació amb la xarxa d'equipaments sanitaris presents al municipi per tal de poder dotar-se d'elements de pressió davant l'administració sanitària.

Apostem per una educació sanitària individualitzada, perquè s'ha vist que les campanyes de promoció de la salut i de prevenció generals no han estat gaire efectives. Així com la implicació en polítiques de comunicació promotores de

salut enlloc de propagandístiques d'entitats privades (Mútues...) i/o d'actituds medicalitzadores. I aquesta educació per part de les persones treballadores de la salut només es pot aconseguir amb un augment de les plantilles, regides per un conveni que retorni i millori les condicions de treball segades en l'actualitat per la reforma laboral i les posteriors contra-reformes, que respecti els temps d'atenció que tenen assignats i amb la potenciació de la formació continuada.

3.4.2. Objectius i propostes de mesures concretes: sanitat

- **Promoure la informació** a la població adulta, sobre la situació actual dels drets socials i per descomptat del sistema sanitari, tant en l'abolició de la universalitat com en altres mancances, tipus llistes d'espera, manca d'especialistes. Sense una població informada el control popular no té sentit.
- **Proporcionar informació, formació i assessorament a la població adulta**, amb programes de salut i altres activitats organitzades, potenciant el treball sobre la tolerància i la inclusió de totes aquelles persones amb malalties mentals, diversitat funcional i tots aquells col·lectius especialment sensibles al tipus de societat que vivim.
- Treballar per la millora i **dotació pressupostària suficient per la detecció dels problemes de l'àmbit social i sociosanitari**. Per tant, potenciar els serveis socials.
- **Potenciar l'educació sanitària en la infància i l'adolescència** amb l'impuls d'iniciatives a les escoles i des del mateix ajuntament.
- Treballar per **millorar l'educació sexual**, sobretot en els joves, incidint en la prevenció dels embarassos no desitjats, les malalties de transmissió sexual i la SIDA, i oferint un servei d'assessorament i informació sobre sexualitat des de les institucions sanitàries de la vila.
- Donar **suport a les associacions** de familiars i malalts de la vila, així com a les entitats sociosanitàries.

- Potenciar la seva independència d'empreses farmacèutiques o tecnologia sanitària.
- Coordinar els serveis d'assistència psicopedagògica a les escoles i instituts amb les pròpies de l'ajuntament.
- Exigir i fer realitat en els centres sanitaris la figura de la treballadora comunitària, psicòlegs i totes aquelles professionals que configuren un equip interdisciplinari per atendre les demandes de la comunitat vehiculades per les assemblees (Consell de salut-control popular), amb l'objectiu de millorar la qualitat de vida de la població.
- Facilitar, des de l'ajuntament, el **suport de mediadors interculturals i treballadores socials**, que puguin ajudar en la detecció de problemes socials i sociosanitaris i en la resolució de conflictes assistencials i socials a causa de les diferències culturals o religioses.

3.4.3. Objectius i propostes en serveis de salut

Cal **recuperar el concepte de servei públic també en la salut**, amb uns pressupostos reals en relació a la població atesa i els problemes de salut de la comunitat amb atenció específica a les malalties de les dones i a la seva dedicació a la cura.

També cal assolir **un model de societat centrat en les necessitats de les persones**. Posant en valor la necessitat de la planificació i les economies d'escala necessàries per tenir cura de la salut de les persones i les comunitats.

Mesures:

- Reversió de privatitzacions, externalitzacions i/o gestió privada de serveis de salut. **Per una gestió directa dels serveis de salut i sanitat.** El dret a la salut i a una sanitat pública i equitativa és una necessitat bàsica per a tota la població. La seva privatització afecta directament els

grups socials amb menys recursos, com són les dones, famílies monoparentals, pensionistes, persones migrades i grups en risc d'exclusió social. La gestió 100% pública és eficient i en el cost del servei no hi ha d'haver beneficis econòmics. Remunicipalitzant serveis. Eliminant externalitzacions i absorbint els col·lectius de treballadores precaritzades que siguin plantilles estructurals.

- **Més pressupostos per a la salut comunitària i la salut pública.** Per a prioritzar la orientació de la salut cap a una concepció més sobirana i propera a la població. Amb una gestió pressupostària centrada en la prioritització dels serveis públics.
- Gestió 100% pública. Les subcontractacions, externalitzacions i qualsevol forma de gestió que prescindeixi de la funció de treballadors públics introdueixen privatització i desmantellament dels serveis, amb precarització laboral i disminució a curt o mitjà termini de la qualitat del servei. Mantinent i recuperant el treball i la funció pública en els serveis públics de salut. És a dir **revertir la situació i fent públic allò que està privatitzat.**
- Drets laborals, dret a la formació continuada, dret a condicions de salari, torns de treball dignes, lliures d'assetjament laboral i sexual. Perquè **les treballadores han de tenir unes condicions de treball dignes, amb un conveni únic que reculli els drets laborals**, previs a les reformes i contrareforma i les aspiracions reflectides en les plataformes elaborades. Jornades que permetin viure el treball, l'oci i el descans dignament. Si les treballadores exerceixen en bones condicions, el resultat del projecte reverteix directament en aquell qui rep la prestació. Els Consells de Salut i els agents socials i sindicals vetllaran per la igualtat de gènere en la contractació, igualtat salarial, igualtat en la promoció laboral, igualtat en les condicions laborals, especialment en les persones que tenen responsabilitat de cura de les persones dependents. Cap retallada salarial per les mares en reducció de jornada. Inclusió de totes les treballadores en el sistema públic sanitari.

- Dedicar un esforç especial a la prevenció en salut. Reconeixem la importància de les formes i condicions de vida i treball de les persones, moltes vegades relacionades amb el seu nivell de vida i **condició social com a factor principal de la degradació de la salut o l'emmalaltiment**. Potenciant la salut laboral a les empreses, l'esport, el lleure, la vida col·lectiva, l'associacionisme, programes específics per persones amb disminucions físiques o sensorials, gent gran.
- **Proximitat dels serveis sanitaris**. La salut és un dels serveis i equipaments públics que funcionen millor i guanyen prestació si són propers a la població. Mesures de desconcentració en districtes i barris. Planificació de la territorialització sota control popular i laboral. Contractació del personal necessari.
- Serveis sanitaris les 24h. de proximitat. Els serveis de salut no poden ser interromputs, no poden estar dispersos, ni abastir a una població de més d'un milió i mig d'habitants únicament en els grans hospitals. **Les necessitats de salut no dormen i l'atenció les 24 hores és una necessitat bàsica de la qualitat del servei**. Cal assegurar una atenció de 24 hores a tot el territori, planificada, que pot resoldre la majoria de demandes de forma propera, menys medicalitzada, més humana i més eficient. Amb la contractació necessària de personal i la reorganització dels serveis per atendre horaris de 24 h.
- Capacitat de participació i decisió en els pressupostos i programes, per part de treballadores i veïnat: Creació de **Consells de salut amb capacitat executiva i participació directa**. L'autogestió pels propis treballadors públics i el control popular són mesures òptimes per a la millora dels serveis.
- Foment de la col·lectivització de la indústria farmacèutica per la **creació d'una agència pública del medicament**. Tot i que la regulació dels fàrmacs finançats pel sistema públic no és competència municipal, els serveis públics i els drets socials en salut es veuen amenaçats

permanentment pels interessos privats i industrials de la salut; mentre existeixin aquests voldrà dir que hi ha un tractament mercantilitzador i elitista de la salut, atès que l'enfocament farmacèutic de la salut, respon més als interessos de la indústria que no pas a les necessitats reals de la població. **La pressió de les farmacèutiques sobre els professionals sanitaris i la població incideixen directament sobre la salut de la població.** Avaluació i reducció immediata i progressiva de la despesa en Farmàcia. Foments i polítiques econòmiques que afavoreixin el control per part de treballadors i classes populars dels barris.

- **Avançar cap a la reducció definitiva de la jornada laboral a 30 hores setmanals amb manteniment dels ingressos i de la redistribució igualitària de la renda social** com a principals mesures preventives de salut general i foment de la mateixa en àmbits privats. El nivell de vida, la disponibilitat d'uns recursos mínims i la capacitat d'autocontrol de la pròpia vida són necessaris per a la prevenció del propi cos. Amb programes municipals dirigits a crear les condicions necessàries per aquest canvi i amb les actuacions degudes junt amb la mobilització popular que els facin possibles.

3.4.4. Propostes per un programa en defensa d'un model de salut i sanitat 100% públics, universals, equitatius i de qualitat

- **Aturada immediata del desmantellament dels serveis públics.** Derogació de les lleis d'estabilitat pressupostària que avantposen el pagament del deute a les necessitats socials del poble. No al pagament del deute.
- Sistema sanitari de titularitat pública. Sanitat 100% pública, no classista, no sexista, no racista. Com a primera mesura, **facilitar l'empadronament a totes les persones residents al municipi.**
- Reversió d'externalitzacions i privatitzacions de serveis en salut i

sociosanitaris. **Augment de pressupostos per la promoció de la salut i prevenció de la malaltia.** Més pressupostos per l'atenció primària i la salut pública.

- Planificació de les necessitats en salut des de les comunitats i pressupostos descentralitzats als barris i viles. **Municipalització del sistema de salut i amb participació i gestió directa de treballadores del sector i població.**
- Increment de la despesa pública en salut i sanitat. Pressupostos suficients per la salut pública i comunitària que tingui en compte les desigualtats de salut en gènere, classe socials, migració. Sistema de salut centrat en la promoció de la salut i prevenció de les malalties.
- **Pressupostos públics per la interrupció voluntària de l'embaràs al sistema públic,** participació del moviment feminista, treballadores del sector i dones i atenció a totes les patologies derivades de l'obligació de les dones a la cura de les persones, sobretot en l'àmbit domèstic.
- Creació de llocs de treball amb condicions laborals i salarials dignes per les **feines de cura de persones dependents.**
- Municipalització dels llocs de treballs dels serveis privatitzats amb els mateixos drets que les treballadores del sector públic. Incompatibilitat de les treballadores dels sector públic amb el treball al sector privat. Poder assembleari per negociar amb els municipis condicions laborals i salarials lliures d'explotació, assetjament, *mobbing*, planificació i reducció dels temps de treball sense reducció salarial, especialment a la conciliació de la vida familiar vers a les persones que tinguin cura d'infants i gent gran.
- Gestió col·lectiva de treballadores i assemblees veïnals dels serveis de salut i sanitat. Autogestió dels pressupostos des de baix.
- Reducció dels pressupostos per la indústria farmacèutica, Farma Industria. Fomentar l'ús de medicaments genèrics i un sistema de preus en relació al valor terapèutic. Agència de Farmàcia de titularitat pública.

Revisar el sistema de patents i reconèixer el dret a no pagar el deute a les empreses multinacionals farmacèutiques.

- Avaluació i actuacions dels moviments socials contra el TTIP que afectarà el dret a la salut i al sistema sanitari públic, equitatiu i universal del poble treballador català.
- Creació d'una agència única de compres de titularitat pública, que tingui en compte les sinergies de recursos.

3.5. Polítiques feministes i per a l'alliberament LGTBI

3.5.1. Posicionament ideològic

3.5.1.1. Consideracions prèvies: definició de patriarcat

Patriarcat significa etimològicament “**govern dels pares**”, prové dels termes grecs *patris* (pare) i *arché* (poder). És definit com un sistema d'organització social o conjunt de pràctiques que creen l'àmbit material i cultural que li és propi i que n'afavoreix la continuïtat. Aquest terme ha estat emprat des dels anys 70 per denunciar la situació sistemàtica de dominació masculina exercida sobre les dones.

Definim el patriarcat com un sistema d'organització social que a Occident dóna la màxima autoritat política i social a l'home blanc, adult, heterosexual i cap de família, i amb un nivell econòmic elevat.

El patriarcat es basa en **relacions de dominació**, a través de les quals, es controla les persones segons una jerarquia de sexe, edat i opció sexual: en aquesta jerarquia els homes controlen les dones, els adults controlen infants, joves i gent gran, i l'única opció sexual vàlida és l'heterosexual.

El patriarcat és un **sistema hegemònic** de dominació; això vol dir que afecta tothom i, per tant, totes les persones estan sotmeses a aquesta estructura. Alhora, disposa de mecanismes repressius per atacar els individus que en discrepen.

El patriarcat és un **sistema d'explotació** en tant que el seu objectiu és l'aprofitament pervers dels recursos generats per un segment de la població en benefici d'un altre. L'existència de subjectes desfavorits és intrínseca a aquest ordre explotador.

3.5.1.2. Mecanismes que operen en l'articulació, desenvolupament i cristal·lització del patriarcat

- **El sistema sexe - gènere**

És un conjunt de normes socials construïdes a través de la imposició de categories homogeneïtzadores a les persones des del seu naixement amb l'objectiu d'exercir un control sobre elles: a cada **sexe**, entès en sentit biològic com la diferenciació de mascle/femella en una mateixa espècie, se li atribueix un **gènere** (home/dona), entès com una construcció social que defineix en l'imaginari col·lectiu un conjunt d'actituds, atributs, rols i, expectatives i comportaments diferenciats per a cada sexe. Aquesta diferenciació binària basada en el gènere es caracteritza per una oposició jeràrquica, on el gènere masculí passa a ser la norma dominant, i el femení pateix la subordinació i l'opressió.

La socialització de gènere, és a dir, la manera com s'ensenya i s'aprèn a "ser" dona i home és el mecanisme a través del qual el patriarcat aconsegueix imposar en la societat aquest ordre binari a partir de processos de consentiment i coerció encaminats a potenciar les desigualtats de poder i les relacions de dominació presents en totes les esferes de la vida.

En conclusió, és un sistema d'estructures socials que (1) construeixen identitats (2) lliguen les identitats a pràctiques socials ; i (3) estableixen relacions de tipus jeràrquic entre les identitats a través de les seves pràctiques.

- **Relació patriarcat - capitalisme**

En l'anàlisi marxista del patriarcat s'imposa la primordialitat de l'anàlisi econòmica. El patriarcat s'ha combinat històricament i geogràfica amb diferents sistemes econòmics, amb variacions en els seus mecanismes de dominació. Des del seu origen, el patriarcat ha anat mutant i adaptant-se a cada model de producció i a cada període de transició d'un model a un altre i per això ha perdurat. Així, al llarg de la història, l'opressió de les dones a mans dels homes s'ha desenvolupat de diferents maneres; a les societats antigues, durant el feudalisme, a principis de la revolució industrial o al món contemporani.

Així doncs, l'opressió de les dones passa per la combinació d'una estructura patriarcal que la manté en una posició de subordinació vers l'home i per un funcionament capitalista que l'explota a través del model productiu i reproductiu.

- **La divisió sexual del treball: les dones al servei de l'acumulació primitiva del capital**

És un dels elements clau, tot i que no l'únic, per abordar l'origen del patriarcat; en aquest origen hi ha l'alienació del treball reproductiu del treball productiu, que es consideren independents, essent el segon considerat per sobre del primer.

L'àmbit productiu és l'espai, públic, on desenvolupa l'activitat productiva d'una economia, on els resultats obtinguts tenen un valor de canvi monetari en el mercat i està regulat per la llei. El treball productiu té una connotació de prestigi social i ha estat tradicionalment associat als homes, encarregats principals dels ingressos per a la subsistència de la família. **El treball reproductiu**, més conegut com a "treball domèstic" s'atorga exclusivament a les dones pressuposant que els "és natural"; es dona en l'àmbit privat i inclou tot allò referent a la reproducció de les persones i a tenir cura del manteniment i supervivència dels membres de la família. No es considera socialment important, és desvalorat i menystingut. No es considera productiu i, per tant, es troba fora del mercat i l'economia. No és remunerat i això implica que la gratuïtat de les tasques reproductives redueix els costos que haurien d'invertir els capitalistes i els seus estats per tal de reproduir la força de treball. Això converteix les dones en les proletàries del proletariat.

En conclusió, el treball reproductiu és absolutament indispensable perquè el treball productiu es pugui donar: sense ell seria impossible el desenvolupament de les persones i el capitalisme no disposaria de mà d'obra.

L'explotació i subordinació de les dones, doncs, ha ocupat un lloc central en

l'acumulació primitiva del capital, atorgant-los el paper de reproductores de la mercaderia essencial del capitalisme: la força de treball.

- **Desigualtat en l'organització social dels temps i dels treballs**

L'economia de mercat genera i necessita desigualtats socials per poder subsistir, per això es basa en la jerarquització de la divisió social i sexual del capital i del treball. La divisió sexual del treball respon, sobretot, a unes necessitats d'organització social dels temps i dels treballs segons imperatius del mercat; i no en funció dels desitjos, habilitats o capacitats vers el treball de les persones. La lògica productiva/reproductiva en l'economia capitalista consisteix a segregar les persones en funció d'uns cossos suposadament masculins o femenins, dissenyats per desenvolupar tasques suposadament masculines o femenines.

Necessita mà d'obra per poder produir i que generi plusvàlua, que és el benefici del treball, expropiat pels capitalistes, i necessita que algú reproduïxi aquesta mà d'obra (gratuïtament). Necessita mà d'obra més qualificada i menys qualificada, necessita sectors econòmics remunerats i no remunerats, sectors econòmics més prestigiats i menys prestigiats.

La incorporació en massa de les dones al mercat de treball (formal i remunerat) **respon a necessitats econòmiques del mercat**: augment de la productivitat i necessitat de mà d'obra barata amb baixos salaris. Aquestes feines, lligades al tercer sector i subjectes a elevadíssims graus de temporalitat, parcialitat i diverses formes més de precarietat laboral, van ser imposades per les tendències neoliberals articulades a gran escala per la globalització econòmica, i blindades pels partits socialdemòcrates i els seus sindicats d'afinitat a través del "contracte sexual". Les dones, van passar a ser, doncs, "l'exèrcit de reserva del capital".

L'organització social que es deriva de la incorporació de les dones al mercat de treball passa per una doble explotació perquè viuen una doble jornada laboral,

productiva i reproductiva: fan les tasques domèstiques i de reproducció de la força de treball gratuïtament i, en general, treballen en sectors precaritzats realitzant tasques relacionades amb la cura, de tipus servicial.

El fet d'introduir-se al món laboral, per tant, no ha fet que les tasques reproductives i de cura de persones dependents siguin repartides entre totes les persones.

Al darrera de la idea de “conciliació” de la vida familiar i laboral amb mesures com la mitja jornada laboral (perquè l'altra mitja la dediqui a tasques reproductives) es manté intacta l'explotació. La mitja jornada implica “mig salari” i “mitja cotització” i “mig” accés a certs drets socials. Amb aquest tipus de mesures es manté la idea que el salari femení és un salari secundari i d'ajuda a l'economia familiar i aquesta idea de “salari secundari” perpetua el fet i l'acceptació general que les dones continuïn cobrant menys pels mateixos treballs que els homes.

- **Discriminació vertical i horitzontal en el món laboral. I sostre de vidre**

En el món laboral trobem tant discriminació vertical com horitzontal; és a dir, a banda de la discriminació per accedir a certs llocs i, posicions de poder i de decisió (**discriminació vertical**), les dones desenvolupen una tasca domèstica adaptada a l'entorn de treball, és a dir, que les dones es concentren en determinats sectors i professions lligats a la socialització de la cura, com és el cas de l'educació (sobretot a primària), de la sanitat (sobretot en tasques d'infermeria, auxiliars), de professions lligades a l'assistència o l'educació social, de la presència majoritària en sector serveis, etc. (**discriminació horitzontal**); per tant, el mateix paper de vetlladores, font d'atenció i cures que desenvolupen a les llars, la majoria de dones també l'acaben desenvolupant en l'esfera pública (família, cercles d'amistat, món laboral).

També pateixen l'anomenat “**sostre de vidre**”, terme establert per les

sociòlogues Pilar Carrasquer i Teresa Torns per definir *la barrera no explícita que suporten les dones per accedir a determinades quotes de poder que distorsiona una aparent i teòrica no-discriminació, alhora que, efectivament, discrimina. El sostre de vidre es fa extrapolable a qualsevol tipus d'organització jerarquitzada que, sota aparents paràmetres d'igualtat d'oportunitat, discrimina, doncs, les dones per ocupar els nivells més alts de comandament dins de l'organització.*

- **La família nuclear com a cèl·lula de producció i consum al servei del capitalisme**

Actualment, la família nuclear és la pedra angular del patriarcat. Parlem de “família nuclear” per definir el model familiar dominant acceptat per la societat patriarcal-capitalista; és el model d'una parella heterosexual i monògama, probablement amb fills/ filles, en la qual l'home ocupa el lloc de protector i sustentador econòmic, i la dona el lloc de cuidadora de les persones que formen part de la unitat familiar. Malgrat en els darrers anys s'ha donat una major acceptació de pràctiques sexuals no heterosexuales, el model imposat per l'església a l'Estat espanyol durant segles i el vincle entre les institucions eclesiàstiques i educatives han perpetuat el mateix model d'organització familiar; a nivell legal s'han formalitzat altres maneres de creació de famílies, com les famílies de fet o els matrimonis homosexuals, però aquestes noves fórmules esdevenen formes encobertes de perpetuar la mateixa organització social. A més, aquest model familiar gaudeix de certs privilegis i no rep la violència que reben les persones que decideixen no seguir-lo, o no legalitzar i burocratitzar les seves relacions sexoafectives. És permès, doncs, un cert grau de flexibilitat en termes patriarcals, però, en essència, respon a la lògica productivista / reproductiva.

En la societat patriarcal-capitalista, el capitalisme necessita la família per sobreviure i reproduir-se: la família esdevé el nucli de producció i reproducció del treball i, al mateix temps, la unitat de consum. Tots els canvis en els hàbits i

formes de vida de les cèl·lules de producció i consum capitalista (les famílies i/o llars) s'han produït de bracet de canvis econòmics. La llar és el símbol de culminació d'aquesta organització social i esdevé un espai considerat privat a nivell social, un espai on no es permeten ingerències i on el patriarcat actua amb més pes.

En les famílies nuclears les dones es troben lligades com a propietat econòmica i sexual dels homes, ja que no gaudeixen d'una independència econòmica real, a causa de la seva precària incorporació al mercat laboral, i es veuen abocades, en molts casos, a la prostitució dins el matrimoni com a forma de supervivència econòmica. La figura del pare-marit de la família nuclear s'apropia i controla el treball productiu i reproductiu de les dones.

Generalment, la família nuclear esdevé una presó en què els abusos emocionals, físics i sexuals es normalitzen. De fet, segons el sociòleg Richard J. Gelles, la possibilitat de ser assassinades, violades, ferides, atacades per algú de dins de la família nuclear és més alta que en qualsevol altre context social.

De fet, l'actual sistema ha volgut reduir la sexualitat de la dona a un objecte destinat a parir i, cuidar fills i filles, i a proporcionar plaer als homes. Ha fet creure, doncs, que les dones no tenen dret ni al plaer, ni a les relacions homosexuals, ni a la masturbació; d'aquesta manera, els sentiments es veuen limitats, es restringeix l'autocura i s'estereotipa la conducta sexual.

En conclusió, el sistema patriarcal se sustenta en la divisió sexual del treball per organitzar de forma violenta el treball de la classe treballadora: violència econòmica i submissió ideològica en tots els sistemes econòmics i socials.

La **violència econòmica** es fonamenta en l'espoli permanent de la força de treball de la classe treballadora i, més específicament, de les dones.

Patriarcat i capitalisme es retroalimenten mútuament per perpetuar l'explotació del gènere humà.

3.5.2. Efectes de la crisi i les retallades en les dones

- **L'amenaça de l'atur**

Les dones sempre han estat les primeres a ser acomiadades tan bon punt hi ha hagut períodes de crisi, encara que fossin petits i curts. La institució familiar i la revalorització del treball domèstic en temps de crisi juguen un paper clau per facilitar l'expulsió de les dones del mercat de treball.

D'altra banda, és necessari recordar el gran número de dones que treballen en l'economia submergida, la majoria immigrants, on és molt més difícil fer el seguiment de les dades sobre la pèrdua de treball. Recordem que tot aquest conjunt de dones que treballen de manera irregular no cotitzen i no poden deixar constància de tota la seva vida laboral. El treball domèstic de neteja i cura de membres dependents són les clàssiques tasques reservades a les dones, i gran part d'aquestes es duen a terme, com dèiem, de manera irregular. Avui, en el present context econòmic, moltes dones que han estat treballant tota la seva vida en aquest tipus de feines estan en una situació idèntica a la d'una persona que no ha treballat mai, sense dret a prestacions ni subsidis, sense drets socials adquirits regularment.

- **El retorn a la llar**

La manera més eficaç d'imposar a les dones treballadores que siguin elles les primeres en patir els efectes de les crisis, expulsant-les del mercat laboral, ha estat històricament «convèncer-les» perquè retornessin a les seves llars. Aquesta estratègia és factible en la mesura en què:

- La major precarietat de l'ocupació femenina (sous més baixos, major temporalitat, major parcialitat, etc.), actua com a «argument de pes» a l'hora de decidir eliminar llocs de treball.
- La política de privatitzacions, reducció de la despesa pública i social, de prestacions bàsiques, característiques dels temps de crisi, obliguen que alguna persona hagi de carregar amb aquestes tasques que el patriarcat

defineix com «de dones».

- Les pressions dels sectors més masclistes i reaccionaris, generalment associats a la dreta i als sectors capitalistes, promouen aquest retorn a la llar com una forma de proteccionisme familiar.
- La patronal pren dràstiques mesures de pressió, assetjament i intimidació per convèncer aquelles treballadores que puguin resistir-se a tornar a casa.
- La ideologia masclista que pateixen moltes dones les porta a acceptar totes les mesures anteriors com si es tractés d'un fet «natural».
- **Dificultats per trobar noves feines assalariades**

En situació de crisi es redueixen dràsticament les possibilitats de les dones per trobar un treball assalariat. En fases expansives els millors llocs de treball són monopolitzats pels homes i les dones han de conformar-se amb les pitjors feines en tots els sentits, cosa que es corrobora amb les dades del lideratge de les empreses, de la temporalitat, de la parcialitat i també amb les dels sous. Imaginem què passa en moments de recessió econòmica com el present. És ben sabut que l'atur de les dones és de llarga durada, cosa que encara facilita més el punt comentat anteriorment, ja que moltes dones es cansen de buscar feina, ho donen com una tasca impossible i acaben acceptant el retorn a la llar, a no ser que les necessitats les empenyin a realitzar treballs en les pitjors condicions imaginables.

- **Apogeu masclista**

En moments de crisi econòmica, es produeix una extensió social de la por fonamentalment al voltant de la incertesa sobre el futur econòmic de les persones: la pèrdua del lloc de treball sense cap indemnització, l'empobriment i la precarietat, l'augment de la violència per part de qui té poder, etc. Aquesta por i aquest neguit acaba derivant en una necessitat irracional per mantenir allò que es té, així com en voler trobar un culpable de la situació.

Aquestes condicions han estat aprofitades històricament pel capital a través de la dreta i l'extrema dreta, que són les encarregades de promoure un apogeu de postures feixistes, racistes i xenòfobes. De la mateixa manera, es facilita una ofensiva conservadora contra les llibertats femenines; ja sigui promovent el retorn als papers tradicionals que han desenvolupat les dones, combatent demandes concretes com són el dret a decidir sobre el propi cos, o bé promovent el paper sexual de les dones.

Conseqüències de la combinació dels quatre punts anteriors

Els quatre punts anteriors tenen tot un seguit d'implicacions que comprometen seriosament el lent camí d'emancipació femení que s'havia iniciat les darreres dècades.

Breument, detallem alguns exemples de situacions i efectes que se'n deriven:

- **Es produeix una feminització de la pobresa.** El 90% de les famílies monoparentals estan encapçalades per dones. Les cotitzacions de les dones són molt menors que les dels homes a causa de la precarietat laboral que pateixen, en el cas d'aquelles dones que poden cotitzar perquè no treballen en l'economia submergida. Quan les condicions laborals pateixen els estralls de la crisi, aquest 90% de famílies monoparentals corren un sever risc de quedar sumides en autèntiques situacions de pobresa i necessitats.
- **S'incrementa la dependència envers el sou masculí.** Aquest fenomen representa un cop molt dur per les possibilitats d'emancipació de qualsevol dona emparellada i per la seva autoestima. Les dades de divorcis segueixen una tendència a l'alça en la darrera dècada, que s'ha vist aturada per l'actual panorama econòmic.
- **S'incrementen els casos de violència masclista i la seva virulència.** La violència masclista en la parella es perpetua en major grau en la mesura que les dones que la pateixen no tenen recursos propis i depenen de les seves parelles, per la qual cosa resulta molt més

complicat trencar amb la situació d'abús. És per això que una de les mesures necessàries plantejada pels estudis més crítics és promoure la llibertat i l'autonomia de les dones agredides. Quan la despesa social i pública és reduïda, es produeixen acomiadaments massius i les possibilitats de trobar feina disminueixen, de manera que incrementar la independència econòmica d'aquestes dones sembla una tasca pràcticament impossible.

- **Augmenten els abusos de poder a la feina i a casa.** L'estructura patriarcal descrita als apartats inicials convida la gran majoria d'homes a pensar i actuar sobre les dones com si d'una possessió es tractessin, ja sigui amb fins laborals, sexuals o reproductius. En els moments de dificultats econòmiques, davant l'amenaça contínua de pèrdua de treball i de caure en un atur de llarga durada, així com la impossibilitat d'assolir una emancipació econòmica, moltes dones veuen minvades les possibilitats de resposta davant de tots els abusos de poder als quals estan sotmeses diàriament.
- **La prostitució com el recurs per sobreviure es potencia.** Les dades a l'inici de l'actual crisi econòmica ja mostraven com moltes dones autòctones tornaven a exercir la prostitució i, en fer-ho, a més, entraven en conflicte amb les dones immigrants que fins al moment, majoritàriament a mans de màfies, eren qui ocupaven aquest paper. En base a aquest increment, els preus han baixat i els clients es creuen amb el dret de ser més vexatoris. Tot condueix, per tant, a un increment de les condicions de precarietat.
- **Empitjora encara més la salut de les dones.** És indiscutible que tots els punts esmentats anteriorment tenen com a efecte immediat el deteriorament de la salut física, mental i emocional de les dones i una conseqüent sobremedicalització.

3.5.3. Alliberament LGTBI (lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals i intersexuals)

Aquest sistema heteronormatiu i fàl·locèntric estableix les relacions home-dona i sexe-fal·lus com a model dominant, com a model “normal”.

En conseqüència, si l'heterosexualitat és obligatòria i impositiva, s'entén que la dissidència sexual de gais, lesbianes, bisexuals, transsexuals i intersexuals, implica càstigs socials molt durs com l'homofòbia, la transfòbia i la bifòbia, que porten a l'aïllament social, incomprensió, violència, prejudicis, etc. Aquesta repressió és una arma molt potent del patriarcat per perpetuar el model mascle-marit-pare.

- **Opcions sexuals**

En la nostra societat, si es parla d'opcions sexuals, se'n conceben sobretot dues: l'heterosexual i l'homosexual (sobreposant la dominació/poder de la primera sobre la segona). El patriarcat ens imposa una única manera de viure les nostres relacions socials i sexuals sota el paradigma de l'heterosexualitat, la monogàmia i amb l'objectiu únic de formar una família.

Tot i així, aquesta normalització heterosexual/homosexual, recolzada per certes polítiques de discriminació positiva que han permès tapar discriminacions reals que encara existeixen, han deixat de banda les altres opcions sexuals divergents de l'heteronorma o l'homosexualitat del corrent principal.

Però la dominació de l'heterosexisme, aquesta creença inherent de superioritat d'un model per estimar i, per consegüent, el seu dret a ser imposat (Lorde, 1984), fa que encara es generi homofòbia i transfòbia.

Les actituds homòfobes i de transfòbia les trobem clarament encara ara a la societat. Les veiem diàriament als anuncis publicitaris, als comentaris dels patis d'escola, als mitjans de comunicació...

Intersexualitat, transsexualitat, transgenerisme i transvestisme

Sentir, saber, creure que no pertany a un dels dos sexes marcats, que no t'identifiques amb el gènere home-dona, segons els manuals de psiquiatria (com el DSM IV) o per la OMS és considerat un trastorn mental: una malaltia.

La transsexualitat (el fet de viure la teva vida d'acord amb els estàndards d'un sexe diferent amb el que has nascut, sovint amb alteracions induïdes i voluntàries del propi cos), el transgenerisme (la no acceptació del gènere imposat i la pràctica continuada de rols de diversos gèneres i la pròpia reinterpretació del gènere) i en menor mesura el transvestisme (la pràctica continuada, quotidiana o artística, de transgressió de gènere plasmada en la vestimenta) són pràctiques considerades com a patològiques pel gran gruix de professionals de la psiquiatria i la medicina en general. El tractament mèdic de la intersexualitat també és de tipus patològic; la intersexualitat, quan és detectada, és informada als progenitors (no sempre) i presentada com a greu mutació contraadaptativa, fet que fa que moltes parelles i mares solteres decideixin avortar o practicar mutilacions “normalitzadores” als nadons. Es calcula que entre 2 i 17 de cada 1.000 individus naixen amb característiques genitals no encaixables dins dels estàndards de masculinitat o feminitat (quan un penis/clítoris mesura entre 0'20 cm i 2 cm de longitud en el moment del naixement i no és catalogable com a penis ni com a clítoris).

El problema no és la transsexualitat sinó la violència social que s'exerceix sobre qui no s'adequa a les normes de gènere. El problema és l'estructura social que ens ve imposada i contra la qual s'ha de lluitar per destruir-la.

El nostre entorn capitalista, la nostra socialització dins d'aquest sistema, ens pot arribar a dificultar la creença que la transsexualitat no és un problema i que les persones ens hauríem de sentir bé en la condició, sigui quina sigui, del nostre naixement i del nostre creixement (si som altes, baixes, grasses, rosses, morenes, amb pits, amb penis...). Però els atacs continus que rebem ens fan sentir “malament” i ens volen fer canviar els nostres cossos per adaptar-nos a la societat.

Mauro Cabrales, activista intersex, sempre formula una reflexió que, des del

nostre punt de vista, comprèn tant a transsexuals com a transgèneres com a intersex: “De les persones intersex que he conegut, les que foren operades voldrien no haver-ho estat, i les que no ho foren voldrien haver-ho estat”. Adoptar mesures polítiques en pro/contra de les operacions estètiques és banal si no s'exerceix una política revolucionària paral·lela amb l'objectiu de generar condicions materials que permetin la plena autorealització de totes les expressions de la diversitat humana, sense cap necessitat d'intervenir-se el propi cos.

Cal fomentar comunitats de desig dirigides a cossos no estàndards, així com visibilitzar la seva existència i lluitar per a la seva plena acceptació social, més enllà dels clams reformistes a la “tolerància” distant i a altres formes d'ostracisme maquillat sota aparences esquerranoses.

3.5.4. Pel dret al cos i a una salut sexual i reproductiva

El dret a decidir sobre el propi cos és una lluita constant, dins el processos d'alliberament social i personal, així com l'eix central present en la lluita feminista al llarg dels anys.

Aquesta qüestió va molt més enllà de la decisió de la procreació biològica pura, ja que conté tot un seguit d'elements que exerceixen violència vers com les dones s'organitzen i es relacionen a nivell sexual i familiar, a partir dels paràmetres que la medicina, l'educació i la societat capitalista generen mitjançant els seus valors, establerts com a vàlids, marcant un ritme molt determinat en: quines són les vies de la planificació familiar; quins són els recursos a l'hora d'utilitzar mètodes anticonceptius (i els tipus d'aquests); quina educació sexual (o manca d'aquesta) es rep; quines són les estadístiques en les taxes de natalitat; quina prevenció es pot tenir davant malalties de transmissió sexual o embarassos no desitjats; o quina responsabilitat tenen tots els membres de la parella vers la cura de la seva salut. Aquests mecanismes són eines de control social i demogràfic, que marquen les pautes de creixement

de la població.

- **Dret a l'avortament lliure i gratuït**

El dret a una maternitat lliure ha estat i malauradament continua sent, un dels eixos centrals de la lluita feminista. Fins que la dona no pugui controlar de manera absoluta la seva pròpia reproducció, no podrem alliberar-nos. El control de la reproducció de les dones és un dels pilars fonamentals de l'opressió patriarcal i també molt especialment del capitalisme.

Aquest dret, lluita central del feminisme al nostre país, està sent retallat per l'actual govern espanyol que prepara una nova llei que implicarà un gran pas enrere en el dret de les dones a casa nostra.

- **La violència obstètrica**

“Totes les dones tenen dret a rebre el més alt nivell de cures en salut, que inclou el dret a una atenció digna i respectuosa en l'embaràs i en el part, i el dret a no patir violència ni discriminació”. Aquesta declaració de l'Organització Mundial de la Salut sorgeix en resposta a una problemàtica esveradora que afecta tant la salut pública com els drets fonamentals de les dones: la violència obstètrica. Ens referim al tracte vexatori i irrespectuós o la violència física a què actualment estan sotmeses dones embarassades d'arreu del món, tant en l'atenció del part en els centres de salut, com en el moment de donar a llum als hospitals; males pràctiques que, al capdavall tenen un impacte en la integritat física i emocional de les dones, i també en la salut dels infants.

Els informes sobre les experiències d'embarassos que evidencien un tracte irrespectuós vers les dones, esmenten casos de maltractaments físics i verbals, humiliacions de tota mena vessades sobre les mares, així com pràctiques mèdiques exercides sense el consentiment d'aquestes o que responen a procediments coercitius, i que revelen que no es té en compte el dret de les dones a donar a llum de forma respectuosa i en condicions de llibertat. Aquestes males pràctiques en què la capacitat de decisió recau només en els facultatius que assisteixen els parts, reflecteixen una altra discriminació de

gènere: les mares són considerades éssers incapaços de prendre decisions i els és negat el dret a la informació i, conseqüentment, a l'autonomia i capacitat de decidir lliurement sobre la pròpia experiència del part. En definitiva: casos d'apropiació del cos i dels processos reproductius de les dones basats en un tracte jeràrquic deshumanitzador per part del servei mèdic i en abusos de la medicalització i patologització dels processos naturals de la reproducció, que influeixen negativament en la qualitat de vida de les dones. Aquests informes també mostren que les dones més susceptibles a patir aquesta violència obstètrica són les adolescents, les solteres, les dones de baix nivell socioeconòmic, les nouvingudes i les que pateixen el VIH, entre d'altres sectors.

3.5.5. Violències de gènere

La violència és la pressió o agressió, física o psíquica, o l'amenaça d'aquestes i la coacció moral exercida sobre una persona o grup social per tal d'obligar-la a una determinada acció o omissió. La violència és intencional i té per objectiu provocar dany en alguna altra persona o grup social. En aquest cas, la violència patriarcal té l'objectiu de mantenir i perpetuar el sistema i de sotmetre les persones a les seves lleis.

En el sistema patriarcal i capitalista en què vivim, la violència es manifesta de moltes formes, en algunes directament i en d'altres més indirectament. La violència estructural del sistema la trobem en la imposició d'un sistema sexe-gènere determinat per la socialització i l'educació, que decideix quins són els rols socialment acceptats i que perpetua la divisió sexual del treball; la violència simbòlica (entesa com les construccions socials que es fan entorn les persones, provocades, al mateix temps, per la socialització del gènere) provoca la censura social d'aquells comportaments i rols que no són permesos socialment (en funció del sexe de les persones, si el comportament o el rol no s'adequa a aquell comportament que és socialment esperable i desitjable com a home o dona que s'és). La socialització del gènere i les construccions socials

que es fan entorn les persones, on els paradigmes culturals juguen un paper molt concret en tots els àmbits de la societat.

La violència específica contra les dones, l'explotació laboral, dels cossos i la sobreexplotació a la família, són una conseqüència directa de l'estructuració del sistema patriarcal, un fenomen complex que suposa l'articulació d'altres formes de violència molt inherents i naturalitzades en la nostra quotidianitat, cada vegada més explícites i agressives, en el context de crisi en què vivim.

El sistema patriarcal divideix les persones en dues categories i atorga uns determinats rols i comportaments a cada categoria, però també dóna una superioritat i una major valorització social a allò que el patriarcat assigna al món masculí i una desvalorització a allò associat al món femení.

La violència física i psicològica representa una conseqüència d'aquesta violència estructural: la persona que ocupa la posició de superioritat aplica aquesta violència com a mètode per mantenir i imposar la seva posició, de la mateixa manera que el sistema capitalista construeix les seves estructures per mantenir alienada la classe treballadora i aplica la violència física mitjançant els aparells repressors de l'estat quan li convé.

La violència masclista és aquella que s'exerceix contra les dones pel sol fet de ser dones. Representa una de les violacions dels drets humans més habitual que es cometen, sent **una de les conseqüències més greus del sistema patriarcal i capitalista a causa de la desigualtat de poder entre gèneres en la societat.** Aquesta violència masclista actua de manera molt més agressiva respecte a la conjunció de factors de classe, opció sexual i racials. Per tant, **cal adoptar el feminisme de classe i per l'alliberament de gènere, antiracista, com a estratègia política per acabar amb la violència patriarcal.**

3.5.6. Propostes de polítiques municipalistes

3.5.6.1. Canvi en l'enfocament polític de la regidoria d'igualtat

Entenem que treballar per a la igualtat (real) entre homes i dones és un dels objectius que ha de tenir una regidoria que pretengui acabar amb les conseqüències del sistema patriarcal a Molins de Rei des de l'Ajuntament. Tanmateix, cal un enfocament polític globalitzador que analitzi el sistema patriarcal com un sistema de dominació i explotació que s'estructura en base a un règim social violent que afecta totes les persones. I, sobretot, genera desigualtat i violències contra les dones, les lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals i intersexuals.

La igualtat no serà el que ens permeti acabar amb el patriarcat, sinó la lluita antipatriarcal entesa com una lluita antisistèmica i l'aposta del feminisme com a model de societat lliure per a totes les persones.

Entenem, doncs, que la regidoria d'igualtat hauria de passar a ser una regidoria de base antipatriarcal que adoptés el feminisme i la lluita contra les violències de gènere com a estratègia política. Això passa per:

- Fer polítiques municipalistes per prevenir i eradicar les violències de gènere: violència masclista contra les dones i violències de gènere contra les diverses opcions sexuals no normatives: homofòbia, transfòbia i bifòbia.
- Fer polítiques municipalistes per afrontar la violència estructural que genera el patriarcat; això vol dir entendre que la violència "visible" és la punta de l'iceberg d'un entramat d'estructures invisibles que igualment generen violència i que s'han de desemmascar i destruir. Això passa per lluitar contra el patriarcat des de tots els fronts.

3.5.6.2. Elaborar un pla d'accions municipalistes en clau de gènere sota una perspectiva antipatriarcal global que substitueixi l'actual pla d'igualtat

3.5.6.3. Creació d'un centre municipal per a l'apoderament feminista i LGTBI

Si volem lluitar contra el sistema patriarcal des de tots els fronts cal que les infraestructures que posem al servei d'aquesta lluita reflecteixin la voluntat de canvi en l'enfocament polític.

Cal crear un Centre per a l'apoderament feminista i LGTBI que serveixi per aglutinar totes les estratègies de lluita contra el patriarcat, tant estratègies municipalistes com aquelles que neixen de l'autoorganització popular al carrer.

Cal treballar per afavorir dinàmiques perquè aquest centre sigui un referent a la vila pel que fa a la lluita feminista i per l'alliberament LGTBI.

- Ha de ser un centre obert a tota la població.
- La regidora i les tècniques han de treballar en aquest centre i no a l'Àrea de Serveis a les Persones amb l'objectiu de trencar amb la verticalitat existent entre institucions-ciutadania i apropar les polítiques municipalistes en clau de gènere a totes les persones.
- Recepció dels casos de violències de gènere amb la intenció de desestigmatitzar-los i relacionar-los amb diverses iniciatives que els permetin sortir del circuit de la violència.
- On s'hi pugui oferir acompanyament a víctimes de violències de gènere.
- On s'hi puguin trobar informacions i recursos, i rebre assessorament relacionat amb totes les branques de la lluita feminista i per l'alliberament LGTBI.
- On s'hi puguin dur a terme formacions, tallers, xerrades, col·loquis, actes... relacionats amb la lluita feminista i per a l'alliberament LGTBI.
- On s'hi puguin dur a terme activitats puntuals o permanents relacionades amb la lluita feminista i per a l'alliberament LGTBI.
- On s'hi puguin trobar o crear grups de suport mutu amb l'objectiu de

treballar la lluita antipatriarcal, posar en comú les opressions que pateixen, crear xarxa, etc.

- On s'hi puguin reunir els col·lectius que ho vulguin.

3.5.6.4. Pla d'Emergència Social

Per prevenir i eradicar les violències de gènere: feminicidis i violència masclista contra les dones i, violència contra les diverses opcions sexuals no normatives: homofòbia, transfòbia i bifòbia.

Enfocament polític i visualització dels feminicidis:

- Portar els assassinats de dones al centre del debat polític i social, i visualitzar-los com un problema de primer ordre. Recuperació del concepte “femicidi” associat al concepte d’assassinat polític: la violència patriarcal mata.
- Visualitzar aquesta lacra social amb accions contundents per part de l’Ajuntament que mostrin el rebuig cap a l’assassinat de dones: actes polítics, ressò en els centres educatius, en els mitjans de comunicació locals, etc.
- Elaborar un reglament municipal per adequar la Llei 11/2014, del 10 d’octubre, de la Generalitat de Catalunya per garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals, i per eradicar l’homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.
- **Creació d’un servei d’atenció integral per a atendre les persones que pateixen, hagin patit o estiguin en risc de patir violència o discriminació per raó d’orientació sexual, d’identitat de gènere o d’expressió de gènere.**

3.5.6.6. De l'assistencialisme a l'apoderament davant les violències de gènere

- El Centre d'Apoderament Feminista i LGTBI és on es farien les acollides de les dones que han patit violència masclista i de les persones que han patit violència per la seva opció sexual
- Traslladar el SIAD al Centre d'apoderament feminista i LGTBI. La recepció dels casos de violència masclista contra les dones es farien des d'allà i no des del despatx de l'Àrea de Serveis a les Persones on es fan actualment. Amb aquesta mesura es pretén donar una visió de conjunt als casos de violència masclista contra les dones i donar-los una solució integral d'apoderament que s'abordi des de diversos fronts, no només des del circuit assistencialista SIAD-serveis socials-atenció psicològica.

Això passa per crear una consciència col·lectiva que relacioni la violència contra les dones amb la resta de violències de gènere per tal de combatre l'estigma que recau sobre aquestes dones. Una dona que ha patit violència necessitarà de tot un entorn de cura i recursos que li permetin recuperar-se i apoderar-se, i això és possible si la posem en contacte des d'un espai no assistencialista amb, per exemple, altres grups de dones que hagin estat en la mateixa situació, si posem al seu abast cursos i tallers per entendre què li ha passat i per què no és culpa seva, etc. I sobretot si amb l'objectiu de l'apoderament vinculat a estratègies de suport mutu fem el pas d'entendre la violència patriarcal, que afecta moltes persones, com un problema polític, no com un problema individual vinculat a l'àmbit privat.

3.5.6.7. Campanyes de conscienciació social per prevenir i eradicar els feminicidis i les violències de gènere:

- Fer campanyes d'informació, prevenció, sensibilització i conscienciació social adreçades a tota la població per eradicar els feminicidis i les violències de gènere (violència masclista contra les dones, i violències contra les diverses opcions sexuals no normatives: homofòbia, transfòbia i bifòbia).

- Tirar endavant projectes amb els centres educatius que permetin donar a conèixer a joves i infants aquest problema social i en què es treballi per crear una consciència col·lectiva de rebuig cap als femicidis i les violències de gènere. Així mateix, tirar endavant projectes amb el conjunt del teixit associatiu de la vila.
- Tirar endavant projectes conjunts per a la prevenció i eradicació de les violències de gènere entre regidories (Sanitat, joventut...).

3.5.6.8. Protocols d'actuació municipal contra les violències de gènere:

- Revisar els protocols d'actuació (circuit SIAD - serveis socials – atenció psicològica), que actualment acullen i gestionen els casos de violència masclista contra les dones. Cal revisar-los conjuntament amb els tècnics municipals que se n'encarreguen i fer una valoració de les mancances que puguin haver-hi, tant pel que fa al plantejament polític de la regidoria, com per la manca de recursos.
- Crear un protocol d'actuació municipal que permeti afrontar els casos de violències contra les diverses opcions sexuals no normatives: homofòbia, transfòbia i bifòbia.

3.5.6.9. Mesures concretes per reduir l'impacte de les violències de gènere

- Assegurar una renda mínima per a la manutenció mensual en cas que aquesta persona no disposi de recursos econòmics.
- No es podrà desnonar de casa seva cap persona víctima de violències de gènere ni tallar-li els subministraments d'energia.
- Assegurar-li un habitatge social gratuït si aquesta persona ha de marxar de casa seva.
- Assegurar-li l'accés, a aquesta persona i als seus fills, en cas que en tingui, a tots els ajuts socials necessaris.

- Assegurar-li assistència jurídica gratuïta.
- Assegurar-li un acompanyament terapèutic gratuït.
- Creació d'un protocol per sortir del circuit de les violències de gènere: acompanyament personal i apoderament.
- Creació d'un protocol que permeti vincular violències de gènere amb l'accés al món del treball, ja sigui a través de cooperatives de treball o amb l'accés a llocs de treball de gestió municipal de manera prioritària.

3.5.6.10. Crear un pla intern municipal amb l'objectiu d'eradicar les discriminacions amb raó de gènere i opcions sexuals, i treballar amb els treballadors i treballadores municipals formacions que permetin introduir de manera transversal la perspectiva de gènere en les diverses àrees de l'Ajuntament.

3.5.6.11. Per fer front a les conseqüències de la crisi i les retallades en les dones

- Crear un pla d'ocupació amb l'objectiu d'emancipar aquelles dones que es trobin en situació de pobresa i exclusió social i/o que formin part dels col·lectius més vulnerables de patir-ne: aturades sense prestacions, dones grans sense dret a pensió, dones aturades que estan al capdavant de famílies monoparentals, dones aturades amb persones a càrrec, dones víctimes de violència masclista, dones que treballen precàriament en l'economia submergida.
- Crear un protocol d'emergència social que permeti fer sortir les dones del circuit de la feminització de la pobresa: garantir les ajudes socials per a aquestes dones i garantir un acompanyament perquè no es trobin soles en els passos que hagin de seguir.
- Estudiar mesures per socialitzar i municipalitzar els treballs de cures perquè no recaiguin ni com a treball, ni econòmicament sobre aquests col·lectius.

3.5.7. Drets socials i àmbit sociolaboral

- Treballar propostes a nivell municipal que evitin cap més rebaixa en drets socials que afectin la vida de les dones i reclamar-ne més i millors.
- Invertir recursos per a la creació de cooperatives de treball autogestionades per dones.
- Contractació de serveis municipals amb aquestes cooperatives. I contractació prioritària de dones en situació d'atur sense prestacions i, víctimes de la feminització de la pobresa i en risc d'exclusió social.
- Invertir recursos en la creació de cooperatives autogestionàries per regularitzar els sectors més afectats pel treball submergit, com és el de

les treballadores de la llar i les cuidadores, perquè puguin tenir accés a drets laborals i prestacions socials.

- Supeditar l'atorgació de llicències municipals a empreses privades en funció de la qualitat dels seus drets laborals des d'una perspectiva de gènere.

Drets laborals de les treballadores municipals

- Ampliació de les baixes per maternitat i lactància, i per paternitat.
- Adaptació de l'horari laboral a les situacions de maternitat i paternitat per a una conciliació efectiva dels temps i els treballs.
- Prevenció de la discriminació laboral per raó d'embaràs o maternitat.
- Dret a inassistència laboral per menstruació.
- Dret a baixa per avortament.
- Ampliació i millora dels permisos amb retribució que normalment es veuen obligades a agafar les dones associats al treball reproductiu i a les tasques de cura i que són incompatibles amb l'horari laboral (inassistència laboral per fills malalts o visites mèdiques, inassistència laboral per reunions als centres educatius, inassistència laboral per motius de persones a càrrec).
- Estudiar mesures per a la implementació de drets laborals i socials que beneficiïn les famílies monoparentals i permetin una millor conciliació del lloc de treball amb les tasques de cura.
- Controlar i assegurar que les treballadores municipals no veuen entorpits els seus drets laborals.

Per una nova organització dels temps i dels treballs

- L'objectiu és aconseguir una nova organització social dels treballs i dels

temps, conciliació de la vida laboral i social-familiar per a tothom. Per això calen unes polítiques de temps que redistribueixin la càrrega total de treball entre homes i dones; es revisi l'organització social del temps vigent; repensar pautes, valors i prestigis predominants; regular de nou el temps de la jornada laboral, clau per la reorganització social; revisar el 'contracte social' entre homes i dones per una conciliació laboral-social i una coresponsabilitat real. El temps ha esdevingut una de les peces clau de les desigualtats socials; cal tenir capacitat de regular el temps del cicle de vida; regular la jornada laboral diària; i regular el temps de la ciutat.

- Cal generar polítiques de responsabilitat familiar, on les persones (dones i homes) tinguin temps de cura de les filles, fills, pares, mares, àvies, avis, veïns, veïnes, perquè a través del temps de cura, les relacions no es generen en el ritme de l'economia de mercat, sinó que es generen relacions humanes.
- Incentivar les empreses del municipi que estableixin mesures per a la conciliació efectiva dels temps i dels treballs (temps personal, social, familiar i laboral).
- Estudiar mesures per a la municipalització dels treballs de cura. Crear serveis gratuïts adreçats als col·lectius de risc amb perspectiva d'obrir-los a la població en general.
- Avançar cap a una renda social per als treballs reproductius i de cura.

3.5.8. Alliberament sexual (LGTBI): lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals i intersexuals.

- Elaborar un reglament municipal per adequar la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, de la Generalitat de Catalunya per garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals, i per eradicar

l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

- Fer campanyes d'informació, sensibilització, conscienciació social i visualització per prevenir i eradicar la violència contra les diverses opcions sexuals no normatives (LGTBI) i crear una consciència col·lectiva de coneixement, respecte i acceptació cap a la diversitat sexual a través d'abordar-la sense prejudicis.
- Crear projectes conjuntament amb els centres educatius per treballar la diversitat sexual, i la prevenció i l'eradicació de la violència cap a les diverses opcions sexuals entre infants i joves.
- Crear projectes amb el teixit associatiu de la vila amb els mateixos objectius.
- Crear un protocol d'actuació en cas de *bulling* en els centres educatius per motius de discriminació sexual.
- Denunciar i visualitzar les agressions amb motiu d'homofòbia, transfòbia i bifòbia.
- Endurir les sancions i crear un protocol específic dins la Guàrdia Urbana per fer front a les agressions cap a aquests col·lectius i donar una bona atenció.
- Crear un canal de comunicació amb L'Observatori Contra l'Homofòbia (OCH) per denunciar-hi mancances en les polítiques municipals o polítiques municipals contràries a drets LGTBI.
- Retirada d'ordenances municipals contràries al lliure desenvolupament de la sexualitat i contràries al dret al propi cos. No repressió al *croissing*.
- Visualització, mitjançant noms de carrers i llocs públics, així com noms d'esdeveniments, de la memòria LGTBI.
- Buscar mecanismes de discriminació positiva d'accés a l'habitatge i a les

borses municipals de treball per a persones que hagin tingut dificultats en aquest sentit per raó de la seva opció sexual, incrementant la sensibilitat en casos de triple o quàdruple discriminació (dones lesbianes, trans, etc.).

- Que cada 28J, dia per l'alliberament lèsbic, gai, bisexual, trans i intersex, es pengi al balcó de l'Ajuntament una gran bandera amb els colors de l'Arc de Sant Martí, símbol de la lluita LGBTI. I es facin actes institucionals commemoratius al voltant d'aquesta data.

3.5.9. Salut

- **Defensar el dret al propi cos i el dret a un avortament lliure i gratuït:** crear un pla d'actuació municipal prioritari amb l'objectiu de fer extensiva a la població informació sobre l'actual llei, prevenir els embarassos no desitjats, sobretot en col·lectius de risc com els joves, i donar suport i alternatives per a les persones que vulguin interrompre l'embaràs. Posar tots els recursos municipals possibles des dels centres de salut perquè les dones que no desitgin ser mares no trobin dificultats a l'hora de tirar endavant amb la seva decisió i ho puguin fer amb un acompanyament respectuós.
- **Establir una coordinació efectiva** entre el CAP i, concretament, entre l'ASSIR, i el Centre per a l'Apoderament Feminista i LGTBI per treballar conjuntament polítiques municipalistes amb l'objectiu de garantir el dret a una salut sexual i reproductiva de totes les persones i l'eradicació de la violència obstètrica en la sanitat pública.
- **Fer un programa d'actuació dirigit a joves** entre el CAP, el Centre d'Apoderament Feminista i LGTBI i els centres educatius, més centrat en els instituts, per garantir l'accés efectiu i constant dels joves a la informació relacionada amb el dret a una salut sexual i reproductiva i treballar per la coresponsabilitat en les pràctiques sexuals de risc, la

prevenció de contraure malalties de transmissió sexual, embarassos no desitjats entre adolescents i violència sexual.

- **Crear un punt d'informació, assessorament i prevenció** obert a tota la població per resoldre dubtes en referència a la salut sexual i reproductiva, des d'on s'ofereixin eines que fomentin l'autonomia de les persones en referència a la seva salut i evitin la desinformació i conseqüent dependència del professional mèdic.

Violència obstètrica

- Reivindicar el dret de les dones a rebre una atenció de qualitat, amb total i plena informació i sense violència de cap mena, sense exposar-les a tal grau de vulnerabilitat davant els i les professionals que les atenen.
- Crear un protocol d'actuació per prevenir i eradicar la violència obstètrica en la sanitat pública que tingui com a objectiu l'apoderament de les dones en tots els processos mèdics relacionats amb el seu cos i inclogui la formació de professionals mèdics.
- Crear un protocol d'actuació per fomentar una atenció sanitària respectuosa amb les mares i els infants, i garantir l'acompanyament i apoderament de les famílies en les etapes que giren al voltant de la maternitat entenent que es troben en un moment nou i molts cops difícil davant la manca d'experiència o desinformació.
- Fomentar la creació de grups de suport mutu de mares i/o pares amb professionals mèdics que els informin i els acompanyin respectuosament en les etapes relacionades amb la maternitat.
- Fomentar grups de suport mutu amb l'objectiu que les dones i els col·lectius LGTBI puguin compartir experiències sobre les seves sexualitats i els seus cossos.
- Crear un pla d'actuació per fer front a l'estigmatització de les malalties associades als col·lectius LGTBI (VIH...).

- Crear un pla d'actuació específic per treballar des del CAP l'atenció de la morbiditat diferencial que afecta les dones; així com fer front a l'excessiva medicalització que acaben patint.
- Assegurar que cap dona es queda fora del sistema sanitari per no ser cotitzant a la seguretat social.

3.5.10. Habitatge i urbanisme

- Deconstruir i repensar els espais compartits en funció de les necessitats quotidianes, usos i desitjos de les persones veïnes, col·lectius, entitats, associacions, etc.
- Adequació de l'espai públic a les activitats derivades del treball familiar-domèstic.
- Tenir en compte en els criteris d'adjudicació d'habitatges de venda i/o de lloguer les famílies monoparentals.
- Crear un pla d'acció municipal per eradicar la violència i assetjaments contra les dones a la via pública.
- Tenint en compte que la majoria de persones grans són dones i moltes d'elles viuen soles, promoció d'habitatges per a gent gran adaptats i amb serveis comuns (bugaderia, cuina...) que permetin la prestació d'un servei d'assistència (habitatges assistits).
- Treballar per a la construcció d' "habitatges sense gènere", aquells dotats d'atributs que són adaptables, que poden ser alterats pels diversos desenvolupaments de les persones, que poden acollir relacions entre formes de vida culturalment diferents i són un lloc per relacionar-se amb un mateix i amb els altres, democràtic, sense jerarquies.

3.5.11. Educació feminista i per a l'alliberament LGTBI

- Crear projectes amb els centres educatius sota el plantejament d' "Escoles i instituts lliures de violències de gènere" i "Escoles i instituts avancem cap a una societat no patriarcal" amb l'objectiu d'educar infants i joves en els valors de la igualtat, la coeducació, el respecte i la convivència fomentada en la cultura de la pau, enfocats a eradicar d'arrel la violència de gènere i avançar cap a l'alliberament personal i col·lectiu.
- Fer visibles les dones i els col·lectius LGTBI als centres educatius, afegint els estudis de gènere com a matèria transversal, «gender mainstreaming», en el sistema educatiu. D'aquesta manera, s'haurien d'incloure totes aquelles qüestions de gènere tant històriques (incloure les dones de la història que han sigut silenciades, incloure esdeveniments històrics silenciats), socials i econòmiques en les matèries curriculars que siguin pertinents, per tal de fer visibles als centres educatius i conscienciar infants i joves, com a mínim, sobre les desigualtats que hem patit i patim encara les dones en la societat, així com els col·lectius LGTBI, afegint fins i tot els condicionals d'origen, religió i condició/orientació sexual, entre d'altres, que també intervenen en aquest procés de discriminació.
- Crear projectes als centres educatius que permetin deliberar críticament a propòsit del model heteronormatiu de relacions sexoafectives dominant i donar a conèixer a infants i joves altres models familiars i, de relacions sexuals i afectives, amb l'objectiu de crear una consciència col·lectiva respectuosa i promoure l'assumpció de pràctiques lliures, no discriminatòries i de no violència en les relacions personals.
- Donar a conèixer i fomentar el consum alternatiu de productes de primera necessitat que són respectuosos amb els cossos de les dones: copes menstruals, compreses de tela...

3.5.12. Mitjans de comunicació locals

- Creació d'espais als programes de ràdio i televisió municipals, així com en periòdics o butlletins, dedicats a fer extensiva a la població en general informació i pràctiques que fomentin una societat en què es donin relacions basades en el respecte i la llibertat, i per estendre la sensibilització i conscienciació social al voltant de la lluita antipatriarcal amb l'objectiu de prevenir i eradicar les violències de gènere.

3.5.13. Relació col·lectius feministes i LGTBI - Ajuntament

- Reconèixer i legitimar els col·lectius feministes que existeixen a la vila i d'altres col·lectius feministes i per a l'alliberament LGTBI que puguin néixer, així com totes les experiències d'autoorganització popular que es donin en aquest sentit, com a interlocutors primordials per desenvolupar polítiques municipalistes en clau de gènere i revisar-ne les que ja s'estiguin duent a terme.
- Afavorir les demandes que aquests col·lectius expressin i no tutelar ni entorpir la seva tasca.

3.6. Infància

La pobresa infantil constitueix un problema social de primera magnitud a causa de les conseqüències individuals en les persones que la pateixen i a la repercussió que té sobre la cohesió social. Les societats capitalistes legitimen les desigualtats socials a través del mèrit i de la igualtat d'oportunitats. És a dir, assumint que totes i tots gaudim d'una posició de sortida similar garantida per l'educació pública i uns serveis bàsics, gaudirà de major riquesa aquell que més talent tingui i més treballi. Ja és discutible que entre el gruix de la societat "normalitzada" es compleixi el principi d'igualtat d'oportunitats, però l'existència de la pobresa i l'exclusió social entre els infants evidencia, sense cap mena de discussió, que hi ha persones que parteixen amb uns desavantatges socials evidents ja des del naixement.

L'augment del nombre d'hores que dediquen les persones adultes d'una llar al treball mercantilitzat ha comportat una disminució del temps disponible a les tasques de cura de la família i dels infants. A banda de la sobrecàrrega més que documentada de les dones, que assumeixen una doble jornada de treball massa sovint no reconeguda, això té una repercussió directa en la qualitat del temps dedicat a les criatures i les activitats educatives.

L'estancament dels salaris reals i la precarització dels mercats laborals ha fet sorgir noves formes de pobresa que no tenen perquè estar vinculades a una situació d'atur o d'exclusió del mercat laboral. Cada cop són més les persones que, malgrat tenir una ocupació, no poden sortir de la situació de pobresa en què queden a causa dels seus baixos ingressos. Els pares i mares que es troben en aquesta situació, no disposen del temps necessari per a les tasques de cura o per a implicar-se en l'educació de fills i filles, però tampoc poden contractar aquests serveis al mercat. Requereixen, doncs, el suport de xarxes comunitàries o familiars de vegades inexistents o molt febles.

La gestió neoliberal de la pobresa

La gestió neoliberal de la pobresa no resol el problema més greu, el de la pobresa infantil. Una mostra d'això és: com pot ser que havent-hi tantes donacions d'aliments, el Síndic alerti del greu problema de malnutrició que pateixen els infants del nostre país?

Decididament, cal anar més enllà de les polítiques de donació d'aliments, cal anar més enllà del programa "llet i farinetes", ja que el problema és molt més estructural.

Aquests infants viuen en entorns familiars que tenen moltes dificultats per atendre'ls i, moltes vegades, l'alimentació no els arriba. I una problemàtica porta a l'altra, hi ha estudis empírics que confirmen que una alimentació deficient influeix en el desenvolupament cognitiu i en el rendiment escolar dels infants, i els dèficits educatius tenen una relació molt estreta amb l'estructura d'oportunitats laborals de les persones i el fracàs escolar és una variable molt rellevant per a explicar la pobresa i l'exclusió a la vida adulta. La probabilitat que els infants pateixin trastorns mentals també augmenta si viuen situacions de pobresa o privació econòmica durant els primers anys de vida.

La incidència de desordres de conducta, de problemes d'adaptació social i de depressió infantil, és molt més alta entre els nens i nenes en situació de pobresa que entre la resta de la població infantil.

I, més enllà de l'entorn familiar, també hi ha l'entorn social, créixer en un barri amb el teixit social debilitat, on les relacions interpersonals són escasses o conflictives i on no existeixen recursos comunitaris, esdevé un factor d'exclusió en la mesura en què la família no troba el suport de l'entorn i, l'infant i posteriorment l'adolescent no sent cap tipus de control social per part de la comunitat.

Tota aquesta suma de factors comporten situacions greus de pobresa infantil que no es resolen només amb beques de llibres i menjador, que són imprescindibles com a mesura d'assistència immediata, però que només

perpetuen el problema, sense resoldre'l.

Sense un treball comunitari que impliqui el teixit dels barris, les escoles, les famílies... i el problema, lluny de resoldre's, es cronifica.

3.6.1. Propostes d'acció municipalista

- **Pla Municipal de la Infància**

L'elaboració d'un pla municipal d'infància que doni coherència a totes les polítiques, programes i serveis per a la infància, i estableixi prioritats i objectius mesurables i temporalitzats.

El pla hauria de posar especial focus en aquelles situacions de més exclusió i vulnerabilitat, a partir d'una anàlisi basada en dades municipals. També és clau que identifiqui clarament la coordinació d'àrees dins l'ajuntament per avançar en la transversalització de la infància en l'acció de govern.

També, cal avançar en la posada en marxa d'avaluacions de l'impacte en la infància de les principals normatives i polítiques locals en els processos de presa de decisions.

- **Millora de la inversió en infància**

La millora de la inversió municipal en infància i el compromís d'elaborar pressupostos amb perspectiva d'infància en els quals es prioritzin les polítiques i serveis adreçats als infants i les seves famílies, amb focus en l'equitat.

Més i millor inversió en infància és una condició imprescindible per trencar el cicle de desigualtats i combatre la pobresa infantil.

Més enllà de les dades pressupostàries, és fonamental disposar de dades clau sobre la infància a Molins de Rei per tal de fer-ne un seguiment, avaluar-ne els

impactes i orientar millor les actuacions i, per tant, la inversió.

L'Ajuntament de Molins de Rei ha d'invertir de forma decidida en la creació de projectes comunitaris als barris amb més infants en risc d'exclusió social.

- **Recursos adequats per a les famílies amb infants en situació de pobresa**

Les famílies amb infants en situació de pobresa han de veure reforçades les ajudes i suports. Cap nen s'ha de quedar sense sostre, sense subministraments bàsics, en els criteris de contractació municipal cal tenir en compte si l'adult té infants al càrrec en situació de pobresa, reforçar els serveis educatius de 0-3 anys donant suport a la criança i educació en espais familiars, i reforçar l'atenció bàsica i d'emergència social a aquestes famílies.

- **Accés dels infants en situació de pobresa a activitats de lleure, culturals esportives**

Assegurar l'accés a un mínim d'activitats de lleure educatiu, culturals i esportives, així com la participació en associacions, tot afavorint la igualtat d'oportunitats, amb programes de suport i de preus públics bonificats, en especial, durant les vacances escolars d'estiu.

3.7. Joventut

A Molins per sort, tenim una gran part de la població que podem considerar jove i que fa vida als carrers i a les associacions de la nostra vila comparant-nos amb poblacions veïnes, tot i que també hi ha una part que no. Aquestes joves, viuen en el seu dia a dia problemàtiques que cal tractar com a problemàtiques de les joves, no versions de les mateixes que pateixen els adults. Tenim una vila que té la sort de disposar d'un moviment associatiu molt viu, però això no ens ha de fer abaixar la guàrdia ja que la situació del poble per als joves no és pas tant bona. Des d'un atur semblant al de la resta dels Països Catalans, fins a la manca d'un espai on poder realitzar activitats de gran format sense estar a expenses del clima, passant per unes condicions que podríem qualificar de precàries a la biblioteca municipal per tal de poder estudiar en tranquil·litat o les retallades en les subvencions als clubs esportius.

No hem d'entendre la joventut com una etapa transitòria entre la infància i l'edat adulta. La joventut és i ha de ser considerada una etapa important en la qual les persones reformulen les seves vides, en prenen el control i busquen el seu lloc a la societat, patint una sèrie de condicions que el capitalisme utilitza per oprimir les joves i aprofitar-se'n. Contractes més barats de per si, o treball gratuït sota la premissa de la "formació professional", descrèdit de les seves opinions sota el poder adult, control estatal del cos de les noies, impossibilitat de sortir de l'habitatge familiar per la incapacitat de trobar una feina estable i digna, l'obligació d'experimentar i desenvolupar la seva sexualitat en condicions no-dignes i sota un bombardeig constant des dels mitjans de comunicació i publicitaris... i una infinitat d'opressions més.

Per això és extremadament important donar l'oportunitat als joves a experimentar en la seva vida, prendre el control del seu dia a dia, equivocar-se i tornar-se a aixecar per construir cop a cop una vida més digna i en col·lectiu, essent històricament motor dels grans canvis socials des de la inadaptació a l'estatus imperant i el qüestionament d'aquest.

Cal que l'Ajuntament faci una aposta clara per l'apoderament dels joves de les seves pròpies vides i dels seus espais de socialització. Experiències com el Punt Jove han estat una bona iniciativa, però no es pot perdre, sinó que s'hauria de potenciar, tant l'espai físic com la seva versió virtual, i convertir-lo en un punt de referència per a tots els joves de la vila; així com la taula d'entitats Juvenils ha funcionat per posar en contacte les associacions d'ambients molt diversos, però ara cal treballar perquè sigui realment motor de les polítiques i accions de Joventut.

La caducitat del Pla de Joventut del 2011-2013 i l'aposta continuista que ha fet el govern sociovergent amb l'actual pla de joventut deixen molt que desitjar en quant a voluntat real d'incidència i de transformació del dia a dia precari de les joves de Molins. Nosaltres apostem per fer un nou pla que es centri en l'apoderament de les joves i dels espais de socialització, i que l'ajuntament aposti per cedir els seus recursos sota la direcció de la Taula d'Entitats Juvenils, que en un futur es podria convertir en un Consell de Joventut permanentment actiu i sobirà de les polítiques de Joventut. L'objectiu és enfortir les capacitats de la societat jove molinenca de decidir sobre les seves necessitats i fomentar així la implicació de les joves en construir el seu futur des de la coresponsabilització joves-institució.

3.7.1. Espais i model de socialització, oci, cultura i associacionisme

El jovent és el col·lectiu que més temps passa als carrers de Molins, relacionant-se, experimentant i descobrint; és al carrer on s'expressen les inquietuds i es busquen solucions. Les diverses ordenances del civisme han anat limitant i sancionant moltes de les activitats que fins ara es realitzaven al carrer. Alhora aquestes ordenances han reglat de tal forma l'espai públic que impedeixen amb traves burocràtiques i econòmiques la realització d'activitats i actes a tota entitat que vulgui utilitzar aquest espai.

Una de les conseqüències de la privatització de l'espai públic és la situació en

la qual ens trobem actualment; els diferents espais d'oci estan gestionats i pensats des dels adults, fet que exclou les joves de decidir quines són les diferents opcions d'oci en què vol participar. Al mateix temps, es planteja un model d'oci que promou el consumisme, el sexisme i l'individualisme, sovint basat en la drogodependència que fomenta l'alienació per tal de fer més suportable la precarietat existent entre les joves. Marcadament contrari és l'associacionisme que fomenta l'acció transformadora i voluntària d'inclusió i treball comunitari.

És cabdal que les polítiques de joventut de Molins es basin en donar l'oportunitat a les joves de determinar activament les seves vides, autogestionar els seus espais d'oci, els seus models d'habitatge utilitzant fórmules col·lectives, la seva sexualitat lliure, amb seguretat i sense ingerències, i l'espai públic com a principal punt on definir la seva personalitat.

Propostes d'actuació política:

- Fer un pla d'acció sobre el jovent no organitzat, fomentant la creació de noves associacions o la incorporació d'aquest en les ja existents.
- Apostar per l'enfortiment de totes les associacions juvenils i vetllar pel seu relleu.
- Facilitar l'ús de l'espai públic i dels equipaments municipals.
- Defensa dels espais alliberats i autogestionats dels i pels joves com el CAJ La Mola o experiències similars.
- Tendir cap a la cogestió dels equipaments públics amb jovent associat o organitzat que actualment en sigui usuari.
- Estudiar equipaments públics dignes per la creació artística com a aposta pel creixement personal de les joves (com es detalla al programa de Cultura).
- Apostar per les entitats d'educació en el lleure (caus i esplais) com a

principal porta d'entrada de les joves a un model d'oci compromès i treballador, no consumista i d'inserció.

- Apostar per experiències culturals com les explicades en la part del programa de Cultura, com els bucs d'assaig amb preu juvenil per a grups amb membres que no poden tenir les mateixes capacitats econòmiques que d'altres d'adults. Reformular el Sona Centre treballant colze a colze amb les entitats que dinamitzen el teixit associatiu i els grups novells.
- Treballar amb la Taula d'Entitats Juvenils el paper que vulguin tenir aquestes en el nou Espai Polivalent al parc Mariona i altres equipaments com la Federació Obrera.
- Promoure activitats d'oci que no es basin en el consumisme sinó que tinguin com a objectiu fomentar la relació entre els joves, com activitats culturals i esportives nocturnes que competeixin amb l'oci consumista i relacionat amb les drogues.
- Fomentar l'esport a tots els nivells entre les joves, fomentant l'anivellament de l'edat d'entrada dels infants als clubs esportius, la difusió d'aquests a les escoles, les activitats als instituts, bonificant el preu i el material per a les famílies amb problemes econòmics, etc.
- Facilitar la possibilitat de difusió de les activitats de les entitats juvenils al poble a través de mitjans virtuals, del Punt Jove, de les cartelleres fixes (vetllant que siguin exclusivament per les entitats)
- Aglutinar, donar veu i recolzar aquells col·lectius i grups de joves que treballin per la reivindicació d'espais propis per tal de poder desenvolupar les seves activitats; ja sigui mitjançant l'ús de l'espai públic, d'espais autogestionats, llogats o municipals.

3.7.2. Treball i precarització laboral

La principal problemàtica que aguditza la precarietat juvenil és la precarietat laboral: amb el treball submergit, el treball no remunerat a la llar, la subocupació i la multi-ocupació, les males condicions de treball, l'escassetat d'ingressos i la baixa –quan no nul·la- protecció social dels joves.

Propostes d'acció política:

- Fer un pla d'acció immediat per la reactivació econòmica i l'ocupació juvenil.
- Apostar per una borsa de treball juvenil que permeti donar sortida laboral a través de les empreses privades i la contractació pública en empreses públiques i serveis remunicipalitzats.
- Fer ús dels recursos propis del territori perquè siguin motor econòmic i una possible font de creació de llocs de treball. Fomentar entre els joves altres models econòmics basats en l'autogestió i/o la cogestió, el cooperativisme, la revalorització social de les feines del camp i apostar pel parc agrari i la neteja de Collserola.
- Donar suport i assessorament a les joves precàries a través dels diferents serveis dels que disposen els ajuntaments. Formar en drets laborals la població juvenil conjuntament amb les entitats de lleure, els centres educatius, i tot el jovent que treballa o està a l'atur a Molins de Rei.
- Legitimar i recolzar aquells col·lectius i grups de joves que treballin per la reivindicació dels drets laborals del jovent, alhora que intentar fomentar la creació de xarxes de suport -en coordinació amb les organitzacions sindicals de base- entre aquest col·lectiu per tal de fer front a aquesta situació.
- Fomentar els Punts d'Informació Laboral existents a Molins i dotar el Punt jove de recursos per treballar-hi conjuntament.

- Ser exemple en la contractació juvenil i treballar per la creació de cooperatives juvenils que prenguin el control de serveis pels que treballen com els Casals d'Estiu, davant la subcontractació d'empreses privades externes que els precaritzen. Valorar la feina que fan les voluntàries de les associacions d'educació en el lleure tot l'any envers els infants.

3.7.3. Habitatge i emancipació

El jovent té la necessitat de trobar espais propis on poder desenvolupar els projectes de vida propis, la intimitat, les relacions i l'autonomia respecte l'entorn familiar.

Aquesta necessitat d'emancipació domiciliària o habitacional, és un aspecte fonamental per a la resolució personal i col·lectiva dels conflictes d'autonomia i dependència tant materials com simbòlics. Tanmateix, actualment existeixen un seguit d'elements socioeconòmics que fan impossible aquesta emancipació.

Propostes d'acció política

- Facilitar el sorgiment d'un Consell d'Habitatge Jove, vinculat al Consell Municipal d'Habitatge en el qual les joves hi puguin participar activament, que no sigui merament consultiu sinó vinculant i amb capacitat decisòria
- Creació d'una "Borsa Municipal d'Habitatges"
- Facilitar el servei d'informació, assessoria tècnica i jurídica per casos d'assetjament immobiliari.
- Donar suport a experiències alternatives d'ús de l'habitatge que facin front a la brutal quantitat de pisos buits tancats per motius especulatius, com masoveries urbanes, cessions amb dret d'ús, ocupacions, etc. Fer-ho simultàniament a un estudi dels pisos buits i tancats per especular

existents a Molins.

- Donar suport a experiències de punts d'informació sobre l'habitatge no dependents de l'administració que apostin per aquests models alternatius d'ús d'habitatge.
- Posicionar-se a favor de les afectades de processos d'execució hipotecària, treballant conjuntament amb la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de Molins.
- Tenir en compte a les joves en els processos participatius de construcció de nou parc immobiliari per part de l'Ajuntament, per exemple amb les Guardioles.
- Donar suport a aquelles experiències d'ús de l'habitatge i locals que portin molt de temps abandonats o tancats per motius especulatius i que pretenguin donar-los un ús social i obert per les joves de Molins.
- Aglutinar, donar veu i recolzar aquells col·lectius i grups de joves que treballin per la reivindicació d'un habitatge digne pel jovent i el conjunt de la societat i que al mateix temps denunciïn la situació actual pel que fa aquest àmbit.

3.7.4. Drets sexuals i rols de gènere

Les joves vivim en una societat heteropatriarcal basada en la divisió sexual del treball i que perpetua l'opressió d'aquestes amb les institucions socials i polítiques amb que es sustenta: família, matrimoni, església, escola i estat. En base a aquesta situació, les joves es veuen abocades a reproduir els rols imposats des de les diferents estructures esmentades.

Propostes d'acció política

- Creació de centres de joves de salut sexual i reproductiva.

- Fer tardes específicament per joves al CAP per poder rebre informació dels mètodes anticonceptius no agressius i treballar perquè també sigui present una dedicació a la sexualitat juvenil a l'anterior Ambulatori.
- Abordar a les escoles públiques els temes de desenvolupament i salut sexual i reproductiva d'una manera integral, feminista, no criminalitzadora de les opcions sexuals i identitats sexuals diverses i sobretot no centrada en la penetració.
- Fomentar punts de trobada on es puguin abordar temes com la violència de gènere i sexual d'una forma comunitària i apoderadora, no (només) assistencialista.
- Aglutinar, donar veu i donar suport a aquells col·lectius i Grups de Dones que treballin per la conscienciació en aquest àmbit, alhora que fomentar espais per abordar les problemàtiques existents d'una manera col·lectiva i feminista. Treballar per canviar el model dels serveis d'informació dels municipis per tal que s'integrin els diferents punts especificats anteriorment.
- Combatre la publicitat agressiva, sobretot sobre les dones, que viuen les joves en el seu dia a dia als carrers de Molins, sancionant i prohibint la publicitat sexista i violenta sobre les joves.

3.7.5. Educació

Durant la joventut és l'edat en què la formació de les persones pren una major importància, ja que probablement condicionarà la feina que s'aconsegueixi, i per tant el nivell de vida de la persona. És bàsic disposar d'unes bones condicions per formar-se, en equipaments com la Biblioteca Pau Vila o la nova que s'està construint.

També és important en la formació d'una persona l'educació no formal, present a la nostra vila de la mà de les entitats de lleure, pel que seria interessant donar-les a conèixer i facilitar-ne la feina, així com ajudar a formar els caps i

monitors que estaran educant aquests infants i joves.

- Enfortir el paper de les organitzacions estudiantils, sindicats i joves participants al moviment estudiantil davant les polítiques de la regidoria d'Educació.
- Facilitar i promoure el coneixement de les associacions d'educació en el lleure a tota la comunitat educativa, fomentant l'entrada dels infants a aquestes.
- Obrir un procés participatiu entre les joves i estudiants per decidir els usos dels espais encara no dedicats i model de funcionament de la nova biblioteca del Molí.
- Obrir espais d'aules d'estudi en altres equipaments segons la demanda en època d'exàmens seguint el model de la Federació Obrera, com centres cívics o associacions de veïns.
- Fomentar als instituts models econòmics col·lectius i cooperativistes davant la societat individualista i competitiva que impera en la nostra societat neoliberal.

3.7.6. Mobilitat

Tret de comptades excepcions, les joves disposen de pocs mitjans per desplaçar-se en el seu entorn local o metropolità, tot i necessitar-ho tant o més que els adults. Apostem per un sistema de mobilitat sa, sostenible i respectuós basat en la bicicleta i el transport públic.

- Apostar per una mobilitat sostenible i una vida sana entre les joves, enfortint la xarxa de carrils bici pel municipi
- Construir "Bicibox" per fomentar l'ús en el dia a dia de les bicicletes i el seu aparcament segur.

- Millorar les connexions amb els pobles veïns i amb Barcelona del transport públic, també el nocturn. Exigir a l'AMB l'abaratiment del preu del transport públic per a joves, fent-lo acord als ingressos que molts joves tenen (que sovint son nuls, i per tant, els correspon el transport públic gratuït)
- Vetllar per una bona connexió amb transport públic amb els centres universitaris, especialment amb la UAB.

3.8. Gent gran

Als darrers anys, un dels canvis importants a la nostra societat ha estat l'allargament de l'esperança de vida, amb un creixement del grup de població de més de 65 anys.

El sorgiment d'un grup social tan nombrós i amb necessitats diferenciades de la resta fa que els poders públics hagin d'oferir serveis adreçats específicament a aquestes persones, tenint en compte, a més, que són un dels col·lectius que pateixen més notòriament la crisi.

Les estadístiques oficials indiquen que en els darrers anys s'ha reduït el nombre de persones grans en situació de pobresa. Però això no es deu a la millora de les seves condicions objectives de vida, ni a un augment de la seva renda. La causa d'aquest fet estadístic és que el llindar de pobresa es fixa en base a la renda mitjana de la població i aquesta ha caigut sense pausa des del 2008.

Les pensions de la gent gran s'estan convertint, a més, en l'única font d'ingressos de moltes llars en què les persones en edat laboral s'han quedat a l'atur. La recent reforma de les pensions preveu un futur encara més complicat i la condemna a la pobresa de bona part de les persones que es jubilaran en les properes dècades.

Les polítiques municipals que normalment es tiren endavant es basen en accions d'envelliment actiu que serveixen per dinamitzar aquella gent gran que ja té una xarxa social, però hi ha una mancança de polítiques per tal de poder localitzar gent gran invisibilitzada que pateix les conseqüències de la pobresa en la vellesa i no es duen a terme actuacions per a reduir-ne l'impacte i resoldre el problema.

3.8.1. Propostes d'acció política

- Elaborar un pla municipal per a la gent gran de Molins de Rei que marqui les línies d'actuació futures. Aquest pla s'ha de fer mitjançant el reconeixement i la legitimació de totes aquelles associacions o entitats i professionals com a primers interlocutors. Cal un procés participatiu tant en la seva concepció com en el seu desenvolupament que abasti totes les regidories. Aquest pla haurà de tenir present des de la integració cívica i social de la gent gran, passant per la seva formació i participació activa fins a l'oferta cultural i de lleure, en definitiva, per millorar la seva qualitat de vida.
- Crear un programa per donar suport als i a les cuidadors/es de persones més grans de 65 anys amb gran dependència. Es facilita descans temporal, suport psicològic, formació i/o grups d'ajuda mútua.
- Impulsar una targeta amb avantatges per a la gent gran. Es tractaria d'una targeta per a totes les persones, a partir de 65 anys i que estiguin empadronades a Molins de Rei. Entre els avantatges hi hauria l'accés gratuït al Molins Bus i obtenir altres beneficis, com per exemple, descomptes en activitats organitzades per l'Ajuntament.
- Millorar els Serveis d'Atenció Domiciliària amb prou dotació horària i serveis com per poder donar una bona atenció a gent gran i famílies en la quotidianitat de les seves llars. A més, cal incidir en la bonificació de les taxes per prestació de serveis per tal que cap persona gran que ho necessiti es quedi sense ajuda per motius econòmics.
- Desenvolupar programes preventius de salut d'acord amb les especificitats i condicions del col·lectiu.
- Millorar l'atenció sanitària des dels serveis públics.
- Afavorir l'atenció assistencial de la família com a entorn desitjable d'envelliment, de manera complementària als serveis assistencials que

pertoqui.

- Adequar l'habitabilitat de Molins de Rei a les condicions i necessitats de la gent gran. En aquest sentit, cal incorporar les necessitats de la gent gran en el disseny urbà de l'espai públic. Igualment, és molt important facilitar l'accessibilitat i adaptació dels habitatges de la gent gran.
- Promoure l'associacionisme com a eina de participació en la societat.
- Fomentar l'oci per a la gent gran, tant ajudant a la millora i dinamització dels casals d'avis com potenciant les activitats lúdiques que organitzen les entitats que treballen el lleure per a la gent gran.
- Fomentar l'oci i la relació intergeneracional entre joventut i gent gran. Fer una jornada per donar-hi el tret de sortida i després facilitar espais i activitats que puguin compartir.
- Treballar per a localitzar i actuar davant dels maltractaments a la gent gran. Gràcies a la xarxa de professionals socials i de la sanitat, a més del suport mutu i comunitat, cal detectar aquests casos i actuar-hi de forma urgent.
- Revisar de forma urgent les necessitats d'assistència que precisen les persones grans amb dependències amb l'objectiu de valorar si cal ampliar les places residencials i/o de centre de la llar d'avis. En tot cas, i sumada a aquesta exigència, cal millorar la qualitat dels serveis que s'hi presten.

3.9. Promoció del lleure i de l'esport

Molins de Rei és una vila esportivament activa. És necessari donar un nou impuls a la promoció de l'esport com a espai de convivència i d'enriquiment social i cultural. Cal dotar d'eines el teixit social esportiu per fomentar la creativitat, la imaginació, l'autoorganització, la cooperació i l'accés de tothom a la pràctica esportiva.

És important promoure activitats esportives de tot tipus que s'adaptin als diferents horaris i edats de la ciutadania. Valorem positivament propostes com l'Esportíssim, la trobada escolar esportiva anual, la varietat d'oferta actual i el paper de les entitats esportives.

3.9.1. Impuls de l'esport base

- Promoció a nivell escolar de tota l'oferta esportiva que es fa al municipi. Potenciar el treball de les entitats esportives a l'assignatura d'esports i educació física, a escoles i instituts.
- Incentivar la pràctica multiesportiva en detriment d'esports concrets a tots els nivells escolars proporcionant facilitats i equipaments adequats. Cal donar eines als infants i les famílies per provar esports diferents des dels centres educatius i augmentar la capacitat d'elecció.
- Treballar conjuntament amb les entitats esportives per tal de fer difusió i treball en xarxes entre escoles, nens i famílies i ajuntament.
- Ampliar les trobades esportives escolars, que es podrien celebrar un cop per trimestre
- Incorporar la figura de l'observador esportiu, per tal de treballar conjuntament amb infants i joves les pràctiques que promouen els valors de l'equip, la complicitat, l'esforç i tots aquells que converteixen l'esport

en un espai d'enriquiment col·lectiu.

- Treballar per la uniformització de l'edat d'accés a la pràctica dels esports en base a una concepció multiesportiva que permeti no condicionar els infants des de ben petits a encasellar-se en un únic esport. D'aquesta manera s'aconseguiria d'una banda que els nens i les nenes poguessin practicar més d'una activitat abans de decidir-se (ells/es i els pares) per un o altre esport i, per tant, podrien veure quines els agraden més.

3.9.2. Universalització de l'esport

- Mantenir la proposta d'obrir escoles i instal·lacions escolars per a la pràctica esportiva estudiant i treballant conjuntament amb els barris per tal d'establir on és més necessari i quines mancances tenen els espais.
- Incorporar la figura de l'observador esportiu en aquests espais per tal de dinamitzar la pràctica d'esport des d'un punt de vista respectuós cap a les instal·lacions i que promogui la interacció entre les persones i el barri.
- Apostar per habilitar la pista del parc del Llobregat com a pista semi-coberta amb les condicions necessàries per poder gaudir de la pràctica esportiva gratuïta i oberta a tothom.
- Impulsar un debat al voltant del Club Natació Molins de Rei amb l'objectiu de trobar mesures perquè l'accés deixi de ser prohibitiu per qüestions econòmiques i, sobretot, evitar que persones amb problemes socioeconòmics quedin excloses de la pràctica de l'esport. I abordar la problemàtica de l'esport –espectacle-elitista i competitiu.
- L'accés a l'esport no ha d'estar condicionat per les condicions econòmiques i, per tant, cal estudiar un pla municipal d'esports que contempli la fiscalitat progressiva i la igualtat de condicions en l'accés a

l'esport.

- Impulsar la interacció de l'activitat esportiva amb el medi ambient creant itineraris per córrer a peu o amb Bicicleta Tot Terreny (BTT) pels camins del riu Llobregat i de Collserola amb la premissa de respecte cap a l'entorn privilegiat que tenim.
- Promocionar esports gratuïts i al carrer, com el ciclisme, el senderisme o sortir simplement a córrer, que no depenguin d'un entramat esportiu privat o d'accés prohibitiu. I que permetin que la gent s'ajunti i s'organitzi autònomament per realitzar-los.
- Promoure la pràctica de l'esport entre tots els col·lectius i edats al llarg de tota la vida.
- Creació i suport a programes d'esports compartits entre serveis socials i l'àrea d'esports per a col·lectius amb risc d'exclusió social.

3.9.3. Dotar la vila dels equipaments esportius necessaris

- En els equipaments educatius de nova construcció creació de pistes de 4x20, hàbils per a l'ús de diferents esports. En el cas del nou IES Lluís de Requesens (Barri El Canal), apostar per una pista poliesportiva similar a la construïda a l'escola La Sínia.
- Atendre les necessitats dels esports minoritaris. Escoltar els seus usuaris, detectar les mancances i establir mecanismes per donar suport logístic i de promoció del seu esport.
- Ferm compromís de buscar una solució al problema dels equipaments esportius d'atletisme. Treballar conjuntament amb l'AEM per tal de trobar una solució que s'adapti a les seves demandes i construir una pista d'atletisme a Molins de Rei.

- Millorar el manteniment de les instal·lacions existents i estudiar la possibilitat d'adquirir material esportiu per a les escoles i per a aquelles entitats esportives que en fan ús (xarxes, proteccions d'escuma per als pals de bàsquet, il·luminació de les pistes exteriors, etc.).

3.9.4. Diàleg i transparència amb el teixit associatiu esportiu

- Establir mecanismes de transparència i difondre públicament uns barems clars per establir un control en les subvencions a les entitats esportives de Molins de Rei.
- Mantenir un diàleg constant amb el teixit associatiu esportiu de la vila, atendre problemàtiques i consensuar amb totes les parts implicades solucions col·lectives. Cal que la regidoria d'esports i representants d'entitats esportives es reuneixin de manera periòdica per plantejar nous reptes i atendre casos concrets.
- Treballar per aconseguir una coordinació efectiva amb tot el teixit esportiu: associacions, entitats, col·lectius i actors implicats en la pràctica del lleure i l'activitat esportiva que permeti posar en comú problemàtiques i mancances, propostes de millora, cohesionar i enfortir aquest teixit...
- Establir trobades amb les Associacions de Mares i Pares dels centres educatius per tal de consensuar projectes per a la promoció de l'esport. En una segona fase, portar els projectes al Consell Escolar Municipal.

3.9.5. Tendir a la municipalització dels serveis relacionats amb els esports

Pel que fa al manteniment dels equipaments està comprovat que un manteniment periòdic sempre representa una mesura d'estalvi a llarg termini ja que quan l'estat de degradació és molt alt els costos es disparen. Per això s'ha

de demanar a l'equip de govern que potenciï una política de manteniment periòdic dels equipaments municipals i hem de defensar que les tasques de manteniment i neteja les realitzi la brigada municipal, tot evitant la contractació d'altres empreses. En aquest punt també incidirem que s'ha d'evitar l'externalització dels serveis i tendir que siguin de propietat municipal.

4. Model econòmic i de justícia social

4.1 Municipalització dels serveis públics

El projecte municipalista necessita la **gestió pública directa dels serveis i equipaments**. Per això defugirem les formes de gestió indirecta, per privatitzadores i clientelars. Dins les formes de gestió directa, com més directa sigui millor, per al seu control democràtic i la seva funció pública. Per això prioritzarem la gestió per òrgans administratius, abans que per Organismes Autònoms, EPE's, empreses públiques, etc. I només farem servir fórmules més privatitzadores de la gestió directa en el cas de processos de transició inevitables o de situacions «in extremis» per a crear el servei públic. Rebutjarem en especial les fórmules consorciades i les fundacions que tan enganyoses han resultat i en les quals es basen molts dels projectes de privatització i opacitat dels serveis públics de sanitat i ensenyament.

Volem el manteniment i el desenvolupament dels serveis de titularitat pública amb la implicació directa de la població i, si s'escau, les entitats en la seva planificació i control col·lectiu. Malauradament, durant els últims anys, els ajuntaments han tendit a privatitzar, amb contractes de llarga durada, la gestió de molts serveis públics i municipals en benefici d'empreses privades amb ànim de lucre. Aquest sistema provoca diferents greuges, com per exemple la perversió que implica el fet que l'Ajuntament contracti empreses que no garanteixen sempre un treball digne i de qualitat. O, portat a l'extrem, es pot donar la situació que un conflicte entre treballadors i empresa acabi afectant la població, i que l'Ajuntament no hi tingui res a dir o a fer.

El criteri general serà no renovar cap concessió, ni concedir-ne de noves, i assumir la gestió municipal tot revertint les privatitzacions que en diferent grau s'hagin produït en relació a una gestió directa.

Una anàlisi detallada dels serveis privatitzats a Molins ens indica que ara com ara **estem pagant del pressupost municipal gairebé 2,5 milions d'euros (pràcticament el 10% del total) només en beneficis a les empreses que gestionen aquests serveis.**

En concret, en el cas del servei d'abastament d'aigua, a més de provocar un augment del preu mitjà del metre cúbic subministrat en un 220% des de l'inici de la concessió, ha implicat que la millora promesa del servei hagi estat clarament insuficient: tenim un nivell d'aforaments 24 vegades superior a la mitjana de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, el fibrociment continua sent el material més present a la xarxa de distribució i amb un nivell d'eficiència de la xarxa de només del 80% (el que suposen pèrdues de més de 300 milions de litres d'aigua a l'any).

Propostes polítiques d'actuació

- Fer una **auditoria externa tècnica-legal-econòmica**, que avaluï :
 - Les ofertes presentades per part dels que finalment van ser els adjudicataris, mirant si les millores es van incorporar als contractes
 - Durada i peculiaritats dels contractes signats
 - Anàlisi del cost del servei, comparant-ho amb d'altres poblacions, també en aquelles on tinguin el servei municipalitzat
 - Grau d'acompliment d'allò contractat
 - Seguiment per part dels serveis tècnics municipals
- Treballar amb els serveis jurídics i tècnics municipals les opcions dins del marc jurídic-tècnic per **abordar les possibilitats de municipalitzar**.
Idea: anar avançant i presentar cada trimestre informació nova a la

ciutadania.

- **Recollida i tractament de residus:**

- Reprendre la filosofia de residu 0, maximitzant la separació i minimitzant la generació
- Treball ferm i decidit contra el tractament finalista (abocament o incineració)
- Estudiar temes de penalitzacions /bonificacions en taxes i impostos municipals per avançar cap on ens interessa

- **Servei d'abastament municipal d'aigua**

- Presentar batalla política i legal des de l'Ajuntament pel tema de l'empresa mixta
- Teixir aliances dintre de l'àmbit institucional de l'AMB, atenent a l'eclosió tant de la CUP com de candidatures afins.

- **Crear la regidoria de municipalisme**, dedicada a la municipalització de serveis i a la promoció del municipalisme com a eina de lluita i a la recuperació del municipi com a ens polític/institucional amb plenitud.

4.2. Economia, fiscalitat i redistribució

La proposta d'economia i fiscalitat de la CUP de Molins de Rei té una amplitud global que va més enllà de l'economia i els impostos. Comprèn també tot el procés de municipalitzacions de serveis, el deute il·legítim, els pressupostos participatius, la inversió social, el cooperativisme, l'ocupació i els drets laborals.

El model econòmic que volem gira al voltant de la planificació adequada de les polítiques de foment econòmic, impulsant el cooperativisme, l'economia arrelada al territori i els drets laborals.

L'ajuntament ha d'assumir un paper actiu en la defensa dels treballadors i la permanència de les activitats susceptibles de deslocalització oferint un suport públic a les vies alternatives de continuació de l'activitat que comptin amb la participació activa dels treballadors

La CUP ha de donar suport a totes aquelles iniciatives i lluites que serveixin per apoderar les classes populars de les quals formen part indissoluble, amb un decidit suport al cooperativisme i a l'economia social

Pel que respecta a l'ocupació, no hem de caure (ni volem) en l'error de dir que des de l'administració solucionarem tots els problemes del poble, sinó que només amb compromís, lluita, autogestió, autonomia i el tracte d'igual a igual aconseguirem la plena ocupació.

Apostem per l'economia social i solidària fonamentalment mitjançant les cooperatives de treball, que són organitzacions productives gestionades democràticament pels seus treballadors i on el capital és propietat col·lectiva d'aquests.

Les regidories de treball i d'economia treballaran colze a colze amb el moviment cooperativista i altres formes d'economia social amb un ferm compromís de classe, gènere, democràtic i ecològic. Les cooperatives poden ser el millor mitjà per desenvolupar algunes petites, però importants, activitats des de l'Ajuntament com la cultura, reciclatge, consum sostenible i solidari,

manteniment d'edificis, energies alternatives, neteja, etc. Cal que un dels seus compromisos sigui la reducció de la jornada laboral de forma considerable.

Municipalització de serveis

Cal una municipalització plena dels serveis que l'ajuntament ofereix en règim de concessió. La municipalització implica sobirania exclusiva de l'ajuntament sobre aquests serveis i un control absolut sobre els preus que s'apliquen (i, per tant, la possibilitat de l'abaratiment mitjançant pressió social), amb unes millors condicions de treball per als professionals que hi treballen.

A més a més, els beneficis econòmics que abans es quedava l'empresa concessionària, són ara recaptats en la seva totalitat per l'ajuntament, dedicant el marge de benefici empresarial a generar ocupació, reduir despeses i millorar el servei. Mentre no es puguin municipalitzar, els plecs administratius establiran: plantilla obligatòria mínima pel desenvolupament d'un servei, així com les hores de treball i retribucions. Les activitats que per qualsevol circumstància encara no es puguin municipalitzar tindran una retribució igual a la que correspondria amb el desenvolupament directe del servei. Tots els convenis col·lectius establiran el dret d'opció pels treballadors davant l'acomiadament improcedent.

Les característiques de les empreses municipals o cooperatives col·laboradores seran:

Democratització de l'empresa: La construcció d'un sistema plenament compatible amb els principis de justícia requereix que també les empreses que no siguin cooperatives, siguin espais el màxim de democràtics i lliures de qualsevol dominació. Exigeix que la distribució salarial respongui a criteris més igualitaris que no els que determina l'oferta i la demanda de treball.

L'elaboració de plans d'igualtat, entre homes i dones, el seu seguiment i els seus efectius i resultats reals es constitueixen com una política transversal en totes les àrees municipals.

Fi de l'estructura empresarial de l'ens municipal: Cal l'immediat desmantellament de l'estructura empresarial que dupliquen estructures i provoca despeses importants en les figures dels directors d'àrea amb més poder i capacitat de decisió que els càrrecs polítics escollits per tothom desnaturalitzant i fent opac el funcionament dels ajuntaments. Qualsevol organització pública ha de tenir com a màxima el servei a les persones i no la recerca de benefici.

L'Ajuntament eliminarà totes les estructures, programes, polítiques, línies d'actuació i projectes de caràcter neoliberal. En especial s'eliminaran fórmules gerencials, jerarquitzades i de gestió per projectes de subcontractació; substituint-se per **formes laborals participatives i assembleàries, de gestió directa, per l'horitzontalitat interna en harmonia amb el control col·lectiu.**

Suport a les lluites de la classe treballadora: La CUP com a organització socialista i de classe, ha de **formar part i donar suport a totes aquelles iniciatives i lluites que serveixin per atorgar poders a la classe treballadora** de les quals forma part de manera indissoluble. Així, la lluita pels drets laborals és una resposta a les necessitats materials alhora que ens permet apoderar el subjecte essencial per la transformació de la societat. La CUP considera fonamental la classe treballadora com a motor de transformació revolucionària.

Assumpció d'un paper actiu de defensa dels treballadors: L'ajuntament defensarà la permanència de les activitats susceptibles de deslocalització o tancament, estudiant i oferint suport públic a vies alternatives de continuació de l'activitat del servei al nostre poble i que a la vegada comptin amb la participació activa de la plantilla.

No es requalificaran terrenys industrials com a immobiliaris i no s'establiran grans empreses de comerç i distribució que a mig termini eliminin ocupació. Donarem suport i participarem en totes les mobilitzacions assembleàries i transformadores endegades pels treballadors i impulsarem i donarem cobertura a les experiències de cogestió i autogestió que la classe treballadora proposi en

el camí cap al col·lectivisme.

Ocupació

Entre les necessitats més bàsiques i urgents de les classes populars hi ha la lluita contra l'atur i per a crear una economia al servei de les persones, de la majoria. Els municipis tenen una certa capacitat d'incidència en aquest àmbit i, alhora, hi ha molts agents socials de l'entorn de la Unitat Popular que estan treballant en una línia molt semblant a la nostra: cooperatives, entitats de l'economia social, gent del sindicalisme de base... Tanmateix, cal ampliar la perspectiva a nivell supralocal (comarcal, territorial, regional) per construir alternatives viables per si mateixes i útils per a amplis sectors de població.

La creació d'ocupació és la nostra gran prioritat. Des de la CUP ens proposem situar al centre de l'economia les necessitats de totes les persones i el reconeixement del treball de cures amb el desenvolupament d'una economia planificada i diversificada, amb béns i serveis útils i sostenibles i que comportin una elecció de treball lliure i una redistribució del temps i del treball domèstic.

Des de la CUP creiem que **no pot haver-hi un marc de relacions laborals veritablement just en un model econòmic capitalista i patriarcal** i que és del tot imprescindible iniciar la via cap al socialisme a partir de la nostra capacitat d'incidència dins les institucions públiques de la mateixa manera que ho fem fora d'elles.

Finançament local i fiscalitat progressiva

El finançament local és injust, es basa en taxes i impostos provinents de l'especulació immobiliària i les subvencions estatals i autonòmiques.

Cal un finançament on els principals ingressos no depenguin de la construcció ni de les subvencions. Cal fiscalitat progressiva amb eines com la tarifació social i un augment de la despesa social, per tal de fer una efectiva redistribució de la renda.

Cal adequar els serveis municipals a les seves necessitats: **no és millor el**

municipi que té més serveis sinó el que té els serveis que necessita.

Existeix la possibilitat de tenir serveis mancomunats amb municipis propers per tal de compartir despeses i poder oferir alguns serveis necessaris que en solitari no es podrien assumir.

Inversió social

L'esclat de la bombolla immobiliària ara fa 8 anys fou sense cap mena de dubte l'inici d'un camí per a moltes famílies ple de dolor, ràbia i frustració, en comprovar com aquesta situació els duia a la misèria i l'exclusió social. Les reformes laborals, la llei d'estabilitat pressupostaria, el rescat de la banca, el pagament del seu deute i l'execució de milers d'hipoteques bancàries ha estat un atac molt greu a la classe treballadora.

En conseqüència, l'atur de llarga durada sense percebre res, porta a situacions de pèrdua integral: habitatge, relacions socials i col·lectives, desestructuració familiar, autoestima, etc... Abocant a la pobresa i la marginació. En un estudi recent de Càritas atribuïen a l'atur el desenvolupament de malalties físiques i mentals que en alguns casos s'han traduït en suïcidis.

Davant tot açò cal posar al servei del poble les institucions, no tan sols per solucionar problemes immediats, sinó també per iniciar el canvi de cicle i de mentalitat, creant una societat crítica i rebel contra el sistema capitalista i els seus gestors.

Els ajuntaments són l'administració més propera a la gent, els seus representants poden i tenen el deure de desenvolupar polítiques que ajudin a superar i prevenir aquestes situacions de risc social.

Les seves infraestructures, mitjans i recursos junt amb la societat organitzada poden assentar les bases cap a un futur on la col·lectivització rellevi l'economia capitalista cap al socialisme.

Basar el motor del canvi en els drets laborals i de classe, serà la base que permetrà l'autogestió i la solidaritat econòmica, que vagin obrint el camí a les

col·lectivitats.

Cal eliminar el model assistencial o de caritat perquè són conceptes que el capitalisme utilitza per mantenir als treballadors aturats i abocats a la marginació, l'exclusió social, la pobresa sense ànima i a la manca d'esperit crític.

Deute

La manca de recursos econòmics és la principal llosa que pesa sobre les institucions municipals i que limita la seva acció política. Un dels principals problemes és que el percentatge que es destina a pagar el deute, i els interessos que genera, és tan gran que en alguns municipis arriba a significar el 15% del pressupost. Les auditories ciutadanes municipals del deute són eines d'apoderament en els quals la mateixa ciutadania agafa consciència de quins són els deutes il·legítims per a reclamar i lluitar pel seu no pagament. Concretament, es materialitza en la lluita pel dret a la informació com a pas previ o paral·lel a la lluita pel dret a la participació real. Un dels principals mecanismes de control ciutadà ha de ser el control econòmic dels ajuntaments i per tant cal exigir no només plena transparència en matèria econòmica; cal que el conjunt de la població tingui accés a la informació sobre quins són els deutors del seu consistori i els interessos. Cal engegar processos d'informació pública que permetin identificar i destriar el deute, mesurar quina part d'aquest és legítima i decidir democràticament què fer amb aquella part que no ho sigui.

4.2.1. Estat de la qüestió

Ens trobem en un context de crisi del sistema tant econòmic, com polític i social del capitalisme, una situació generada per una nefasta política financera executada en aplicació dels criteris neoliberals de creixement continu.

El col·lapse d'un model que es basava en l'absorció de la producció mitjançant l'endeutament de les classes populars, mentre aquestes perdien poder adquisitiu any rere any, augmentava el seu endeutament insostenible per mantenir el nivell de consum necessari per al sistema capitalista especulador

imperant, i es va acabar produint el «tancament de l'aixeta» del crèdit que va fer esclatar la bombolla.

La situació promoguda per les instàncies estatals i les primeres mesures adoptades una vegada es va reconèixer que ens trobàvem en crisi, lluny de superar el model econòmic que ens ha dut aquí, es van dedicar a injectar diner públic als veritables culpables de la crisi (la banca i les grans multinacionals); unes mesures encaminades a què tot segueixi igual.

Després de 8 anys de crisi, sembla que la situació de l'atur queda estancada i fins i tot ens venen la idea d'una futura i possible recuperació quant a ocupació. Res més lluny de la realitat, el % d'ocupació s'estanca pel retorn de molts immigrants als seus països d'origen, una aturada en l'arribada de nous immigrants cap als Països Catalans i una fugida massiva de catalans i part dels nous immigrants actuals per treballar a l'estranger, sobretot entre el col·lectiu juvenil.

No marxem, ens fan fora.

L'estat espanyol i els Països Catalans estan patint la crisi econòmica per la preeminència dels sectors més especulatius. El creixement econòmic de la darrera dècada s'ha forjat en la construcció amb finalitats especulatives, promogut pels governs estatal i autonòmics i també per les corporacions locals, que veien en les taxes i impostos relacionats amb aquesta activitat econòmica la base del seu migrat finançament en relació als serveis que han anat assumint (tot i no ésser, en molts casos, l'administració pública competent).

La rebaixa dels ingressos (per la davallada de les rendes i els beneficis) i l'augment de la despesa provocat per la injecció de diners a la banca i les grans empreses han fet augmentar el dèficit públic i el deute que el govern espanyol, pressionat per instàncies econòmiques internacionals, pretén eixugar amb la reducció de la despesa pública alhora que s'intenten incrementar els ingressos augmentant els impostos.

S'ha triat la pitjor aplicació possible d'aquesta fórmula, retallant la despesa social i augmentant aquells impostos que tenen una afectació més gran per a

les rendes més baixes (com l'IVA).

Retallada de salaris al sector públic, congelació de les pensions, eliminació de prestacions socials, etc., acompanyades d'una reforma laboral i del sistema de pensions que suposa una nova pèrdua de drets dels treballadors. Les mesures adoptades pels governs suposen una nova agressió dels drets socials de les classes populars.

Totes aquelles polítiques encarades a fer pagar la crisi a les classes treballadores no només no ajudaran a superar-la, sinó que l'agreujaran, igual que la reducció crònica del seu poder adquisitiu ha estat un dels principals motius pels quals ens trobem amb dificultats econòmiques globals.

Cal redistribució de la riquesa, directa i indirecta, per edificar un model sense especulació financera o immobiliària, sinó que es basi en la producció, l'estabilitat i el benestar social.

La mobilització és l'eina per tal de defensar i fer valer els nostres drets. Ha estat així històricament i així és ara, tot i que la societat individualista i consumista que han fomentat aquells que en l'àmbit econòmic ens han abocat a la crisi, hagi fet que la consciència col·lectiva pugui estar adormida, essent necessària per a fer front a les contrareformes plantejades pels poders econòmics i empresarials i executats pels governs.

Aquest és un bon moment per fer despertar la consciència col·lectiva. De motius, en sobren. Deixar aquestes agressions sense resposta és adobar el terreny per a noves agressions futures.

4.2.2. Context local: Molins de Rei

La base del finançament municipal han estat els impostos i les taxes que tenen a veure amb els sectors econòmics més especulatiu, com són la construcció i les subvencions provinents de l'administració de l'estat i l'autonòmica. L'esclat de la bombolla immobiliària i la política estatal de reducció del dèficit públic a

través de la davallada de la despesa ha fet minvar els ingressos municipals i s'espera una fortíssima reducció d'ingressos en els propers, com a mínim, 5 anys.

D'altra banda, l'ajuntament ha anat assolint la gestió de serveis que hauria de prestar la Generalitat, com les beques menjador o les escoles bressol. Molts d'aquests serveis tenen a veure amb la cohesió i els serveis socials i en els darrers temps han augmentat la seva demanda com a conseqüència de la crisi econòmica.

Davant d'aquesta situació la CUP defensa que l'ajuntament sigui una peça activa per transformar l'actual sistema neoliberal basat en el màxim benefici per sobre dels drets de les persones. La CUP aposta per un model que fomenti la participació ciutadana en contraposició de l'ideari neoliberal que cedeix l'espai urbà i social al mercat.

Una participació ciutadana que en els últims pressupostos municipals, de 29 milions d'€ es redueixen a uns irrisoris 6.000 € decidits pels mateixos joves als «Pressupostos participatius de Joventut» i a 4.000 € destinats al Consell Seguiment de la Crisi, quantitat d'un premi rebut on les propostes que fan les entitats no es decideixen col·lectivament i moltes d'elles no queden recollides pressupostàriament. És important destacar que, a més, aquests diners han estat invertits en un model que no compartim (consultiu, tutelat, on la població té un paper no actiu i protagonista sinó parcialment (o totalment) dirigit).

Les partides destinades a fomentar la participació s'han consolidat en xifres anuals irrisòries. De 50.000 € el 2011 fins als 5.000 € del 2015. En 4 anys, el govern ha invertit 25.000 € en participació, és a dir, ha deixat d'invertir 175.000 € a escoltar i aprendre dels ciutadans. Tampoc han tingut cap mena de prioritat en definir les regles de joc amb un ROM.

Els pressupostos continuen sent un document fet d'esquenes al poble que no té espai per a incidir-hi. L'aposta per la participació és inexistent, especialment greu pel que fa a les grans inversions.

Respecte al deute, el govern ha aconseguit reduir el deute municipal de 23 milions a 18 milions, malgrat que per manca d'una auditoria ciutadana, continuem sense saber quina part del deute és il·legítima i quant representen els interessos derivats.

Quant als serveis externalitzats els costos són superiors als 6 milions d'€; només els beneficis privats més IVA superen els 2 milions. La municipalització hauria de permetre estalviar, garantir els mateixos drets i condicions a tots els treballadors de l'Ajuntament i fiscalitzar millor els serveis.

Si aquests serveis fossin gestionats per l'ajuntament o per cooperatives formades per aturats de Molins permetrien dedicar part d'aquests diners a polítiques públiques d'ocupació, on l'actual ajuntament ha fet una aportació clarament insuficient, amb plans d'ocupació amb sous inferiors als dels treballadors municipals, dependència de les altres administracions i els seus plans, inexistència d'oferta pròpia i desenvolupament baix de l'acord en cooperativisme. Clarament no ha sigut una prioritat per al govern.

Cal reprendre la noció autèntica de la gent com a subjectes actius de drets i deures envers la societat. L'economia girant al voltant de les necessitats de les persones. Cal cercar solucions transformadores, programes universals de benestar social, tributació progressiva, polítiques per la creació de plena ocupació, un sector públic sòlid, una proporció significativa de propietat pública o col·lectiva i la presa de decisions democràtica de les prioritats socioeconòmiques bàsiques.

Cal superar l'actual concepte emprat pels successius ajuntaments que redueix la ciutadania i els seus drets a simples usuaris d'uns serveis personals, basant l'acció municipal en l'assistencialisme vers determinats col·lectius (gent gran, discapacitats, nouvinguts, etc.) en lloc de garantir la igualtat efectiva entre tots, deixant de tractar-nos com a usuaris.

Cal situar la ciutadania com a subjecte de drets i deures més enllà de la seva edat, classe social, gènere i procedència. En la mesura que l'acció social

municipal se situï en aquestes coordenades tots els col·lectius es veuran atesos, perquè les iniciatives s'adreçaran a totes les persones per igual.

4.2.3. Propostes d'actuació política

Municipalitzacions de serveis

- Compromís de no externalitzar ni privatitzar els serveis públics municipals. Cal revertir les concessions ja fetes, municipalitzar aquests serveis i cedir-los preferentment en qualitat de cooperativa als treballadors que hi desenvolupin la seva activitat laboral. El criteri d'un servei públic no és el d'obtenció de beneficis sinó el de donar un servei.
- En col·laboració amb la regidoria de municipalisme s'elaborarà un pla de recuperació de la gestió directa en serveis externalitzats (deixalleria, jardineria, neteja viària, neteja d'equipaments, gestió d'instal·lacions esportives, recollida d'escombraries, aigua, zona blava,...). Algunes concessions acaben en un termini curt i altres tenen vigència fins d'aquí a força anys. A l'hora de recuperar la gestió directa caldrà tenir en compte diferents criteris (maquinària necessària, durada del contracte en vigor, capacitat d'inversió) que ens faran determinar quins serveis poden ser recuperats a curt termini i quins hauran d'esperar per més endavant. Cal elaborar un Pla temporalitzat marcant quins han de ser els objectius.

Inversió social

- Increment de la inversió social; la fiscalitat de l'ajuntament anirà dirigida cap a aquest augment.
- Vetllar per una política d'ajudes econòmiques que eviti el clientelisme i la perpetuació de la precarietat defugint ordenances que obliguen a compensar la recepció d'ajudes socials amb «cursos de ciutadania»; hem de poder disposar de recursos econòmics per tal que els professionals dels serveis socials organitzin i combatin l'exclusió social.

- Consell de seguiment de la crisi: redefinició i aplicació de mesures concretes. Més enllà de "seguir" la crisi, cal aplicar-hi receptes per lluitar contra la crisi.
- Mantenir les competències municipals i redistribuir les dotacions pressupostàries prioritzant les de serveis socials. A més cal que aquests serveis s'ofereixin de forma municipalitzada.
- Garantir la dotació pressupostària de les intervencions comunitàries i frenar la imposició d'intervencions individualitzadores, impuls d'estratègies apoderadores que es basin en l'acció comunitària i no individualitzadora.
- Donar suport a iniciatives autogestionades de producció alimentària en horts urbans i de distribució alternativa que superi el caràcter estigmatitzador i justificador de la distribució alimentària moderna que promouen el Banc dels Aliments i els Recaptés. Qualsevol cosa no és millor que res.
- Cercar els recursos per tal de crear una Renda Garantida de Ciutadania enfront una reforma del PIRMI que condicionarà (encara més) la Renda Mínima als "esforços" per a la inserció laboral.

La renda bàsica va adreçada a les persones sense ingressos, i també permetria el sosteniment econòmic de les persones amb malalties mentals greus i/o amb diversitat funcional que no poden desenvolupar una activitat laboral remunerada.

La renda bàsica suposa permetre redignificar socialment aquelles persones que es veuen excloses o en situacions de subordinació, és una mesura d'igualació perquè és de caràcter universal. El concepte és indeslligable d'una redistribució dels salaris d'acord amb la plusvàlua creada pel treballador i treballadora i no per la quantitat de treball ofert.

Fiscalitat

- Desplegar una política d'hisenda basada en la justícia distributiva: cal una tributació progressiva per finançar les mesures d'emergència social. Augmentar els impostos a les empreses i particulars que més guanyen i més han guanyat a través d'impostos progressius.
- Augmentar els criteris progressius dels impostos: IBI, impost de circulació, etc.
- Fomentar una despesa pública austera, entesa com el màxim aprofitament dels recursos comuns, i acabar amb la despesa associada a grans projectes sense cap tipus de rendibilitat ni econòmica ni social.
- Instar les administracions a augmentar la pressió fiscal a les rendes més altes i a les activitats especulatives.
- Actualització del cens d'empreses subjectes a l'Impost d'Activitats Econòmiques per fer front al frau fiscal.
- Ajustar al màxim els preus i les taxes a la renda dels individus, suprimint o rebaixant les que afecten més a qui menys té. Establir sistemes de descomptes en funció de la renda.
- Aplicar descomptes i exempcions de taxes i impostos municipals a les persones desocupades sense que cobrin prestació de desocupació o els que cobrin una prestació baixa o assistencial.
- Actualitzar el cadastre amb regularitat i subvencionar l'Impost de Béns Immobles (IBI) de la primera residència per a les persones amb menys recursos.
- Imposar un recàrrec a l'IBI dels habitatges desocupats i els locals comercials buits.
- Canviar la política de subvenció a la compra de l'habitatge, per la de donar suport a les persones amb baix poder adquisitiu per a l'obtenció d'aquest, ja sigui de compra com, principalment, de lloguer.

- Estudiar la creació d'un sistema financer popular: sempre que sigui possible s'impulsarà una caixa d'estalvis pública municipal o mancomunada.
- Exigir des de l'ajuntament que els ens públics comencin a treballar amb entitats d'estalvi i de crèdit de caràcter ètic i popular.
- Desenvolupar un decàleg, juntament amb altres entitats, que expliciti els passos a seguir per tal que un municipi es desconnecti (al màxim possible) de l'actual entramat financer.

Cooperativisme, ocupació i drets laborals.

- Creació de la regidoria de treball com a eix vertebrador de les polítiques públiques d'ocupació i garant de condicions de treball dignes. La regidoria de treball assumirà el paper per acabar amb la xacra de l'economia submergida en benefici del treballador, solucionant els problemes dels falsos autònoms, del treball sense contracte, la precarietat dels sectors feminitzats i de l'explotació de les màfies envers la immigració sense papers en el món del treball.
- Integrarem el dret d'igualtat d'oportunitats i fomentarem una distribució del treball segons les capacitats i la voluntat de cada persona i no en una estructura del mercat laboral que reproduïx la divisió sexual del treball.
- Frenar les contractacions públiques temporals i precàries (col·laboracions socials, becaris i plans d'ocupació com a mà d'obra barata, no cobertura de baixes, etc). Malgrat les reformes de l'Administració Local que dificulten la contractació de treballadors públics, hi ha diferents fórmules per a aconseguir unes relacions laborals dignes.
- Quan no sigui possible contractar treballadors públics o municipalitzar un servei per culpa de l'actual llei d'administracions locals, l'ajuntament

assessorarà, formarà i finançarà persones aturades i precàries per tal que creïn cooperatives que prestin aquests serveis municipals, gaudint de totes les condicions dels treballadors municipals i incorporant-hi la màxima puntuació extra als concursos públics.

- Prioritzar les cooperatives i altres formes organitzatives d'economia social per obtenir ajuts, cessió de locals, subcontractació de serveis, publicitat gratuïta als mitjans públics i presència en fires. Màxima puntuació extra cap a les cooperatives als concursos públics.
- Prioritzar la contractació d'empreses cooperatives i establir condicions laborals que lluitin contra la temporalitat i la precarietat.
- Instar que el màxim de proveïdors provinguin de l'economia social i solidària.
- Incentivar la responsabilitat social envers la ciutadania i el teixit associatiu en la contractació d'empreses, treballadors autònoms i PIME's des de l'Ajuntament.
- Formar els actuals tècnics municipals en tot allò relatiu al cooperativisme i les experiències autogestionàries, reciclant-se amb experiències locals per oferir assessorament a tots els molinencs que vulguin iniciar-se en l'autoocupació. Formació i tallers públics cap a tots els interessats.
- Procurar polítiques de foment de consum de l'agricultura de proximitat i ecològica, facilitant els canals de distribució i punts de venda directa i fent-ne la difusió pertinent.
- Apostar per l'impuls de l'emprenedoria social cooperativa i col·laborativa.
- Impulsar el coneixement del projecte «Open Source Ecology» i l'ús de les eines proposades, tant a l'agricultura com en la construcció d'habitatges. Es pot realitzar un estudi d'impacte social i econòmic de la instauració del projecte, facilitant l'administració dels plànols i codis lliures perquè les persones interessades es puguin construir els

instruments necessaris per al seu ús.

- Estudiar la creació de serveis de municipalització del treball de cures a través de bosses de persones aturades o sense prestació que realitzin serveis de cures (infants, gent gran, persones dependents, neteja i manteniment de la llar) a través de la mediació o contractació directa per part de les administracions locals.
- Donar suport i assessorament a la gent organitzada que impulsi i desenvolupi l'Assemblea d'Aturats de Molins com a projecte ampli, de masses, democràtic, reivindicatiu i útil que cerqui solucions col·lectives per la plena ocupació. Es potenciaran els següents grups de treball:
 - Lloguers socials vinculats al treball social. Exemples: lloguer amb contraprestacions de col·laboració amb l'atenció a ancians, suport a rutes segures per accés als centres escolars, etc.
 - Posar en contacte gent que cultivi horts urbans amb cooperatives de consumidors.
 - Creació de punts de venda de productes de proximitat, com agricultura ecològica o de petita producció, en espais municipals com les parades del mercat municipal o altres espais públics.
 - Cooperatives d'habitatge on una part dels associats puguin col·laborar amb treball a la comunitat. · Desenvolupament d'espais comunitaris de serveis comuns: rentadores, assemblees, ajudes....
 - Cooperatives de consumidors, espais d'aprenentatge en diferents arts i oficis que puguin gestionar o resoldre aspectes bàsics d'higiene i salut: roba, menjar, mobles, electrodomèstics, etc.
 - Menjadors comunitaris i bancs d'aliments relacionats amb la mateixa gestió, elaboració i distribució.
 - Cobertura pública mitjançant prestacions econòmiques i serveis

públics, i de la gratuïtat del transport i l'energia, de la promoció del lloguer social i de la reducció dels béns bàsics.

- Punt d'informació i orientació laboral complementari al SOC de Sant Feliu. Cal que orienti les persones aturades que sovint no saben què poden fer, on s'han d'adreçar, etc.
- Ajudes a les persones aturades: descomptes i exempcions de taxes i impostos municipals i d'altres serveis, formació i serveis d'inserció laboral, etc.
- Gratuïtat del transport públic per a persones aturades, col·lectius en risc d'exclusió social, estudiants escolars i universitaris de centres públics, i pensionistes.
- Ajudes als treballadors autònoms: intervenció activa en els tràmits necessaris amb l'entitat bancària negociant crèdits tous i oferint-los garanties. Prioritat amb les entitats de crèdit que fomentin una banca ètica i popular. Caldrà que s'estableixi un protocol.
- En cas d'empreses que facin fallida, facilitar o instar que els treballadors en prenguin el control, assegurant un model d'autogestió que inclogui la participació de tots els agents (treballadors, veïns, grups de consum, etc.).
- Creació d'una borsa de treball juvenil que permeti donar sortida laboral tant a empreses privades com a empreses públiques, serveis remunicipalitzats, cooperatives, etc.
- Pensions públiques: l'Ajuntament i les empreses que hi treballin, no fomentaran sistemes de pensions privats que permeten la fugida de recursos econòmics cap a bancs, caixes i asseguradores privades que no reverteixen en benefici de tothom. Desenvoluparem la fi d'aquest tipus de sistemes i la seva reconversió en millores de les prestacions per a les persones afectades dins del sistema públic de seguretat social.

- Polítiques actives d'ocupació i prioritització dels recursos cap a l'orientació laboral i la recerca de llocs de treball per a les persones amb diversitat funcional i/o afectades per una malaltia mental.
- Impulsar els Serveis d'Integració Laboral (SIL) amb la finalitat d'afavorir la inclusió de les persones amb diversitat funcional en l'àmbit laboral
- Impulsar el Programa d'Inserció Laboral (PIL) específic per a les persones afectades per malalties mentals. Tallers ocupacionals i Centres especials d'ocupació per a persones amb dificultats d'inserció en empreses ordinàries.

Pressupostos participatius

- Implicació popular en l'elaboració dels pressupostos: cal garantir la plena participació en el procés d'estudi, anàlisi i reflexió previ a l'aprovació pel ple dels pressupostos municipals anuals, dret de fer arribar propostes i suggeriments (verbalment, per escrit o per via telemàtica), sessions des del punt de vista dels barris, cal identificar l'àmbit que se sotmetrà a discussió, garantir el finançament de les opcions que sorgeixin, garantir la informació i la vinculació de la decisió i vetllar perquè no segrestin l'espai lobbies organitzats, que tampoc són representatius.
- Creació d'una comissió popular de seguiment del pressupost participatiu coordinada amb la regidoria d'apoderament popular i moviments socials. Aquesta comissió es podrà regir mitjançant el Reglament de Pressupostos Municipals Participatius on es prevegin els procediments d'elaboració i participació ciutadana.

Els pressupostos són una eina compromesa que cal dur a terme de manera real sense propagandismes, i això implica un esforç de preparació i de treball sistemàtic amb la societat civil.

Deute

- Impulsar una auditoria ciutadana del deute per tal d'avaluar i quantificar

la xifra total del deute il·legítim en col·laboració amb la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute de Molins.

- Denunciar les causes reals del deute i socialitzar el debat entre la població per tal de decidir col·lectivament què fem amb la llosa del deute.
- Potenciar una xarxa d'ajuntaments desobedients amb el deute públic.

4.3. Comerç local

En una vila on part de l'activitat econòmica principal se sosté sobre el comerç, cal treballar de manera planificada i coordinada aquest eix, fent que esdevingui un motor positiu per a l'economia. El comerç local va lligat a aspectes relacionats amb la fiscalitat, la mobilitat i l'accessibilitat, entenent que són els petits comerços el motor de l'economia del sector serveis que més beneficia a les viles i ciutats del nostre país.

Per tant, entenem que cal donar suport al comerç local com a sector econòmic de proximitat que dóna feina a molts molinencs. Un sector que contribueix a mantenir vius els carrers, que catalitza una sèrie de relacions socials de comunitat, i que afavoreix una redistribució de renda i una circulació de capitals locals molt més autocentrada que la que s'obté amb el model de centres comercials de capital forà.

4.3.1. Situació a Molins de Rei

Molins de Rei compta amb un bon comerç de proximitat que cal potenciar ja que dóna molta vida a la Vila. A més és un pol d'atracció per a veïns i veïnes d'altres pobles del voltant. Per mantenir-lo així, és molt important evitar la instal·lació a prop d'un centre comercial, que trencaria amb aquest model comercial que ara tenim i el posaria en perill. Segons la guia 'Molins de Rei, centre de comerç' del 2013 hi ha 767 establiments comercials i de servei.

4.3.2. Propostes d'actuació política

- Apostar per un comerç molinenc i de proximitat, enfront de grans superfícies comercials.

- Estudiar formes concretes de donar-li suport, com la creació d'una moneda social molinenca, entre d'altres.
- Evitar que els eixos comercials es converteixin en llocs mancats d'identitat, relacions personals i personalitat. Evitar la proliferació de bancs i immobiliàries que fan disminuir l'activitat i el dinamisme comercial dels carrers, i no s'impliquen en la vida quotidiana i associativa de la vila.
- Bastir un urbanisme més humà, que faci més agradable passejar pels nostres carrers.
- Cercar noves centralitats a la Vila, potenciant la vida comercial dels barris.
- Facilitar l'accés al petit comerç, mitjançant campanyes de sensibilització i acostament del comerç de Molins de Rei i fer físicament més accessible la zona comercial.
- Fomentar el mercat municipal i el mercat d'encants en detriment del model de centres comercials i mercats que giren al voltant de supermercats.
- Crear una borsa de locals comercials gestionada des de l'Ajuntament, que doni resposta a la demanda dels petits comerciants i que estableixi uns preus de lloguer justos i espais de qualitat.
- Imposar un recàrrec a l'IBI dels locals comercials en desús, per facilitar l'obertura de més botigues.

5. Estructura municipal

L'organització de l'estructura política de l'Ajuntament és un reflex de la

ideologia que hi ha al darrere. Actualment l'estructura del govern municipal es basa en un gran nombre i alts salaris dels càrrecs polítics i de confiança, amb l'objectiu de repartir les quotes de poder entre els partits que governen. En cadascuna de les cinc àrees de l'Ajuntament, a més a més, es dona una duplictat d'alts càrrecs, ja que existeix un càrrec polític amb dedicació exclusiva amb el corresponent càrrec de confiança. Ambdós tenen salaris exagerats entre 46.000 i 52.000€ bruts/l'any.

Seguint els principis ètics que defensem des de la CUP Molins de Rei, proposem com a mesures d'urgència:

- Reducció de les àrees en què es divideix l'Ajuntament amb la conseqüent reducció dels càrrecs de confiança.
- En cada àrea només ha de poder existir una dedicació exclusiva.
- Els salaris dels càrrecs polítics o de designació política hauran d'atendre's al barem marcat pels principis ètics; això correspon a un màxim de 2,5 vegades el salari mínim interprofessional.
- Reducció de les subvencions als grups polítics municipals.

6. Model urbà

6.1. Mobilitat

Existeixen diversos elements que han frenat una política en matèria de mobilitat justa socialment, eficient amb les necessitats i els drets de les persones i respectuosa i adequada amb el medi i el territori.

Un dels elements és el cos tècnic de l'administració que hereu d'unes polítiques molt simples i poc analítiques s'instal·la en l'immobilisme i la manca de crítica sobre el planejament existent. Degut a aquest immobilisme el tècnic de l'administració actua autocensurant-se, sobrevalorant la importància de la infraestructura per sobre de les necessitats de les persones o les capacitats territorials.

A totes aquestes mancances dels executors s'ha de sumar l'existència d'un important intervencionisme polític - legislador que es transforma en usuari- de "pressions polítiques", que han incidit excessivament en la presa de decisions sobre projectes concrets, a una escala en la qual potser haurien de prevaldre els criteris tècnics. Així, es prioritza l'assoliment d'objectius en el curt termini per sobre de la correcta aplicació dels principis que haurien d'orientar les polítiques a llarg termini.

A més a més, la dotació d'infraestructures s'ha situat sovint com a estratègia bàsica de les polítiques de mobilitat i així mateix ha esdevingut element bàsic de debat mediàtic, deixant de banda propostes més agosarades però amb menor impacte en l'opinió pública però que són claus per als objectius. Actualment es prima qualsevol benefici a curt termini enfront una major eficiència a llarg termini.

Aquesta baixa qualitat del debat infraestructural, sobretot si ens referim al debat mediàtic, porta a una mala prioritització de les inversions o dels nous projectes i

a la manca de solució del problema en el seu conjunt evitant alhora la creació d'un model de gestió en xarxa de les estructures existents. La manca de solució i estudi global del sistema s'acaba traduint en un malbaratament dels recursos i en la manca de solució dels nous problemes que se'n deriven; creant una espiral de solució – problema - solució en la qual trobem encallades la majoria d'administracions catalanes que tenen competències en aquests aspectes.

6.1.1. Infraestructures i mobilitat: estat de la qüestió

Com en la majoria dels àmbits referents a la situació actual dels Països Catalans, l'única unió en l'àmbit d'infraestructures passa per la gestió de l'Estat Espanyol. Qualsevol de les infraestructures que uneixen el territori, i també les internes de cada zona, acaben depenent de l'estat espanyol i fins i tot en alguns casos d'inversions i préstecs europeus.

El primer pas, sempre que sigui possible, és l'autogestió de les infraestructures i l'autofinançament. Només sense dependre de les condicions i les inversions de l'estat espanyol es podrà arribar a crear una xarxa d'infraestructures completament adaptada a les necessitats reals del nostre territori.

Per tal d'aconseguir una xarxa d'infraestructura eficaç es fa inevitable una visió global de les necessitats particulars de cada nucli, de manera que l'actuació municipal comença per una anàlisi de les necessitats de cada municipi i anar estenent l'anàlisi de manera territorial fins acabar en el conjunt general de tot el territori.

La situació actual, i fins arribar a una independència completa dels Països Catalans, passarà per actuacions i mobilitzacions concentrades en cadascuna de les parts.

En l'àmbit de la mobilitat assistim a l'emergència de reptes ambientals i socials (canvi climàtic, imminència dels límits energètics i materials finits, empremta ecològica, increment de desigualtats d'accés a l'ús del transport "públic" col·lectiu, mercantilització del territori) que requereixen alternatives inajornables.

A tots els territoris dels Països Catalans s'ha consolidat un model de comunicacions lligat a l'expansió metropolitana i al creixement il·limitat, fonamentats en l'ús del vehicle privat. Una xarxa d'infraestructures de transport d'alta capacitat, Alta Velocitat i transport per carretera mitjançant autopistes privatitzades i autovies públiques han segmentat triplement el territori i han hipotecat una reconversió adreçada a l'equilibri territorial i al foment del transport públic d'ús quotidià. La planificació viària ha generat expansions urbanístiques més enllà de la pròpia planificació territorial i ha servit els interessos de constructores i immobiliàries dins la fase de bombolla financera.

La prioritització de l'Alta Velocitat ha condicionat la manca d'inversió en el ferrocarril convencional. Les escasses inversions i la manca de gestió en el transport col·lectiu per carretera han convertit aquest mode de transports, fonamental per donar accessibilitat al conjunt del territori, en el gran oblidat, d'ús residual i només utilitzat pels usuaris captius, que per manca de recursos o impossibilitat física no poden tenir accés al vehicle privat.

6.1.2. Propostes d'acció política

Des de la CUP entenem que els principis bàsics d'una bona política d'infraestructures són:

- Accessibilitat als serveis bàsics, Dret a la mobilitat vs Dret a la infraestructura. La mobilitat de les persones entesa com a dret només correspon a aquella que dóna accés al drets definits com a bàsics. L'estat ha de garantir aquest dret i no la capacitat de les persones de

poder desplaçar-se de forma il·limitada pel territori. L'assoliment d'aquest dret no passa per la homogeneïtzació del dret a la infraestructura, sinó que ha d'adaptar-se a les capacitats i a la vocació de cada territori. Per una correcta gestió i garantia de compliment dels drets ciutadans, cal diferenciar en aquest sentit els diversos usos de la infraestructura.

- Adequació a les necessitats de cada territori. L'estratègia de desenvolupament territorial ha de partir d'aquesta redefinició del paper dels diferents espais, estratègia en la qual la mobilitat esdevé un element bàsic i cohesionador. La planificació no pot en cap cas estar deslligada d'aquesta estratègia territorial que permeti un funcionament eficient en xarxa.
- El nou paper del tècnic. La resistència al canvi de la pròpia societat, fa necessari prioritzar les decisions que s'atorguin des de criteris tècnics, sota l'empara d'unes lleis que ja permeten una aposta més decidida que la feta fins ara. Dotar al tècnic de la superioritat "moral", de l'autoritat dels instruments necessaris i del respecte polític necessari requereix d'una tasca educativa i de sensibilització. El tècnic ha de poder proporcionar l'argumentació necessària i potenciar la capacitat de defensa des de l'argumentari polític.
- Els espais multidisciplinars. La necessitat d'incorporar nous punts de vista, repensar a partir d'altres mirades fugint del dogma. En relació amb processos de participació, prenent com a consideració inicial l'experiència del territori, ja que és el "target" principal de qualsevol projecte.

Integració de l'eficiència com a principi de les polítiques públiques, no només per una qüestió de restricció pressupostària sinó per a la desaparició del balafament:

- La recerca d'una major eficiència en les polítiques passa per la definició

d'actuacions toves, que permetin reutilitzar les infraestructures redefinint-ne els seus usos.

- Controlar de forma eficaç i durant tot el procés constructiu els projectes vigents per evitar la despesa excessiva.
- Repensar l'execució de les infraestructures a mig construir en el marc d'una nova prioritització de les inversions en el nou context.
- En aquest context d'austeritat, caldrà tenir en compte la capacitat d'adaptació de la infraestructura (BUS segregat - Tramvia - Tren).

A partir de les bones praxis de l'administració pública es plantegen els següents criteris generals d'acció política:

- Facilitar o almenys fer possible l'opció de no desplaçar-se gaire per anar a treballar, a l'escola i a les zones d'oci o esbarjo. Certament, mai es pot assegurar que la residència estarà a prop del treball, però la separació de les àrees d'habitatge de les activitats o el desequilibri important a les àrees urbanes entre llocs de treball localitzats i residents actius, sí que ens assegura el desplaçament obligat. Hi ha tres conceptes clau per tal de reduir l'accessibilitat obligada amb transport privat; la compacitat dels nuclis urbans, la diversitat d'usos del sòl a l'interior d'aquests i el dimensionament de la ciutat o barri a l'escala humana.
- La configuració de nuclis de població compactes i relativament densos, que ja és defensable en termes de minimitzar el consum de sòl, es justifica també per les oportunitats de desplaçaments a peu i en transport públic, en especial el ferroviari, la dotació de la qual demana una massa crítica suficient per a una explotació amb costos raonables. Aquesta compacitat dels nuclis urbans també afavoreix altres aspectes com la impulsió del comerç, la rendibilització dels equipaments,

l'eficiència en la gestió de les infraestructures urbanes i els serveis i la cohesió social.

- Dissenyar la ciutat, barri o municipi a escala humana, és a dir, cal localitzar habitatges, equipaments, zones de serveis, d'oci i esportives, espais naturals o zones verdes, zones amb comerç i d'activitat econòmica a unes distàncies adequades per tal que siguin accessibles per a la població. Tots els espais urbans i periurbans, fins als espais naturals protegits, passant pels mosaics agro-forestals, cadascun amb diferents graus d'humanització, amb una regulació dels límits i una assignació dels diferents usos, en relació a les característiques del medís.

Molins de Rei es troba ubicada al centre del Baix Llobregat, al costat de moltes xarxes de comunicació, especialment de vehicles. Existeix una notable connexió amb el sud de la comarca en el sentit cap a Barcelona i una comunicació deficient cap el nord de la mateixa o d'altres comarques.

Per la comunicació interior de la vila existeix el Molins Bus, que ara com ara no és el transport col·lectiu que hauria de ser; no existeix una xarxa formal de comunicació en bicicleta que permeti fer desplaçaments ràpids per la part plana del municipi i s'ha realitzat una primera etapa de la conversió del centre urbà en illa de vianants, que cal acabar.

6.1.3. Propostes d'actuació concretes

- Crear el camí escolar, amb l'objectiu de potenciar l'autonomia i la responsabilitat dels infants i joves, i d'implicar alumnes, professors, AMPAs, comerços i entitats amb l'objectiu final de reduir els desplaçaments amb cotxe.

- Potenciar el Molins Bus, perquè esdevingui el transport col·lectiu de referència a la Vila.
 - Poder usar el tiquet per fer més d'un sol trajecte amb una sola validació.
 - Ampliar-ne l'horari de funcionament.
 - Acostar parades als llocs més significatius (dependències municipals, mercat, biblioteca, escoles).
- Obrir l'accés a la RENFE pel carrer Sant Antoni Maria Claret.
- Entrar a la Zona 1 de transport metropolità.
- Millorar la senyalització per vehicles
- Crear trajectes alternatius al carrer Jacint Verdaguer en hores punta.
- Crear el Carril Bici per unir la part plana de la Vila.
- Assenyalar en especial, en aquesta xarxa, els punts de connexió amb les vies ciclables «extra-urbanes»: cap a la llera del riu, cap a Collserola, cap als polígons industrials del Pla, etc. En aquests punts caldria indicar amb plànols els recorreguts aconsellats, i quina senyalització cal seguir per a recorre'ls (simples senyals o retolets tipus «Vies BTT»). El desenvolupament d'aquestes vies cal fer-lo seguint criteris de ciclabilitat, sostenibilitat, etc. En alguns casos, com ara el «pont de sota l'autopista al final del carrer Verdaguer», caldria estudiar específicament la manera d'assegurar la seguretat dels ciclistes en travessar-lo.
- Tractament de punts negres on hi hagi hagut accidents. Vigilar aquests punts especialment a prop de les escoles.
- Tenir presents les necessitats dels ciclistes quan es repinti la senyalització horitzontal, emprant només pintura antilliscant.
- Posar aparcaments per bicicletes

- Als equipaments municipals, escoles i instituts
- A les entitats que ho sol·licitin
- Aparcaments per vehicles privats, usar el sistema de disc horari per afavorir-ne la rotació.
- Modificació de la cruïlla Santa Llúcia- Sant Antoni Maria Abat, creant un sentit únic de pujada pel carrer Sant Antoni Abat entre Santa Llúcia i Nostra Senyora de Lourdes.
- Carrer Sant Miquel de plataforma única.
- Acabar la illa de vianants, que anirà des de Jacint Verdaguer fins a Pi i Margall, i del carrer Major al Terraplè, amb l'excepció del carrer Doctor Barraquer que donarà entrada i sortida de vehicles al Mercat Municipal.
- Aconseguir reduir el nombre de cotxes i els recorreguts en vehicle privat.
- Guanyar espai públic per a la mobilitat sostenible.
- Potenciar la instal·lació de punts de recàrrega per vehicles elèctrics.
- Eradicació de les voreres arquitectòniques per facilitar la mobilitat a les persones amb mobilitat reduïda.
- Crear un itinerari a peu segur i digne que enllaci Molins de Rei amb Pallejà i Sant Vicenç dels Horts. Caldria estudiar la creació d'una passarel·la per a vianants si és necessari.
- Recuperar el projecte "Compartir cotxe" des de l'Ajuntament, fomentant la creació d'itineraris compartits i duent a terme una tasca de conscienciació sobre mobilitat i transport col·lectiu.
- Exigir als organismes del transport metropolità l'ampliació de l'horari dels autobusos que connecten el nucli urbà amb els polígons industrials del Papiol.

- Exigir als organismes del transport metropolità la creació d'una línia d'autobusos que connecti la nostra vila amb Rubí i el Vallès Occidental.
- Exigir a la Generalitat de Catalunya la connexió amb tren directa de Molins de Rei amb poblacions del Vallès Occidental com Rubí, Sant Cugat del Vallès i també amb la Universitat Autònoma de Barcelona, evitant el transbord obligat actual a les estacions de Castellbisbal o Martorell.
- Formar part activa i promoure les accions i filosofia de l'Associació Catalunya Camina, i de la Coordinadora Catalana d'Usuaris de la Bicicleta.

6.2. Urbanisme

6.2.1. El territori i la ciutat

L'ordenació del territori ha de fer compatible la protecció del medi amb un model sostenible d'espais lliures, infraestructures, equipaments, pobles i ciutats. El pla d'ordenació urbanística municipal, a nivell local, compleix la doble funció d'ordenar el territori i definir el règim jurídic del sòl en tot el terme municipal. Una acurada classificació del sòl en urbà, urbanitzable i no urbanitzable és el primer i més immediat instrument de protecció del sòl rústic en front de l'expansió urbana. La crisi econòmica, social i ambiental en la que estem instal·lats, ens indica que la sostenibilitat del territori passa, en molts casos, pel decreixement. Per tant, hem de reivindicar que no s'urbanitzin nous territoris i que la consideració d'urbanitzable o urbà, reverteixi a rústic (no urbanitzable) quan, passat el termini per a la seva transformació, restin pendents d'urbanitzar. I, quan un projecte ja estigui en marxa i no es pugui aturar, és important assegurar que els veïns i veïnes participen del control de l'obra pública i que aquesta vetlli pels interessos de la comunitat i no dels privats.

La CUP defensa un model de ciutat compacta, mediterrània i diversa, on cada una de les seves parts presenti un grau de complexitat, barrejant amb l'activitat residencial equipaments, comerç, indústria, infraestructures i serveis. Una ciutat dinàmica i intensa, complexa i socialment cohesionadora. Aquest model requereix densitats raonablement altes i una bona integració territorial. Per fer-la possible és necessari apostar per la renovació de la ciutat construïda, moderar el consum del sòl i protegir les àrees no urbanitzables.

El model de ciutat dispersa destrueix el seu entorn i el paisatge, no afavoreix l'espai públic i dificulta la barreja social. La creació de zones amb usos exclusius (residencial, administratiu, comercial, etc.) provoca una disminució de les relacions socials, l'ús abusiu del transport privat i la seva desertització a

partir de determinades hores, també dificulta la compaginació de la vida personal i laboral, especialment per qui té persones dependents a càrrec.

Hem de treballar per adaptar l'urbanisme a les necessitats de la ciutadania i no a l'inrevés, tenint sempre en compte la variant de gènere, així com els drets de les persones amb mobilitat reduïda. El dret a que tots els habitatges disposin d'unes infraestructures mínimes, no ha d'impedir la millora qualitativa d'aquestes (marquesines en les parades d'autobús, ampliació de voreres, equipaments adaptats com els sanitaris públics, canviadors per a nadons...) i l'eliminació de punts de risc de l'espai públic (barreres arquitectòniques, obres mal senyalitzades...).

Urbanisme local al servei del poble

De forma genèrica, amb un grau de concreció desigual i un progressiu intervencionisme per part de l'Estat, les diferents comunitats dels Països Catalans tenen competències plenes en ordenació del territori, urbanisme i habitatge. L'urbanisme és «una funció pública que abasta l'ordenació, la transformació, la conservació i el control de l'ús del sòl, del subsòl i del vol, llur urbanització i llur edificació, i la regulació de l'ús, de la conservació i de la rehabilitació de les obres, els edificis i les instal·lacions». Directament o indirectament, l'urbanisme disposa d'una regulació força precisa, amb una llarga tradició, tant en els vessants científics i tècnics, com en els jurídics i institucionals, que massa sovint ha servit als interessos d'una minoria.

L'alternativa a l'urbanisme depredador i homogeneïtzant, propi del capitalisme, va més enllà d'amables processos participatius tutelats des de l'administració. L'ordenació urbana del territori no ha de respondre a criteris d'eficiència econòmica o clientelisme polític; l'hàbitat comunitari ha de tenir una dimensió fonamentalment humana. Humanitzar l'espai públic, fer-lo veritablement comunitari, passar per 'desurbanitzar-lo'. L'espai públic ha de tornar-se en comunitari a través d'una sociabilitat solidària que afavoreixi la implicació

d'individus, col·lectius, entitats i associacions en la deconstrucció de l'espai urbà; sota criteris d'autogestió, democràcia directa i no tecnificació. Cap expert està legitimat per decidir sobre les necessitats de qui està cridat a ser el protagonista en l'ocupació de l'espai comunitari. La transformació social passa per transcendir les fronteres del domicili privat fent que l'espai públic passi de ser una simple xarxa de circulació de consumidors a formar part, com a extensió necessària, d'un hàbitat humà entès de forma àmplia.

La regidoria d'urbanisme és de les més importants d'un consistori perquè dóna una visió molt general tant de l'Ajuntament, com de conjunt del municipi. Disposa d'instruments que poden incidir de manera global i ajudar a la dinàmica de les altres regidories. L'urbanisme és, també, l'àmbit des del qual han proliferat les pràctiques de corrupció, especulació i agressions contra el territori. Degut al seu alt contingut tècnic, és un àmbit de difícil control que, fàcilment, pot restar a mans de l'interès de constructores, contractistes i tècnics, tant pel que fa a la construcció privada, l'obra pública o el subministrament de projectes o plans. Aquestes pràctiques estan estretament relacionades amb el finançament local i dels partits governants, afavorides per la laxitud dels controls i la legislació.

El poder local relacionat amb l'urbanisme ha facilitat durant dècades el manteniment del "status quo" de molts dels partits polítics de l'actual règim i del conjunt de les classes dominants. Només a través de propostes que obliguin a controlar el poder urbanístic local es podran superar situacions que han dut al malbaratament de recursos públics, l'especulació i la corrupció política. En aquest sentit, caldria restaurar el supòsit d'infracció urbanística aplicable a funcionaris, tècnics de l'administració i càrrecs públics per l'incompliment de la legalitat en matèria de llicències o execució de plans i programes (també per l'incompliment de terminis d'execució) i reforçar els organismes administratius i judicials (en aquest moment autonòmics o estatals) que vetllin pel control de l'urbanisme. El control dels favoritismes, la concessió de contractes, subcontractes i finançaments il·legals a partir de l'urbanisme local es podria

garantir fent concórrer les competències de les administracions supramunicipal i local, per donar pas a un urbanisme al servei del conjunt de la població, equilibrat, just i que repercuteixi en la inversió municipal.

Una de les prioritats dels ajuntaments en aquest camp és dotar-se d'una política de sòl públic i vetllar pels equipaments, les zones lliures i el dret a l'habitatge. I l'acció del poder local ha de garantir un urbanisme sostenible. La comunitat ha de participar en les plusvàlues generades per l'actuació urbanística dels ens públics i dels particulars; i s'ha de garantir i fomentar els drets d'iniciativa, d'informació i de participació de les classes populars en els processos de formació dels plans i en la seva execució.

6.2.2. L'urbanisme com a eina d'acció social

Hem d'anar a una ordenació compacta que aglutini la població en els espais urbans, limiti la proliferació de nous assentaments dispersos i zones especialitzades que trenquen la cohesió social i que són contràries a la igualtat i la justícia social. L'urbanisme ha de ser un element integrador en tots els sentits i potenciar un model sostenible adaptat a les necessitats de la ciutadania i no a l'inrevés, tenint sempre en compte la variant de gènere, així com els drets de les persones a la mobilitat. Per això ha de millorar les infraestructures i eliminar els punts de risc de l'espai públic; afavorir la cohesió social en els processos de rehabilitació i la renovació del sòl urbà, a més de preservar i millorar el teixit urbà i les edificacions antigues i/o històriques per tal de consolidar un model de territori globalment eficient; ha de garantir la permanència d'aquells habitants que ho desitgin, evitant que zones amb altes taxes d'obsolescència i exclusió social passin a ser guetos d'activitats exclusives i "nous cosmopolites".

Un model equilibrat ha de combinar zones verdes, espais públics, equipaments i habitatges, ja que són peces claus que contribueixen a la

cohesió social, és a dir a la vinculació dels membres d'una col·lectivitat, entre ells i com a grup. L'urbanisme pot modificar la concepció i percepció que els ciutadans tenen de la seva pròpia ciutat, de manera que influeix en diversos aspectes subjectius, entre ells la percepció d'inseguretat o seguretat, un tema que actualment s'aborda des dels poders públics, principalment, mitjançant el control i la retallada de drets. L'urbanisme hi pot jugar (ha de jugar) un paper fonamental.

La ciutat s'ha de concebre i construir per als ciutadans, amb espais oberts i públics. Ha de ser un espai integrador, generador de col·lectivitats i complicitats, i ha de parar especial atenció a l'ambient natural, la neteja, el mobiliari, la il·luminació que contempli l'estalvi energètic, el manteniment contra la degradació i a la supressió de barreres que generen percepcions d'aïllament, amb actuacions que fomentin el contacte entre les persones. Tots aquests aspectes influeixen directament no tan sols en l'atenuació de la sensació de por i inseguretat que pot generar una ciutat, sinó també a fer-la un espai realment segur. **L'aposta ha de ser d'espais comuns vers espais privats, col·lectivitat vers individualitat, concentració vers dispersió, integració vers segregació.**

Un model urbanístic coherent i adient no pot tendir a l'aïllament. En aquest sentit, el pla de barris seria un exemple a tenir en compte sempre que disposés d'un finançament adequat i evités despesa sumptuària. En aquesta línia, els ajuntaments haurien de reclamar el seu paper de protagonistes en intervencions sociourbanístiques:

Urbanisme sostenible

L'urbanisme sostenible requereix la utilització racional del territori i el medi i comporta conjuminar les necessitats de creixement amb la preservació dels recursos naturals i dels valors paisatgístics, arqueològics, històrics i culturals, a

fi de garantir la qualitat de vida de les generacions presents i futures.

Atès que el sòl és un recurs limitat, l'urbanisme sostenible, comporta també la configuració de models d'ocupació del sòl que evitin la dispersió en el territori, afavoreixin la cohesió social, considerin la rehabilitació i la renovació en sòl urbà, atenguin la preservació i la millora dels sistemes de vida tradicionals a les àrees rurals i consolidin un model de territori globalment eficient.

Participació en les plusvàlues

S'ha de garantir la participació de la comunitat en les plusvàlues generades per l'actuació urbanística dels ens públics i dels particulars, mitjançant la cessió de sòl i la urbanització/construcció dels sistemes (carrers, zones verdes i equipaments).

Publicitat i participació en els processos de planejament i de gestió urbanística

S'han d'establir mecanismes de participació popular en la planificació, garantint que, a partir de la democràcia directa, siguin les classes populars les protagonistes a l'hora de decidir el futur del poble on viuen.

Els processos urbanístics de planejament i de gestió, i el contingut de les figures del planejament i dels instruments de gestió, inclosos els convenis, estan sotmesos al principi de publicitat i han d'incorporar-se de forma expressa al planejament.

Tothom té dret a obtenir dels organismes de l'administració competent les dades certificades que els permetin conèixer llurs obligacions i assumir l'exercici de l'activitat urbanística.

Els processos d'informació pública han d'adoptar les més adequades formes de

consulta i divulgació dels projectes urbanístics, els mitjans d'accés de la ciutadania a aquests projectes i als documents corresponents. Han de preveure la prestació d'assistència tècnica perquè es puguin comprendre correctament.

La política de sòl públic: equipaments, zones verdes i el dret a l'habitatge

És fonamental que cada municipi tingui una política de sòl que li permeti desplegar els seus projectes urbanístics estratègics. Per això caldrà:

- Oposar-se a la venda de sòl públic i tendir a augmentar-ne la quantitat disponible.
- Aplicar, quan sigui convenient, tots els instruments que la legislació urbanística i d'habitatge posa a disposició de l'ajuntament en matèria de política de sòl; edificació forçosa i registre de solars sense edificar, àrees de tempteig i retracte, expropiació de la propietat o limitada a l'ús de fruit...
- Aplicar el pla local d'habitatge. En aquest document s'haurà de definir la política del sòl a utilitzar des de la institució, així com la política administrativa (impostos, ajudes, etc.) a desenvolupar. També s'hauran de definir les diferents tipologies d'habitatge protegit; habitatge de protecció oficial, habitatge de promoció pública, habitatge social... així com el règim d'adjudicació: compra, lloguer... i la forma de finançament: públic, privat.
- Arribar a acords amb la propietat per tal de definir les actuacions urbanístiques i vetllar pel seu màxim rendiment social.

Tot i el nou panorama resultant de la crisi, els ajuntaments no podem baixar la guàrdia davant l'especulació. Cal combinar l'acció administrativa i les polítiques del sòl. L'experiència ha demostrat que augmentar l'oferta de sòl urbanitzable i

urbà no implica, necessàriament, una disminució del preu de l'habitatge. Al contrari, l'augment s'ha mantingut fins que la demanda no ha pogut assumir el preu.

La compra d'habitatge ha deixat de ser, per a les classes mitjanes, una opció d'inversió que comptava, a més, amb ajudes estatals quant a desgravació d'impostos i s'ha girat en contra de moltes famílies entrampades en hipoteques lleonines. Un cop més, la fallida del sector immobiliari ha servit als bancs i grups d'inversió (a través del SAREB) per acumular el patrimoni vacant en espera de "temps millors". Hem de lluitar per la transferència d'aquests actius als ajuntaments.

Cal modificar la fiscalitat del sòl, actualitzar periòdicament el cadastre en quant a valors del sòl i titularitats. Aplicar l'IBI amb tot rigor, tot desgravant la primera residència. I canviar la política de subvenció a la compra de l'habitatge, per la de suport a aquelles persones amb baix poder adquisitiu per a l'obtenció d'aquest, ja sigui de compra com de lloguer.

Quant a l'habitatge protegit, diferenciem entre l'habitatge de protecció oficial, destinat a la classe mitjana-baixa, amb un preu marcat per l'administració i un cert cost econòmic per a l'adquiridor, i l'habitatge social, destinat als sectors que no poden arribar a assumir el cost de l'habitatge de protecció oficial. L'administració ha de vetllar per aconseguir un parc d'habitatges de lloguer de baix preu. Aquest es podrà donar mitjançant promoció pública, o bé privada.

L'equilibri entre les anteriors apostes haurà de venir donat per un esforç d'anàlisi i planificació democràtica de la política urbanística i social de cada municipi.

6.2.3. Connexió entre el món urbà i el món rural

L'equilibri intern de la ciutat i del territori en conjunt

L'urbanisme és un instrument molt vàlid per fer política social. Donat el seu caràcter global, la visió que es té de la ciutat des d'aquesta àrea, les hipòtesis i els models que formula, i la incidència que té en d'altres regidories, fa que tingui una transversalitat que possibilita una millor integració dels diferents col·lectius.

A partir de polítiques d'habitatge, d'equipaments socials, culturals, esportius, cal prevenir la formació de guetos i treballar per l'equilibri intern de la ciutat. Cal planificar la ciutat i formulant hipòtesis a l'objecte d'equilibrar social i demogràficament el territori. En aquest sentit, els processos de debat vers el territori han de ser liderats des d'una visió pública i garantir la implicació activa del teixit social. La cohesió social, basada en uns nivells d'equitat satisfactoris, és un dels tres pilars de la sostenibilitat.

Les diferències de renda acusades entre parts del territori i la segregació espacial clara entre classes socials que pot derivar-se de la fragmentació de les trames urbanes o de la degradació d'algunes de les seves parts, són factors amb un inequívoc potencial descohesionador. El planejament ha d'afavorir el veritable equilibri territorial, el que es refereix als nivells de renda i a l'accés als equipaments i serveis bàsics dels habitants; un equilibri que és compatible amb les diferències demogràfiques, paisatgístiques i d'estructura econòmica dels diferents àmbits.

Pel que fa a les àrees urbanes, els criteris de continuïtat en l'evolució de les trames han de contribuir a evitar la formació d'àrees socialment segregades, ja sigui pel baix o per l'alt nivell de renda dels seus residents. També s'han de considerar els **problemes de segregació social produïts pels processos de degradació que s'han vingut produint en alguns barris o sectors urbans, amb projectes de rehabilitació i/o remodelació d'aquests**, conjuntament amb plans de finançament, ajudes socials i el suport institucional als habitants

d'aquests sectors urbans degradats.

És important **entendre la vila, el barri i la ciutat com a espais de convivència** i garantir-hi la presència d'elements que la facilitin: places públiques, illes de vianants, zones de passeig, etc. **Les zones lúdiques perifèriques (centres comercials, restaurants, entreteniments, etc.) fan que hi hagi una gran desertització de pobles, viles i ciutats.** És una desafortunada opció que genera molts problemes estructurals dins de la ciutat, tant en l'àmbit econòmic comercial com en l'àmbit associatiu. Cal oposar-s'hi tot plantejant alternatives i sistemes de reequilibri que permetin una vida i un creixement cultural, comercial i associatiu molt més harmònics i auto sostenibles.

Pel que fa a la localització industrial i dels serveis a la producció, després d'una etapa de tendència a foragitar aquestes activitats dels nuclis urbans, cal replantejar el tema en la mesura que moltes de les noves activitats no suposin una agressió contaminant vers el veïnat. **Els llocs de treball en el nucli urbà generen vida a la ciutat, afavoreixen l'ús del transport públic o de la passejada i eviten un ús massiu del vehicle privat.**

6.2.4. Equipaments

El plantejament que hem de defensar pel que fa als equipaments ha d'afavorir el veritable equilibri territorial, en relació als nivells de renda i a l'accés als equipaments i serveis bàsics dels habitants, un equilibri que és compatible amb les diferències demogràfiques, paisatgístiques i d'estructura econòmica dels diferents àmbits. Sempre que es pugui es potenciarà la rehabilitació d'espais en lloc d'apostar per l'obra nova. Un ajuntament ha de vetllar per la millora de les condicions de vida dels seus ciutadans. És fonamental que el municipi tingui una política de sòl que li permeti desplegar alguns equipaments estratègics. Cal

plantejar-se realment quines són les necessitats del municipi i plantejar propostes tot actuant amb previsió en la demanda i creació d'equipaments.

Bàsicament diferenciarem entre diversos tipus d'equipaments: culturals, socials, educatius i esportius.

Pel que fa als equipaments culturals, el model d'hotel d'entitats autogestionat, en principi és una bona opció a la falta d'equipaments per les entitats, ja que es pot compartir un espai amb diverses entitats per aprofitar millor les instal·lacions. Sempre s'ha de plantejar de manera que s'assumeixin les despeses per part de qui usa l'espai. La filosofia hauria de ser que els espais públics revertissin directament en el poble i poder ser gestionats per les entitats. Si cal, s'han de promoure nous valors per tal que la gestió dels equipaments la duguin a terme les entitats. D'aquesta manera les entitats se senten els espais molt més seus, els valoren, els respecten i els potencien. Cal tenir en compte que els recursos són limitats i sempre s'han de valorar les prioritats d'actuació. En aquest sentit, s'ha de donar veu a la voluntat del poble, però cal establir les prioritats en funció de la potencialitat del teixit associatiu, responsable en gran part de la dinamització cultural a la vila. També s'hauria de parar especial atenció al jovent i, per fer-ho, promoure casals de joves autogestionats que els permetin fugir de l'alienació en l'oci i poder potenciar els vincles i la cooperació tot compartint espais.

Pel que fa als equipaments socials s'ha d'actuar amb la màxima previsió anticipant-nos a les necessitats emergents i les de mitjà i llarg termini: centres de dia per a gent gran, pisos assistits, escoles bressol, llars residencials d'estada temporal i permanent, centres oberts per a la infància en risc, cases de petita infància, habitatges per a urgències socials, punts de trobada de joves... L'ajuntament també ha de poder mostrar-se disposat a acollir equipaments socials descentralitzats i de gestió autonòmica: cases d'acollida per a dones maltractades, centres d'atenció i seguiment a les drogodependències, centres residencials d'acció educativa, albergs d'acollida

per a urgències socials...

L'ajuntament també haurà de tenir previsió de sòl públic municipal per a equipaments de gestió autonòmica: escoles, instituts, centres d'atenció primària, hospitals... Hi haurà ocasions en què des de l'ajuntament s'haurà de facilitar el sòl i pressionar l'ens autonòmic per avançar en la realització d'aquests equipaments necessaris per evitar la saturació actual dels serveis públics, tot promovent la descongestió per poder oferir un millor servei.

Pel que fa a l'educació, en els espais de titularitat municipal, l'ajuntament s'haurà d'encarregar que les escoles bressol garanteixin l'accés a tots els nens i nenes tot evitant-ne la massificació. Pel que fa a l'educació primària i secundària, l'ajuntament haurà de facilitar la instauració de les oficines municipals d'escolarització per tal de poder garantir la distribució equitativa d'alumnes amb necessitats educatives especials en centres públics i concertats. L'ajuntament també hauria de ser responsable d'oferir en l'horari extraescolar un ventall de polítiques de reforç educatiu per intentar disminuir el fracàs escolar i l'exclusió social.

S'ha de tendir a dotar dels equipaments esportius necessaris a pobles i ciutats per tal que les iniciatives esportives privades no generin exclusió social en la pràctica esportiva. Només compartint equipament i pràctica esportiva infants i joves aprendran a conèixer-se i relacionar-se en un àmbit altament cohesionador. S'ha de tendir a la creació de veritables espais poliesportius per aprofitar més bé el sòl, i no s'ha de tendir a les grans construccions de projectes faraònics que acaben sent espais desaprofitats i amb un elevat cost de construcció i manteniment.

Pel que fa al manteniment dels equipaments està comprovat que un manteniment periòdic sempre representa una mesura d'estalvi a llarg termini ja que quan l'estat de degradació és molt alt els costos es disparen. Per això s'ha de demanar a l'equip de govern que potenciï una política de manteniment

periòdic dels equipaments municipals i hem de defensar que les tasques de manteniment i neteja les realitzi la brigada municipal, tot evitant la contractació d'altres empreses. En aquest punt també incidirem que s'ha d'evitar l'externalització dels serveis i tendir que siguin de propietat municipal. Hem de fer veure a la gent que quan s'externalitza un servei no és per a la millora d'aquest sinó que realment és per generar uns beneficis a una empresa privada.

Però hem d'anar més enllà. Que un espai o equipament sigui de titularitat pública, municipal, no es garantia de res. Avui, més que mai, és necessari empènyer perquè el que és públic vagi acompanyat d'uns altres qualificatius: autogestionat i socialitzat.

6.2.5. Context local: Molins de Rei

Ens trobem en un moment important a la nostra Vila des del punt de vista urbanístic. D'una banda s'haurà de fer un nou Pla d'Equipaments ja que l'actual finalitza l'any que ve i un Pla d'Equipaments Culturals, ja que el que tenim ara acaba aquest any. D'una altra la urbanització de La Rierada i Vallpineda, es comença a construir el nou barri de Les Conserves, fruit d'un acord de fa uns quants anys entre propietaris privats, l'Ajuntament i l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB). Un barri innecessari però, ja que no el podem aturar, n'hem de treure el màxim benefici per al poble. I també tenim, entre d'altres, el projecte de remodelació d'El Molí i la nova Biblioteca, el nou Institut Lluís de Requesens, etc.

Però, més enllà del que es fa, és important que l'urbanisme sigui fet perquè es pugui fer. Per això defensem un urbanisme diferent on l'espai públic passi a ser comunitari, es tingui present la perspectiva de gènere i es potenciï una vila participativa i plena d'activitat al carrer.

6.2.6. Propostes d'acció política

- **Un nou Pla d'Equipaments participatiu.** L'actual pla acaba el 2016 i caldrà substituir-lo per un altre a partir d'una anàlisi feta amb participació per identificar les necessitats reals de les classes populars i que siguin elles qui decideixin les prioritats.
- Els equipaments han de ser **espais comunitaris**, autogestionats i socialitzats. No n'hi ha prou que un equipament sigui municipal. Les entitats i associacions han de ser co-responsables dels espais que ocupen.
- **Posar les eines per aconseguir noves centralitats.** Cal millorar la vila de manera uniforme, dotant-la d'espais d'ús comú a tots els vilatans evitant la marginalitat de les zones perifèriques. Cal potenciar la diversitat urbana i la proximitat, mitjançant la convivència d'ús residencial, oci i activitat econòmica.
- **Recuperar l'espai públic.** Cal revaloritzar i recuperar el dret dels i les vilatanes als espais públics (places, parcs, carrers) com a espais de relació i de cohesió social posant facilitats i no entrebancs a les activitats al carrer.
- **Control popular de l'obra pública.** El poble té dret a estar informat i controlar les contractacions i desenvolupament de les obres que es fan a la Vila perquè hi té tot el dret i perquè és una manera de lluitar contra l'especulació i les males praxis.
- **Guanyar Les Guardioles.** Tot i ser una obra totalment innecessària, aconseguim habitatge social, un barri amb serveis, una nova centralitat i una major connexió de la Riera Bonet.

- **Urbanitzar de forma sostenible els barris de muntanya:** Cal tancar definitivament un pla que garanteixi l'accés als serveis bàsics dels veïns i veïnes, assumible per a ells econòmicament, i respectuós amb Collserola.
- **Rehabilitar i evitar la nova construcció.** Aquesta només es justifica si hi ha una necessitat a cobrir que no es pot cobrir de cap manera amb el que hi ha existent.
- **Suprimir de les barreres arquitectòniques** que dificulten la correcta mobilitat i l'accessibilitat dels i les vilatanes als diferents espais urbans. S'ha de treballar per trencar, no només les barreres físiques, sinó també les psicològiques que segreguen i afebleixen la vila.
- **Avançar cap a l'illa de vianants al Centre Vila.** I aconseguir una Vila més amable, on es pugui desenvolupar plenament la vida al carrer, tot prioritzant els vianants per sobre dels vehicles.
- **Millorar la qualitat urbana i l'estabilitat urbanística,** vetllant per una utilització harmònica del sòl urbà i urbanitzable i protegint el patrimoni arquitectònic.
- **Mantenir la identitat pròpia de Molins** per tal d'impedir que la Vila es converteixi en pol d'atracció de la mobilitat residencial procedent de Barcelona.
- **Integrar la perspectiva de gènere en la planificació urbana.** És molt important garantir el dret de tothom a l'ús de l'espai, evitant pràctiques discriminatòries o d'exclusió i tenint en compte les necessitats de manera horitzontal i no jeràrquica.

- **Impedir les operacions amb cap banc que practiqui els desnonaments.**
- Realitzar estudis dels impactes que té qualsevol projecte urbanístic o actuació sobre l'espai urbà, ja que entenem el creixement i les millores de la vila com a processos de transformació complexos, no aïllats de la realitat social i cultural de la vila.
- Reduir l'índex d'edificabilitat de les noves promocions urbanístiques, tant les de nova planta com les que es facin en sòl urbà consolidat, que es facin a la vila, garantint així que no es sobrepassin les alçades dels edificis existents.
- Preservar el sòl no urbanitzable i, si cal, revertir la qualificació d'aquell sòl urbà o apte per urbanitzar fruit de la bombolla immobiliària. La "funció social de la propietat" i el propi concepte de bé, fa indefensable la titularitat privada del sòl improductiu.
- Garantir els drets de les classes populars a un habitatge digne, uns equipaments i serveis urbans bàsics adequats, fer sostenible el territori i protegir el seu patrimoni natural, cultural i històric.
- Incorporar criteris de racionalitat per a la gestió d'un sòl industrial sostenible com a suport per a la recuperació econòmica i l'ocupació.
- Garantir el disseny i la gestió sostenible de l'energia, els serveis urbans i el transport públic.
- Lluitar contra la corrupció i el nepotisme, si és necessari mitjançant auditories, i denunciar les despeses sumptuàries de caire electoralista o amb finalitat clientelista per evitar el malbaratament dels recursos públics en equipaments o infraestructures sobredimensionades, quan no

innecessàries.

- Adaptar els estàndards urbanístics, nivells de servei o qualitat de solucions constructives a les capacitats de finançament i a les necessitats de la població resident a cada indret. Cal prioritzar la dotació dels serveis bàsics per sobre la qualitat estètica dels acabats, tenint en compte la ubicació, els recursos i les necessitats de cada lloc.
- Auditar la despesa energètica i una planificació cap a un model d'eficiència energètica. Aquests projectes hauran de tenir en compte els edificis municipals i la infraestructura d'enllumenat públic, plantejant models de major eficiència energètica i ús d'energies alternatives.
- Aconseguir que l'avaluació ambiental dels plans i projectes formi part de llur redacció, que estigui sotmesa al control jurisdiccional i que no depengui de l'administració que el promou i l'aprova.
- S'ha de garantir la vigència del planejament mitjançant la seva modificació o revisió. I cal potenciar l'execució de planejament a càrrec del poder local i la incorporació de nous agents de gestió en el marc de l'economia cooperativa.

6.3. Seguretat ciutadana

Des d'una posició revolucionària i d'esquerres sempre ha estat complicat cercar un model de seguretat ciutadana que sigui just i equilibrat entre el dret a la seguretat i el dret a la llibertat.

Deia Benjamin Franklin: "Aquells que sacrifiquen llibertat per seguretat no mereixen tenir cap de les dues".

Vivim a una societat que majoritàriament està disposada a renunciar a les seves quotes de llibertat a canvi de sentir-se segura. Una inseguretat fomentada artificialment a través de la por i reprimida també amb més por, sense atendre les causes socials que provoquen la delinqüència. No podem parlar de polítiques de seguretat eficaces sense polítiques que eradiquen la pobresa, l'atur, l'exclusió social, la xenofòbia, la desescolarització, les drogodependències, les desigualtats, etc.

Les polítiques d'inclusió social i prevenció redueixen els factors de risc que generen la delinqüència i han d'anar acompanyades de polítiques actives de seguretat. Les mesures de prevenció són l'essència de la nostra proposta política. **No hi ha llibertat sense seguretat però no hi ha seguretat sense justícia social i econòmica.**

Apostem per un model basat en l'efectivitat per sobre dels corporativismes, afavorint la coordinació i la cooperació policial, responent a la demanda de la seguretat com un servei públic de qualitat.

De manera inconscient, totes les policies provoquen una imatge de rebuig, allunyada dels ciutadans, amb cert component repressiu i captatori. Des de la CUP advoquem per convertir la policia en un element més de resolució dels problemes de les persones, entitats socials, etc.

Considerem important promoure una nova imatge convertint l'actual policia local en un servei de vigilants municipals i agents socials. No volem fer una rentada de cara de l'actual imatge generalitzada de totes les policies, tampoc volem abolir la policia a curt termini, malgrat que el nostre objectiu últim i potser utòpic és que una vegada abolides les causes de desigualtat social que provoquen la delinqüència, serà possible abolir tota autoritat.

El dret a la seguretat ha de ser percebut com a servei públic universal. Per això ens oposem a la privatització de la seguretat ciutadana.

Defensem un sistema basat en cinc eixos principals:

- Primer eix: Prevenció i la protecció social

Tota política de seguretat ha d'anar acompanyada de polítiques que eradiquen la pobresa, l'atur, l'exclusió social, la xenofòbia, etc. Cal potenciar polítiques d'integració i de protecció social.

- Segon eix: Apoderament popular

La implicació de la ciutadania dins d'un cos històricament tan opac com la policia vol dir democràcia directa. És un instrument fonamental per dissenyar Plans Integrals d'Actuació i les accions preventives en matèria de seguretat.

S'ha d'articular un Consell Local de Prevenció i Seguretat com a punt de trobada entre els ciutadans i l'administració per elaborar dispositius de seguretat pública.

- Tercer eix: Eficiència

No pretenem un augment d'efectius, sinó la seva racionalització, coordinació amb la resta d'agents socials i de seguretat i millora de la formació. Cal també que es delimitin funcions i competències.

Proposem la participació i coordinació de tots els agents socials de la vila amb els diferents grups operatius: Mossos, policia local, bombers, emergències sanitàries, etc.

- Quart eix: Proximitat

Cal prioritzar un servei de seguretat proper i implicat amb la ciutadania i el territori, amb prou formació, amb professionalitat i eficiència per prevenir i controlar la delinqüència de 'baixa intensitat'. Cal que els agents s'integrin als problemes dels barris amb una actuació proactiva.

Apostem per un model policial garant de la convivència resolent conciliadorament els problemes generats als espais públics i aplicant, en darrera instància, les ordenances municipals existents.

- Cinquè eix: Desmilitarització

Cal desmilitaritzar la policia local donant-li un nou rol i una nova imatge tant en les tasques de seguretat ciutadana com de prevenció i dissuasió de la delinqüència. Des de la CUP som totalment contraris a que la policia local assumeixi competències d'ordre públic o fins i tot antiavalots tal i com passa a altres municipis.

Les competències d'ordre públic per part de les policies locals són il·legals, segons l'art.53 lletra H de la LO 2/1996 de 13 de març de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, i la Llei de Policia de Catalunya.

6.3.1. Propostes d'acció política

- Contacte directe i coordinació constant entre la regidoria de seguretat i les regidories de serveis socials, serveis educatius, menjadors socials,

pisos d'acollida, centres educatius, etc.

- Creació d'un protocol de coordinació i actuació entre els serveis de seguretat pública (Mossos i Policia Local) i els diferents serveis municipals que s'encarreguen de la prevenció per assolir una resposta ràpida i una coordinació constant potenciant l'educador social, l'educador de carrer, el treballador social, el mediador, etc.
- Dissenyar un model de seguretat integral que incorpori la Protecció Civil i es coordini amb els diferents grups operatius: Mossos, policia local, bombers, emergències sanitàries, etc
- Els serveis d'emergència i seguretat tindran un temps de resposta de 5 minuts davant emergències, tal i com ja es comprometen a l'actual carta de serveis de la Guàrdia Urbana. Per possibles catàstrofes cal un Pla d'Actuació amb simulacres habituals i coordinació entre tots els grups operatius (evacuació de locals i centres públics, situació dels clavegueram, etc.) en cas de perill per a la població.
- Reformular les Juntes Locals de Seguretat, des d'una posició no subordinada ni dependent, fomentant la coordinació de tots els agents socials i de seguretat ciutadana. Proponem la creació d'un Consell Local de Prevenció i Seguretat.
- Impulsar la participació ciutadana també per tal de dissenyar els Plans Integrals d'Actuació en Prevenció i Seguretat Pública i en tot allò que afecta a la seguretat dels vilatans.
- Actualitzar el Pla Integral d'Actuació en Prevenció i Seguretat Pública: establint directrius a partir de la previsió de riscos, emergències, seguretat vial, etc. Com hem dit, cal prioritzar la participació ciutadana creant un Consell Local de Prevenció i Seguretat que dissenyi, ratifiqui i

control·li els dispositius.

- Garantir la presència activa de les dones i la igualtat de gènere dins dels cossos de seguretat, impulsant la paritat en un 60%-40% i augmentant la presència de dones als llocs de responsabilitat.
- Actualitzar el protocol d'actuació en casos de violència de gènere, i formació dels i les agents en aquesta matèria.
- Actualitzar el protocol per atendre a persones sense llar i/o amb risc d'exclusió social.
- Adequar el ràtio de policia per habitant per tal de ser més eficients. No per tenir més policies al carrer hi ha menys delinqüència ni menys sensació d'inseguretat. Actualment hi ha 41 funcionaris: 2 inspectors, 4 sergents, 7 caporals i 28 agents. Caldrà actualitzar aquesta ràtio a mesura que reduïm les desigualtats socials i la delinqüència.
- Abandonar el concepte "judicialitzar la vila". Els agents de seguretat ciutadana no són eines de recaptació municipal. Som conscients que anteriors governs municipals exigien un número determinat de multes d'aparcament i trànsit als agents amb afany recaptatori. Ens comprometem a informar i formar abans que multar.
- Reforçar les patrulles nocturnes, també als polígons i als barris de muntanya, franges horàries i zones més sensibles als robatoris.
- Convertir la policia local en un servei de vigilants municipals. Volem adequar les tasques per preservar la seguretat ciutadana de manera eficient, democràtica, transparent, efectiva, racional i propera.

Donat que les tasques de seguretat ciutadana ja les assumeixen els Mossos, apostem per convertir el cos de la Policia Local en el de Vigilants Municipals,

coordinant-se dins del Consell Municipal de Prevenció i Seguretat.

Segons la llei 16/1991, de 10 de juliol, de les policies locals, els municipis de més de 10.000 habitants poden tenir Policia Local, però no és obligatori, i també es contempla la figura del "vigilant". Aquesta mesura comportaria un estalvi econòmic important, i una reestructuració de les seves tasques.

Els Vigilants Municipals actuarien com a informadors eficaços al carrer i fidels col·laboradors dels ciutadans. Una nova imatge allunyada de l'actual on siguin considerats "amics" disposats a ajudar i acompanyar, a més de la funció dissuassòria sobre activitats conflictives i/o delictives.

Les principals tasques dels Vigilants Municipals serien:

- Disseny d'un model de seguretat ciutadana integral que custodii i vigili béns, serveis, instal·lacions i dependències municipals.
- Ordenar i regular el trànsit dins el nucli urbà, d'acord amb les normes de circulació.
- Impartir classes d'Educació Vial, no només per promoure l'ús de vehicles motoritzats sinó per aprendre a circular i animar a fer-ho amb altres vehicles, com a activitat regular a escoles i instituts, centres d'Adults i de pares i mares.
- Participar en les tasques d'auxili i de protecció civil, d'acord amb el que disposen les lleis.
- Vetllar pel compliment dels reglaments, ordenances, resolucions, disposicions, etc.
- Tasques de "patrulla verda": control de contaminació per emissió de gasos, acústica, etc.

- Els vigilants no tenen l'obligació d'actuar davant delictes flagrants, però sí d'informar als Mossos.
- Sancionar sobre qualsevol ordenança municipal.
- Els vigilants tenen butlletins de denúncies de trànsit i, dins del seu municipi poden denunciar. Si es troben un accident sense ferits, fan un informe intern, si l'accident és amb ferits truquen als Mossos.

La resta de tasques serien competència dels Mossos, que actualment ja les realitzen al nostre municipi, atenent especialment:

- Dualització de serveis, moltes vegades ambdós cossos realitzen el mateix servei, en cas d'incidència molt sovint els dos cossos es personen al lloc dels fets. Cal una major coordinació per evitar-ho.
- Centralització de detinguts, tots els detinguts es centralitzen a la comissaria dels Mossos, els quals s'encarreguen d'obrir diligències i denunciar. Tenen preeminència en l'àmbit de seguretat ciutadana.

7. Model territorial i energètic

7.1. Energia

El model econòmic mundial està totalment condicionat per les energies fòssils i molt concretament pel consum de petroli. Les nostres societats són altament dependents del petroli abundant i barat, model sobre el qual han basat el seu creixement. En l'actualitat, estem arribant a la fi de l'extracció de petroli barat (conegut com peak-oil), que segons l'Agència Internacional d'Energia es va assolir l'any 2006. En l'extracció de petroli, o de qualsevol altre mineral, el "peak" s'assoleix quan s'han extret la meitat de les reserves disponibles, de manera que continuar utilitzant el recurs és cada cop més costós en termes energètics, ecològics i econòmics, ja que les reserves restants són aquelles molt més difícils d'obtenir i processar. Aquest fet implica un encariment, que alhora pot desencadenar en l'explotació de recursos més cars, com serien els combustibles fòssils obtinguts per fractura hidràulica.

Aquest fet és un indicador d'una situació d'esgotament on les contradiccions del model es van accentuant. Aquest índex màxim d'extracció també es produirà en la resta d'energies no renovables: segons la mateixa Agència Internacional de l'Energia el carbó arribarà al seu pic l'any 2015, el gas el 2020 i l'urani el 2040.

Cada dia a nivell mundial consumim més energia, tot i l'eficiència energètica dels nous aparells i electrodomèstics. Aquestes dades també venen confirmades per l'Agència Internacional de l'Energia que, en el seu informe del 2012, preveia un creixement de la demanda global energètica de més d'un terç fins el 2035.

Les energies renovables no poden suplir el petroli si es mantenen aquests nivells de consum energètic, ni tan sols en la demanda d'energia elèctrica. De fet, la instal·lació i manteniment de les grans infraestructures com els parcs

eòlics depenen de l'energia i la potència que facilita el petroli (construcció dels molins, transport, muntatge i manteniment).

En aquest sentit, són les fonts d'energia el que són renovables, però no l'energia que necessitem per a construir els molins, les plaques solars, les bateries ni res del que utilitzem per captar, transformar i canalitzar l'energia. D'altra banda, la ingent demanda d'energia actual fa de les renovables un complement necessari més que no pas un substitut d'altres fonts.

Aquesta situació energètica està duent a certs sectors a veure amb més bons ulls les centrals nuclears com a generadores d'energia suposadament "neta i barata". Ni és neta, donats els riscos d'accidents o els residus tòxics que generen, ni barata ja que la gestió diària i el seu desmantellament requereixen una enorme despesa de recursos per tal que no siguin un problema en un futur proper.

Per una altra banda, a Catalunya existeix una gran dependència energètica envers energies no renovables que no es produeixen al nostre país. El consum d'energia primària a Catalunya a l'any 2009 es distribuï en un 47,2% provinent del petroli, un 24,6% provinent del gas, un 20,1% provinent de les nuclears, un 0,6% del carbó, un 3,5% d'altres fonts i un 4,1% de les renovables. Això significa que un 95,4% no és renovable i, a més, és dependent de l'exterior.

La sobirania i l'autosuficiència energètica per a Catalunya només es poden assolir repensant el model energètic i, alhora, repensant també el model econòmic i social des d'una òptica de la sostenibilitat de tots ells. Això ha d'implicar un canvi radical i necessari dels nostres hàbits si volem viure dignament només amb la generació d'energies netes.

7.1.1. Canvi de model energètic: sobirania i autosuficiència energètica

Des de la CUP es defineixen diverses línies estratègiques:

Reducció de la demanda energètica

Qualsevol sistema natural o humà, com la nostra societat, necessita energia per poder realitzar les seves activitats socials i econòmiques. L'any 2009 a Catalunya el consum energètic final per sectors es repartia de la següent manera: el 3,5% el sector primari, el 41,0% el transport, el 26,9% la indústria, el 16,3% el sector domèstic i el 12,3% el serveis. Cal tenir en compte, però, que si tenim en compte les pèrdues associades a un model centralitzat, aquestes esdevenen el primer sector de consum energètic: 65% en la combustió de recursos fòssils (per exemple, en el transport); 28% en el sistema elèctric (consum de les centrals, transport i distribució), etc.

Per una altra banda, tal i com apunten diversos estudis, per aconseguir el 100% de producció elèctrica procedent d'energies renovables (que, a grosso modo, només representa un terç del total), caldria reduir la demanda actual al 50% sense caure en el parany només de l'eficiència energètica. Cal proposar en cada sector les corresponents reduccions de la demanda energètica.

Abordar aquesta reducció significa, per una banda, crear la nova cultura de l'energia on s'estableixin els drets i deures individuals i col·lectius i això implica que tant les institucions públiques com el conjunt de la ciutadania han d'assolir aquest repte. Per l'altra, establir Plans Energètics transversals d'àmbit nacional, regional i municipal coordinats entre sí, que estableixin la transició energètica cap a les renovables a curt, mig i llarg termini; que estableixin el cost econòmic que implica i que continguin directrius a incorporar en les altres lleis sectorials amb implicacions energètiques (urbanisme, transport, edificació, pagesia, etc.); així com les normes i reglaments, cànons, impostos, ordenances municipals, etc. de tots els sectors productius.

**Producció, distribució i gestió energètica distribuïda versus centralitzada.
Propietat i gestió pública**

El sistema de transformació i adequació del sector energètic, en tant que sector estratègic i proveïment bàsic per la població, ha de comptar amb la gestió pública per tenir una gestió al servei del País i dels interessos de la població.

El model energètic haurà de ser fonamentalment elèctric i provinent d'energies renovables, a escala regional o municipal i proper als nuclis de consum. Les reserves petrolíferes i gasistes del país (importades) s'han de reservar per als sectors econòmics imprescindibles fins la seva reconversió total a renovables.

Les institucions públiques han de gestionar de forma clara la producció, la distribució i el consum final i hauran de fer el seguiment de les instal·lacions renovables.

L'autogeneració individual i col·lectiva és un aspecte fonamental de la legislació energètica.

Drets i deures energètics

La Constitució Catalana serà la Carta Magna que caldrà redactar i on s'hauran d'indicar els principis fonamentals i els drets i deures de la ciutadania pel que fa a la qüestió energètica.

L'ètica i la repartició justa dels recursos han de ser aspectes clau, tant a nivell de país com a nivell global. En el moment que la producció i distribució són públiques s'ha de garantir que totes les persones tinguin accés a l'energia com un dret fonamental.

Cal proposar quins han de ser els agents i els mecanismes de participació, on la ciutadania sigui un membre actiu i estigui implicat en la gestió energètica del país. La informació energètica ha de ser pública i accessible a la ciutadania.

Cada municipi i àrea supramunicipal tindrà el seu Pla Energètic a partir de les directrius del Pla Energètic de Catalunya.

Model energètic i natura

L'explotació dels recursos energètics i materials renovables s'ha de fer en coherència amb els sistemes naturals i respectant les dinàmiques dels ecosistemes del país.

Model energètic i àmbit laboral

El Pla Energètic de Catalunya i els seus plans derivats hauran de proposar les línies estratègiques bàsiques i d'inversions econòmiques per a cada sector productiu per tal d'incentivar la creació de llocs de treball ambientalment respectuosos i amb una valoració dels àmbits que es volen reduir: demanda energètica, emissions de CO₂ i altres gasos d'efecte hivernacle, residus, etc.

A dia d'avui les inversions en generació no es poden planificar directament, sinó que cal fer marcs regulatoris propicis cap a unes fonts o altres. Cal fer molt d'èmfasi, a més, en la modernització de la xarxa de distribució per fer-la l'element clau de la gestió de la demanda i la penetració de les energies renovables.

Transició energètica global per a la sobirania i l'autosuficiència energètica

La transició energètica s'ha de configurar en base a propostes ben argumentades i valorades a nivell energètic i econòmic, amb la definició de les etapes necessàries per arribar-hi, inclòs el tancament de les centrals nuclears (com es farà? quan? qui ho pagarà?).

Caldrà valorar a què destinem el petroli minvant (sector alimentari, sanitari, educatiu, etc.) i com anem suplint la resta de derivats del petroli amb

alternatives viables.

També caldrà valorar el cost tècnic i de formació dels nous gestors energètics, així com els actors socials i econòmics que hi han d'estar implicats.

7.1.2. Diversificació de les fonts: ús d'energies renovables

L'ús de les energies renovables és a dia d'avui, molt petit a Catalunya i es troba molt per sota dels objectius que es marquen en l'àmbit europeu. És per això que en l'àmbit del Principat, el Pla de l'Energia de Catalunya 2006-2015 (PEC) estableix l'ús d'energies renovables com un dels seus objectius principals, així com la recerca, el desenvolupament, la millora i la innovació d'aquestes tecnologies. A banda dels condicionants tecnològics, cada cop menors, cal treballar en matèria fiscal per tal de promocionar les energies renovables. Cal que les diferents administracions del país donin suport a totes aquelles fonts d'energia netes i gravin l'ús de fonts amb més impacte.

El sistema energètic català, està basat en centres de producció controlats per poques i grans empreses (Endesa, Iberdrola, Gas Natural, etc.), que es troben allunyats dels principals focus de consum. És per això, que cal que la instauració de les energies renovables sigui concebuda, sempre que la disponibilitat geogràfica del recurs ho permeti, com centres de producció d'energia propers als centres de consum. Sempre que sigui possible caldrà prioritzar aquest model sobre alguns projectes que proposen macroinfraestructures que necessiten grans xarxes de distribució posteriors, per les quals es perd un significatiu percentatge de l'electricitat produïda (fins al 35%). Una bona opció per tal d'apropar els centres de producció i de consum és la recuperació dels centres municipals de producció d'energia.

A més a més, el principal problema del sistema energètic és que la potència elèctrica generada es basa en fonts d'energia no renovables i contaminants (centrals tèrmiques i nuclears) que són poc eficients energèticament. Per tant,

ara com ara, ens trobem amb un model energètic ineficient i basat en fonts contaminants, en un desequilibri territorial, i en una concentració econòmica empresarial que és econòmicament injusta.

També cal destacar que l'antiguitat d'algunes centrals (com les nuclears) i de les xarxes de distribució, converteixen el model en insegur i socialment injust, ja que se socialitzen els deutes i es privatitzen els beneficis. Per això, la CUP aposta pel tancament progressiu de les centrals nuclears.

Finalment, cal esmentar que els pocs intents que s'han fet a Catalunya per a la implantació d'energies renovables s'han centrat principalment en la instal·lació de grans centrals eòliques controlades per grups inversors que especulen gràcies a unes elevades ajudes públiques i que només prioritzen el seu propi benefici econòmic a curt termini.

Així doncs, cal la implantació d'energies renovables, per tal de reduir el consum d'energia primària a través de la utilització d'energies com la solar, la minieòlica o la biomassa, tenint en compte la integració al territori dels elements estructurals de les dues primeres esmentades (plaques solars i molins de vent), ja que una proliferació no planificada podria portar efectes negatius.

7.1.3. Estalvi i eficiència energètica

L'energia afecta tots els aspectes de la nostra vida: ens aporta llum, calor, combustible per al transport, etc. però cal reflexionar sobre la seguretat del subministrament energètic. La situació de producció i utilització d'energia a Europa està canviant a mesura que ens encaminem cap a un major ús de fonts energètiques renovables i comencem a utilitzar l'energia de manera més eficient.

Diversos estudis preveuen que quan s'iniciï la recuperació econòmica, la demanda d'energia primària augmentarà durant el període de 2010 a 2030 en

un 40% aproximadament; per tant, l'estalvi energètic ha de ser un dels pilars de la política energètica i ha d'incloure tant canvis d'hàbits com la millora de l'eficiència en l'ús de l'energia.

Reduir la demanda d'electricitat, realitzar polítiques d'estalvi i eficiència, frenar l'expansió urbanística, aplicar correctament el codi tècnic de l'edificació i el decret d'ecoeficiència, incorporar energies renovables i sistemes de gestió de la demanda, i l'arquitectura bioclimàtica, entre d'altres, han d'estar a l'ordre del dia.

Cal doncs, fer canvis substancials en els hàbits de consum que permetin reduir la demanda d'energia i treballar en l'eficiència en tots els àmbits, tant en l'ús final com en la transformació de l'energia, que és la que en consumeix major quantitat.

Cal, també, seguir amb la línia de promoció de les energies renovables i l'estalvi i l'eficiència, simplificar-ne la tramitació i afavorir especialment les instal·lacions distribuïdes a petita escala, gestionades directament per la ciutadania o els ajuntaments.

En definitiva, cal una aposta agosarada per contrarestar les tendències actuals. Una aposta per la sostenibilitat que contempli les millors opcions des d'un punt de vista tecnològic, ambiental, econòmic i social.

7.1.4 Propostes d'actuació

La CUP, a nivell nacional, assumeix les següents propostes d'objectius i actuacions del Manifest de Som Energia en relació a l'àmbit municipal:

Objectius generals

- Promoció d'un model energètic basat en impulsar l'autoproducció

(privada i pública) amb l'objectiu de reduir progressivament la dependència dels oligopolis energètics i recuperar a nivell local el control de la seva gestió.

- Tractar el consum energètic com un bé col·lectiu i considerar els subministraments elèctrics i de gas com un servei bàsic accessible a tota la ciutadania.
- Avançar cap a pobles i ciutats amb emissions zero, seguint l'objectiu de la Unió Europea d'aconseguir pel 2020 una reducció del 20% de les emissions actuals amb efecte hivernacle.
- Estalvi en l'ús de l'energia mitjançant actuacions més racionals i eficients.
- Impulsar les energies renovables i l'estalvi energètic.
- Estudiar vies legals i procediments per municipalitzar en un futur la xarxa de distribució elèctrica i aplicar a nivell de ciutat el balanç net.

Actuacions de caire col·lectiu

- Elaborar un Pla d'Autonomia Energètica dels edificis, serveis i espais municipals.
- Promoure a nivell de pobles i ciutats la facturació elèctrica certificada d'origen 100% renovable i gestionada per empreses d'economia social i compromeses amb el territori.
- Implicar a la ciutadania a través de les entitats cíviques o col·lectius

autoorganitzats en l'elaboració de plans d'autonomia i estalvi energètic per zones o barris.

- Promoure accions encaminades a garantir els subministraments bàsics per tal d'eradicar la pobresa energètica.
- Facilitar la producció d'energia renovable, manteniment i estalvi energètic.
- Vetllar perquè els punts de recàrrega elèctrica per a vehicles siguin alimentats amb energia procedent de fonts renovables.
- Esperonar l'augment progressiu del parc mòbil públic amb tecnologia elèctrica.
- Activar la rehabilitació dels edificis aplicant criteris d'estalvi en la demanda i d'eficiència energètica.

Impuls a la producció energètica local

- Instal·lar equips d'energia fotovoltaica i tèrmica a les cobertes dels edificis municipals i edificis de propietat pública (escoles, CAPs, biblioteques, etc.).
- Promoure l'autoproducció d'energia fotovoltaica a les comunitats de veïns pel seu ús col·lectiu (ascensors, xarxa elèctrica comunitària, etc.) i sostres de naus industrials i edificis del sector terciari.
- Utilitzar la biomassa de la gestió forestal dels rodals dels pobles i ciutats o procedent de boscos pròxims dotats d'un pla de gestió sostenible, i de residus industrials per l'aprofitament de l'energia tèrmica.

- Obtenir electricitat amb biogàs procedent dels residus orgànics que genera la ciutat i poblacions veïnes.
- Impulsar la producció eòlica amb la instal·lació de mini generadors per subministrar electricitat a l'enllumenat públic.

Divulgació, promoció i sensibilització

- Elaborar campanyes de sensibilització per l'abandonament de la utilització de les energies procedents de fonts fòssils.
- Elaborar campanyes de sensibilització per l'abandonament de la utilització de l'energia nuclear.

Propostes d'actuació política

A nivell local, centrant-nos en Molins de Rei, ens proposem treballar cap a l'autosuficiència energètica en els següents eixos:

Consum:

- **Disposar d'un sistema auditat de dades de consum energètic per tots els segments del municipi:** públic, privat, indústria, comerç, terciari, transport.
- **Fixar un pla de reducció del 20% del consum durant el mandat 2015-2019**, d'acord amb els objectius de la UE 20-20-20 (sobre les dades auditades).
- Establir accions específiques per cada àmbit. Per exemple, a les escoles.
- Tenir un pla de mobilitat específic que prioritzi el transport públic i la mobilitat elèctrica.

- **Incidir amb un pla de comptabilitat energètica municipal.**
- **Auditar i executar mesures en els edificis municipals,** mostrant els resultats a la ciutadania.

Distribució:

- Tenir coneixement precís de la xarxa de distribució elèctrica del municipi i promoure les inversions oportunes per part de l'operador per modernitzar la xarxa i preparar-la per l'entrada de les energies renovables i la gestió activa de la demanda.
- **Xarxa de distribució de calor del barri de La Granja: mantenir la titularitat municipal i fer les actuacions per millorar-ne la gestió** per assolir equilibri pressupostari en aquesta infraestructura.
- Avaluar projectes avançats de microxarxa en equipaments municipals, com ara en la remodelació de l'edifici d'El Molí.

Generació:

- Autoconsum en tots els edificis municipals i potenciar-ho entre la ciutadania i els agents econòmics. Canviar d'ubicació la instal·lació fotovoltaica de la pèrgola d'El Molí.
- Política de compra d'energia 100% d'origen renovable.
- Promoure l'ús de biomassa d'origen local.

Gestió:

- Finançar les actuacions d'estalvi en el consum a partir dels estalvis assolits amb el programa 50/50 (de la totalitat de l'estalvi, el 50% per inversions en major estalvi i l'altre 50 per l'equipament o municipi).
- Crear una empresa municipal per la gestió del district heating de biomassa del barri de La Granja amb l'objectiu de fer el servei viable econòmicament.

- Estendre l'activitat de l'empresa municipal al conjunt del municipi i sectors.
- Promoure models públics i/o amb col·laboració amb agents privats (ESEs – Empreses de Serveis Energètics), si s'escau, per l'execució dels projectes d'eficiència energètica.
- Promoure la col·laboració amb la Universitat i els centres de formació professional per l'elaboració i execució de les actuacions del camp energètic.

Participació:

- Crear un pacte ciutadà per l'eficiència del model energètic de Molins amb la participació de tots els agents socials, polítics, econòmics, educatius, entre d'altres, de la Vila, amb l'objectiu de fixar objectius i prioritats, gestionar-ne el pressupost, fer seguiment de mètriques, entre d'altres.
- Participació dels convilatans en els òrgans de gestió de l'empresa municipal d'energia.
- Campanyes de sensibilització energètica al conjunt de la població, amb especial èmfasi a les escoles.
- Prioritzar l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació per vertebrar les accions d'eficiència energètica i educatives.
- Coordinar-se a nivell supramunicipal amb d'altres municipis, associacions i entitats que treballin per la transició de model energètic.
- Coordinar-se a nivell territorial amb els municipis de la rodalia per assolir plans conjunts (per exemple, de mobilitat).

Des de la CUP es treballarà per fer extensiu aquest programa a la resta d'agents socials i polítics del municipi per a fer-lo possible durant la propera legislatura.

Candidatura d'Unitat Popular
molins.cup.cat

7.2. Entorn natural

L'ordenació del sistema d'espais lliures: des dels espais periurbans i agraris fins als espais naturals protegits

Els Països Catalans són un territori amb una gran diversitat d'ambients i de paisatges, resultat de seculars processos d'humanització, condicionats per les circumstàncies que en cada cas aporta una matriu biofísica d'enorme riquesa. **Cal considerar la preservació d'aquesta diversitat com un element indispensable per a la qualitat de vida de les persones i el seu progrés humà.**

Històricament les activitats econòmiques han donat lloc a una gran varietat de mosaics agroforestals que han configurat els paisatges pròpiament mediterranis, en els quals la intervenció humana al medi ha tendit generalment a incrementar o mantenir la biodiversitat com a garantia d'estabilitat del sistema. Per tant, el desenvolupament econòmic i social no ha de comportar ineludiblement una degradació i una pèrdua de la diversitat del territori; no obstant això, cal que en la gestió i l'ordenació del nostre territori, prevalguin els principis de preservació i millora del funcionament ecològic de la matriu territorial entesa com un conjunt.

El nivell d'humanització del territori ens ha de fer variar el tradicional concepte de la dualitat camp-ciutat, que ens ha portat a considerar els espais naturals i lliures com un reducte aïllat i residual de l'espai urbà. El planejament territorial ha de considerar el territori com un conjunt, des dels espais urbans i periurbans, fins als espais naturals protegits, passant pels mosaics agroforestals, cadascun amb diferents graus d'humanització, amb una regulació dels límits i una assignació dels diferents usos, en relació a les característiques del medi.

7.2.1. La gestió del sòl no urbanitzable

Tradicionalment el planejament pròpiament urbanístic ha deixat en un segon pla el sistema d'espais lliures, des dels espais periurbans fins als espais naturals de protecció especial (ENPE). Cal superar el plantejament que ens mostra el sòl no urbanitzable i els espais lliures com un simple suport de la urbanització i de les infraestructures, perquè cal dotar aquests espais del caràcter propi que posseeixen, a fi de configurar un planejament territorial sostenible i equilibrat.

S'ha de planificar proactivament el sistema d'espais lliures i, per tant, se li ha d'assignar valor com a base del planejament. Ara bé, no pot ser considerat com a quelcom homogeni perquè no tot té el mateix valor ni compleix les mateixes funcions territorials.

Aquest planejament, ja sigui des del vessant territorial o municipal, ha de configurar el sistema d'espais lliures que quedi fora dels processos d'urbanització i d'implantació d'activitats intensives, bé pel seu valor intrínsec (biodiversitat, fertilitat del sòl, etc.), per les funcions i recursos que garanteix (recàrrega d'aqüífers, protecció de riscos naturals, etc.) o bé per la localització territorial que els fa inadequats per al desenvolupament urbanístic.

El model de planejament ha de fonamentar-se en l'articulació del territori com a sistema de ciutats i viles denses, amb uns límits urbans clarament definits, amb uns espais lliures i naturals que les separin i els donin personalitat comarcal, i que juntament amb el sistema d'espais naturals protegits i uns corredors biològics viables, mantinguin un bon funcionament ecològic de tota la matriu territorial.

La protecció i gestió dels espais agraris facilitarà que esdevinguin espais essencials d'interacció positiva amb la resta dels usos del territori, i permetrà configurar parcs periurbans, o anelles verdes, que ajudin a millorar la qualitat de vida de les persones.

Alhora el mosaic agroforestal facilitarà el funcionament dels espais naturals protegits com un organisme viu i dinàmic. Sense aquest sistema connectat d'espais lliures, no es donarien els fluxos necessaris per al funcionament de la matriu territorial com un conjunt.

Les pautes generals que han d'orientar la planificació dels models de gestió i ordenació del sòl no urbanitzable i del sistema d'espais lliures són:

- Introduir el concepte de biodiversitat en la planificació i el tractament dels espais lliures urbans. Per fer-ho cal que en la gestió i ordenació del nostre territori, prevalguin els principis de preservació i millora del funcionament ecològic de la matriu territorial entesa com un conjunt.
- Permeabilització i desfragmentació del territori. És important mantenir la permeabilitat ecològica del territori, evitar la formació de barreres i prevenir els processos de fragmentació de la matriu territorial.
- Definir i legislar els espais agraris, forestals i periurbans mitjançant plans especials que facilitin l'establiment i l'aplicació d'estratègies de conservació, gestió i intervenció. Això evitarà que quedin com a zones marginals, a l'espera de ser engolits per futurs processos urbanístics, tal com pregona el planejament i marc legislatiu actual.
- Garantir la conservació, en xarxes d'espais lliures i espais protegits, de mostres suficients i ecològicament viables de la diversitat d'ecosistemes, hàbitats i espècies, i dels àmbits de connexió necessaris per a la dispersió de les espècies.
-
- Manteniment i millora de la identitat i la qualitat paisatgística dels ambients rurals i urbans. Cal fixar uns objectius de qualitat paisatgística per a tots els tipus de paisatge presents en el territori i protegir les

mostres i els elements més excepcionals i els que donen identitat al territori.

- Cercar noves fórmules de cooperació municipal i formular plans urbanístics en l'àmbit supramunicipal.

7.2.2 Molins de Rei i el seu entorn natural

El nucli urbà de Molins de Rei està rodejat bàsicament per dos espais naturals com són el Riu Llobregat i la Serra de Collserola.

Per una banda ens trobem l'actual estat de degradació del riu Llobregat i el seu entorn. Les noves infraestructures implantades en les últimes dècades (autopista, autovia, tren d'alta velocitat) han reduït aquest espai natural i l'han afectat greument. A la presència d'aquestes infraestructures cal afegir-hi la degradació ambiental per contaminació a causa de la presència en l'entorn d'indústries (del sector químic, cimentar, del metall, etc.) amb un gran impacte en l'estat paisatgístic i ecològic de l'ecosistema fluvial i que en dificulten la seva restauració.

També s'ha vist reduït el Parc Agrari, amb tot el que comporta la pèrdua de l'activitat agrícola a la nostra comarca.

Per altra banda, gran part del nostre municipi forma part de la Serra de Collserola, que ha estat declarada durant el 2010 com a Parc Natural. Malgrat tot, avui en dia continuen vigents moltes amenaces contra aquest entorn natural.

Els incendis forestals són una amenaça latent davant la manca d'una política de gestió forestal integral, sostenible (seriosa) i responsable per part de les administracions públiques i dels propietaris forestals.

Una altra de les principals amenaces de l'entorn natural de Collserola és la gran pressió urbanística. Projectes d'urbanització basats en el Pla General Metropolità (PGM) de l'any 1976 -figura d'ordenació territorial totalment desfasada- com els dels barris de la Rierada o Vallpineda posen en perill indrets que avui en dia encara no estan urbanitzats: l'execució d'aquests projectes contribuiria, encara més, a la pèrdua de la qualitat ambiental i la connectivitat del Parc Natural.

Finalment, un altre problema relacionat amb els usos del Parc Natural de Collserola és la presència de militars del Regiment de Muntanya de la Caserna del Bruc de Barcelona, que utilitzen aquest espai natural com a escenari de les seves pràctiques i exercicis militars.

La connectivitat de Collserola amb el riu Llobregat i amb les serres de l'Ordal i del Garraf també està en perill. **El corredor biològic de la riera de Vallvidrera està afectat per una possible rotonda i connexió entre l'autopista i l'autovia**, que aniria situada **entre la gravera i la clínica del barri de la Granja**.

El corredor biològic del Polígon del Pla, entre els termes municipals de Molins de Rei i Sant Feliu de Llobregat, està actualment en molt mal estat perquè mai es va preveure ni executar la instal·lació de passos de fauna que garantissin una connectivitat real entre Collserola i la Serra de l'Ordal passant pel riu Llobregat.

Propostes d'actuació a Molins de Rei

Àmbit fluvial

- Restaurar l'espai fluvial del riu Llobregat i les rieres del terme municipal

per millorar la seva qualitat ambiental i prevenir el risc de riuades. Prioritzar la recuperació de l'espai fluvial davant les noves infraestructures i urbanitzacions.

- Millorar la qualitat de l'aigua, fent que l'Administració obligui als titulars de les mines de potassa a acabar amb la salinització i a assumir els costos de la restauració.
- Millorar l'accés als aiguamolls (i al riu Llobregat) amb la millora de la seguretat del pas inundable sota l'autopista en la passarel·la que utilitzen habitualment vianants, corredors, pagesos o ciclistes.
- Rehabilitar l'espai d'observació d'ocells, de la fauna i la vegetació dels aiguamolls, així com assegurar una petita dotació pressupostària per a fer-hi treballs de manteniment de forma regular.
- Posar en valor l'espai dels aiguamolls des de l'educació ambiental, establint un programa d'activitats de descoberta i aprenentatge als aiguamolls que vagi lligat a altres espais naturals de la vila i que estigui a disposició dels centres educatius i de les associacions de la vila.

Collserola

- Gestionar de manera eficaç, integral i responsable els espais forestals del terme, especialment a la Serra de Collserola, actuant sota criteris de sostenibilitat i custòdia territorial, implicant a agents públics i privats
- Exigir un replantejament del Pla General Metropolità (PGM), una figura d'ordenació territorial obsoleta, que perpetua la pressió urbanística sobre la Serra de Collserola, amb l'augment de la superfície de les urbanitzacions situades dins el seu perímetre, i en dificulta l'efectivitat dels connectors biològics amb altres espais naturals protegits.
- Resoldre la infradotació de serveis bàsics dels barris de muntanya, especialment amb la Rierada i Vallpineda, i millorar-ne el manteniment

dels ja existents.

- Regular l'ús públic del Parc Natural de Collserola, restringint l'accés de vehicles motoritzats a certes zones de la Serra.
- Instar al Consorci del Parc Natural de Collserola que no autoritzi més pràctiques militars dins l'àmbit territorial del Parc Natural de Collserola.
- Conservar i dinamitzar la xarxa de senders del Parc de Collserola per tal d'evitar-ne el seu deteriorament i/o abandonament (treball que es podria fer de manera conjunta amb entitats i associacions de la vila: CEM, Esplais, Escoltes, etc.).
- Preservar Collserola com a espai natural. Per a això és important tenir en compte les aportacions de les entitats ecologistes, com per exemple les de la Plataforma Cívica per a la Defensa de Collserola (PCDC) en el Pla Especial de Protecció del Medi Natural i del Paisatge del Parc Natural de la Serra de Collserola (PEPNat)

Connectors biològics

- Protegir el connector biològic de la Riera de Vallvidrera. Oposar-se frontalment a qualsevol infraestructura que es vulgui col·locar en qualsevol àmbit delimitat pel Pla Director de Protecció de la Riera de Vallvidrera. També cal realitzar tots els treballs inclosos en aquest Pla.
- Protegir i fer efectiu el connector biològic del Polígon del Pla. A diferència del que ha fet el municipi veí de Sant Feliu de Llobregat, cal oposar-se a la instal·lació de qualsevol equipament en aquesta zona verda situada enmig del Polígon el Pla. Cal naturalitzar aquest espai i realitzar les actuacions necessàries (passos de fauna, etc) per tal de garantir la connectivitat biològica entre Collserola i la Serra de l'Ordal-Garraf.

Àmbit agrari

- Planificar i regular l'ús agrícola a l'espai fluvial i altres espais del terme per tal de millorar les condicions dels espais i dels usuaris/es.
- Crear horts socials i comunitaris per dinamitzar la recuperació agrícola d'espais abandonats o en desús i facilitar l'accés a la terra a persones i col·lectius que vulguin endegar projectes agraris (gent gran, persones en situació d'atur, escoles, etc.).
- Mantenir i ampliar el Parc Agrari del Baix Llobregat, reconeixent el seus valors, i crear una figura real de protecció que treballi per una dinamització local agroecològica, donant suport a la pagesia local.

7.3. Residus municipals: cap al residu zero

Els municipis acabem gestionant els residus que fem com a consumidors d'un procés productiu que és lineal (del recurs natural a l'abocador) en lloc de basar-nos en els processos naturals que són circulars i en què tot es recicla.

El 2013, a Catalunya el nivell de recollida selectiva era del 37,95%, una xifra molt baixa si tenim en compte que els materials que conté la brossa són fàcilment reciclables en un 80%. Una de les grans dificultats és la barreja dels materials reciclables als contenidors de rebuig, cosa que en dificulta molt més la gestió, com ja s'ha demostrat amb el fracàs del model d'ecoparcs, que continuen necessitant abocadors i incineradores per desfer-se de la brossa barrejada.

Com que no s'estan acomplint els nivells de recollida selectiva, els abocadors s'estan col·lapsant. Els lobbies incineradors aprofiten aquesta situació per presentar la incineració com a alternativa.

Tanmateix, hi ha una altra alternativa: l'estratègia de residu zero, que ja fa anys que mostra l'opció de convertir els residus en recursos. No cal, doncs, invertir en noves incineradores ni en nous i ineficients ecoparcs, sinó en residu zero.

A més d'evitar els problemes relacionats amb els impactes ambientals i socials de la gestió de residus, aquesta nova estratègia genera molts més llocs de treball que l'estratègia de gestió de residus convencional i és tant o més viable econòmicament que les alternatives de gestió final (abocadors convencionals i incineració). Segons el darrer estudi de Greenpeace sobre els costos de la incineració, les taxes dels municipis que recorren a la incineració són un 30% més cares que no pas els municipis que no la fan servir.

Per tal d'assegurar la robustesa d'aquesta estratègia i per generar benefici públic en lloc de privat, cal articular-ne el desenvolupament en el marc d'un

procés participatiu, decisor i de transparència i executar els serveis públics a través d'entitats públiques i no pas del sector privat.

Així, el coneixement adquirit es queda a l'administració pública i també es limita dràsticament la utilització de recursos públics per al finançament de partits polítics en forma d'aportacions d'empreses a fundacions, com a despeses dels contractes.

7.3.1. Estratègia residu zero

Implantació de recollides porta a porta

La forma més ràpida i efectiva d'incrementar els resultats quantitius i qualitius de la recollida selectiva és implantar la recollida selectiva porta a porta. D'aquesta manera es passa d'obtenir una mitjana del 30% de recollida selectiva a una mitjana d'un 70%, essent habituals nivells del 80%.

A més, els nivells d'impropis dels materials són molt baixos, cosa que facilita i abarateix els processos de reciclatge, ja que no són necessaris sistemes d'eliminació d'aquests impropis.

Actualment, al Principat de Catalunya el porta a porta està implantat a 107 municipis i dona cobertura a uns 300.000 habitants. La majoria dels municipis són petits i mitjans però està demostrat que és possible implantar-ho a grans ciutats ja que, per exemple, a Itàlia podem trobar-ne algunes experiències a ciutats com Torino i Roma.

Els costos globals d'una recollida porta a porta comparada amb una recollida en contenidors són equiparables en l'àmbit econòmic i molt millors en l'àmbit ambiental i laboral. Si bé una ruta de recollida porta a porta és més cara que la que es fa als contenidors, es fan menys recollides totals.

A més, com que el rebuig minva fins a una tercera part, se'n redueixen els costos de tractament, així com el cànon de residus; i s'incrementen les fraccions reciclables, amb els corresponents ingressos procedents d'Ecoembes, Ecovidre, la venda de paper i el retorn del cànon de residus.

En l'àmbit ambiental es recupera molt més material, cosa que disminueix la necessitat de matèries primeres i l'impacte relacionat amb la seva producció. Des del punt de vista laboral, només amb la recollida es generen entre dues i tres vegades més llocs de treball que amb una recollida en contenidors (cada cop més automatitzades), a més dels llocs de treball que es creen a les plantes de reciclatge dels materials.

La clau de l'èxit de les recollides porta a porta és la retirada del carrer dels contenidors de brossa barrejada (per on s'escapen habitualment els materials reciclables, que dificulten la gestió) i que el personal de recollida únicament recull el material, lliure d'impropis, que es generi aquell dia.

Com a horari bàsic es proposa recollir 3 dies a la setmana la matèria orgànica, 2 dies els envasos lleugers, 1 dia el paper i un dia el rebuig, mantenint els igrús de vidre al carrer. De tota manera és possible ajustar les freqüències a les necessitats de cada municipi partint de la transparència en els costos, és a dir, que a major servei i, per tant, major cost, majors taxes.

També hi ha la possibilitat d'aplicar el porta a porta combinat amb el model Residu Mínim (impulsat pel CEPA a la dècada dels 90). En el cas de Molins de Rei, el fet que aquest sistema estigui implantat i que disposem d'una planta de triatge facilitaria l'adopció d'aquest model.

Un altre element essencial en la implantació de les recollides porta a porta és la definició del calendari i dels serveis a través de processos assemblearis de presa de decisions en què els participants puguin adaptar el servei a les necessitats de cada col·lectiu sota el principi de coresponsabilitat; és a dir que

a partir de les dades objectives dels costos dels serveis i del tarannà de cada generador o barri de residus municipals, es pot adaptar la freqüència de recollida, els horaris, el sistema de cubells i bujols de lliurament, tot repercutint a cada usuari els costos i els ingressos que el servei rebut ha generat.

Dotar-se de capacitat de compostatge

Si bé existeix un pla d'infraestructures de tractament de residus de l'Agència de Residus de Catalunya, pel que fa a la capacitat de compostatge, la planificació i l'execució d'aquest pla queda molt per sota dels potencials de generació (i ja de generació actual en algunes comarques com ara el Vallès Occidental i el Maresme) a través de la recollida selectiva de la fracció orgànica.

Aquest fet provoca que bona part de l'orgànica recollida actualment no es pugui compostar a la mateixa comarca i que hagi de ser transportada lluny del seu punt de generació (amb l'increment de costos econòmics i ambientals relacionats amb el transport), o que s'estigui destinant a incineració o a compostatge barrejada amb rebuig, de manera que s'obté un compost de mala qualitat que molts cops acaba destinat a l'abocador.

El pla d'infraestructures de tractament de residus defineix les grans infraestructures, però no impedeix que els municipis que vulguin aplicar les competències que els són pròpies puguin dotar-se de petites plantes de compostatge. És probable que l'organisme autonòmic en faciliti el finançament.

Amb un adequat plantejament de miniplanta de compostatge municipal és possible assumir el cost de tractament en lloc de majors costos de transport i entrada en grans plantes preparades per rebre materials amb majors percentatges d'impropis, que n'augmenten els costos.

El tractament de la brossa orgànica en el propi municipi en fa molt més assumible la instal·lació que no pas un gran centre amb major impacte i que, a

més, tracti la brossa d'altres municipis. També possibilita el control de qualitat del compost resultant i, per tant, la venda i utilització posterior.

Fiscalitat ambiental incentivadora de la reducció de residus

Les taxes de la brossa dels nostres municipis no diferencien els usuaris que minimitzen la seva producció de residus o que fan una bona separació en origen. Cal aplicar taxes de pagament per generació (en el marc d'una recollida porta a porta) per tal que pagui més qui més residu barrejat faci.

La fórmula més fàcilment aplicable és amb una taxa de brossa amb una part fixa i una de variable que es pagui a través de la compra de bosses estàndard per a la recollida de la resta i els envasos lleugers, que són les dues fraccions que interessa reduir.

En el cas dels grans productors, la taxa de pagament per generació també és aplicable a través de les bosses i en funció del nombre de buidades de contenidors de cada comerç.

Promoció d'alternatives de reducció de residus

A més de les típiques promocions de les bosses reutilitzables i les carmanyoles, cal fer una aposta forta per la promoció de la venda a doll en els establiments comercials d'alimentació, drogueria, etc.

Cal incentivar l'ús de "Boc'n'rolls" o altres mètodes per tal de reduir el paper de plata que sempre es fa servir per embolicar entrepans entre d'altres. A més també cal promocionar l'ús de les cantimplores com a substitutes de les ampolles de plàstic. Un bon lloc per fer-ho podrien ser les escoles ja que els infants i adolescents són en gran part els que més utilitzen paper de plata i ampolles de plàstic per dur l'esmorzar i l'aigua a l'escola.

Investigació en reciclatge del rebuig

Les inversions en ecoparcs i incineradores han demostrat ser males inversions ja que generen noves necessitats d'inversió quan les instal·lacions queden obsoletes i no han solucionat la problemàtica dels residus, ans al contrari, l'han posposat uns quants anys més creant la il·lusió que el problema estava resolt. Si s'haguessin destinat aquestes inversions a la investigació en el camp de l'aprofitament del material del rebuig, es podrien haver incrementat entre el 80% o el 95% dels materials fàcilment reciclables.

Això, també permetria donar arguments per a la prohibició de fabricació de productes que no s'hagin pogut reciclar.

Es tracta, doncs, de no malbaratar més recursos públics en incineradores i ecoparcs i destinar-los a la construcció de centres d'investigació sobre el reciclatge del rebuig a les entrades dels abocadors i dels ecoparcs.

Aquests centres comptarien amb la participació tant de les universitats com d'empreses del sector privat implicades en el reciclatge i permetrien el desenvolupament d'un nou sector tecnològic i industrial que podria exportar tecnologia i crear més llocs de treball.

Prohibició

Amb el 5 o 10% dels productes que no puguin ser reciclats no queda cap més camí que prohibir-ne la fabricació. Com que un municipi no té aquestes atribucions només queda l'opció de promoure una iniciativa legislativa de producció reciclable, perquè es prohibeixin els materials que efectivament no es puguin reciclar.

Recuperació de materials dels abocadors

Els coneixements i la tecnologia desenvolupada en el centre d'investigació sobre el rebuig permetran aprofitar bona part del material que s'ha anat dipositant als abocadors, de manera que es convertirà en una nova font de matèries primeres i en un altre sector important d'activitat i creació d'ocupació.

7.3.2. Situació actual a Molins de Rei

Molins de Rei va ser un poble capdavanter en la gestió dels residus ja que es va implantar la recollida selectiva l'any 1992 i vàrem ser dels primers municipis als Països Catalans en recollir la brossa orgànica. Amb els anys però, les estadístiques estan demostrant que mantenint l'actual sistema de gestió serà molt difícil arribar a assolir els nivells de recuperació dels residus del 70%, que es van marcar inicialment com a objectiu.

L'any 2009 vam arribar a un màxim de recollida selectiva, amb un percentatge del 49,12% respecte el total de residus municipals. D'aleshores ençà aquest nivell ha anat baixant any rere any, en una evolució negativa lenta però constant que ens ha fet arribar al 44,46% l'any 2013 (dades de l'Agència de Residus de Catalunya).

Com es pot comprovar, amb els anys Molins de Rei ha perdut aquesta referencialitat que havia assolit inicialment en la gestió de residus: mentre molts municipis catalans han anat millorant fins arribar a nivells del 70 o 80 % amb la implantació del Porta a Porta, Molins de Rei ha anat empitjorant fins situar-se a nivells equiparables a la resta de pobles del Baix Llobregat (mitjana comarcal de l'any 2013: 42,08%).

Amb la voluntat de donar un nou impuls a la gestió dels residus municipals, des de la CUP vam presentar una moció al Ple de l'Ajuntament el 23 de febrer del 2012 per l'adhesió de Molins de Rei a la Xarxa de Municipis de l'Estratègia Catalana de Municipi Zero. Aquesta moció, que va ser aprovada amb els vots

favorables de tots els grups municipals excepte Convergència i Unió (que es va abstenir), recollia els següents acords:

- Adherir-se a la Xarxa de Municipis de l'Estratègia Catalana Residu Zero, i enviar l'acord a la secretaria de l'ECRZ que realitza la Fundació per a la Prevenció de Residus i Consum.
- Promoure i participar en l'Estratègia Catalana Residu Zero i compartir les bones pràctiques amb els altres municipis de la xarxa.
- Fer difusió del concepte Residu Zero tant a dins com a fora del municipi, perquè la societat el conegui, el compregui, i participi dels seus objectius.
- Comprometre's a desenvolupar accions locals de prevenció de residus i de reducció de la fracció resta que concretin els objectius generals de l'Estratègia Catalana Residu Zero.

Tot i l'aprovació per part del Ple, la manca de voluntat política del govern municipal per tirar endavant aquests acords ha fet que tot plegat hagi quedat en no res, amb una adhesió a la Xarxa purament cosmètica (per quedar bé), però sense cap interès per dur a terme mesures reals que permetessin una millora en la prevenció i la gestió dels residus municipals.

Per si això no fos prou, el 15 de gener de 2015 la Generalitat de Catalunya anunciava que part dels residus de la planta de triatge de Molins de Rei anirien destinats a la crema en incineradores. Aquesta mesura entra en una profunda contradicció amb els objectius que van impulsar el projecte de Residu Mínim, tal com va denunciar el Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius (CEPA), entitat impulsora del model Residu Mínim implantat a Molins de Rei. Un dels motius que van justificar la posada en marxa d'aquest model va ser, precisament, evitar la crema de residus en incineradores.

A més dels residus de la planta de triatge, també es va concedir a l'empresa

Ciments Molins el permís per cremar pneumàtics fora d'ús, amb els possibles riscos per a la salut pública i el medi ambient que això comporta en les poblacions properes a la cimentera. Diversos estudis indiquen que la incineració és la forma més insostenible i perillosa de tractar residus, ja que no els elimina; només els trasllada i dispersa, alliberant a l'atmosfera noves substàncies -dioxines, furans, metalls pesants, escòries i cendres resultants de la combustió- que són molt més contaminants i nocius per la salut que els materials de partida.

Davant d'això, en el Ple Municipal de gener de 2015 la CUP va presentar una moció amb un text consensuat amb el CEPA en què demanàvem:

- Rebutjar que a la planta de triatge de Molins de Rei s'hi generin residus per fer «combustibles derivats de residus (CDR)» i portar-los a cremar en cimenteres.
- Declarar Molins de Rei com a vila contrària a la crema de residus en cimenteres.
- Denunciar la llicència atorgada a l'empresa «Ciments Molins», ubicada a la població veïna de Sant Vicenç dels Horts, per cremar pneumàtics fora d'ús (NFS) i instar a la Generalitat de Catalunya que la revocui immediatament i de forma indefinida, com a mínim, fins que no s'avalui l'impacte en la salut dels veïns de Sant Vicenç dels Horts i dels municipis propers com Molins de Rei i les seves afectacions agrícoles i mediambientals.

Aquesta moció, després d'un debat intens, va ser rebutjada amb el vot de qualitat de l'alcalde Joan Ramon Casals, després que hi hagués un empat en les votacions (10 vots a favor -CUP, IxMdR, ExMdR; 1 abstenció -PP-; i 10 vots en contra -CiU, PSC-).

7.3.3. Propostes d'actuació a Molins de Rei

Des de la CUP assumim els compromisos proposats per l'Estratègia Catalana de Residu Zero, que al nostre municipi es concreten en les següents propostes:

- Aprovar un Pla Local Residu Zero, amb participació dels diferents agents socials i econòmics, que concreti com s'aplicarà l'Estratègia Residu Zero dins del proper mandat i que garanteixi la transparència i participació pública al llarg de l'aplicació del Pla. Donar suport i impuls a una nova legislació supramunicipal que procuri per la prevenció i per la responsabilitat del productor dels productes que esdevenen residus.
- Establir objectius de prevenció i recollida selectiva neta quantificables amb l'objectiu de recuperar un 70% de la brossa i/o produir menys de 100 kg/hab/any de rebuig en dues legislatures.
- Estudiar la viabilitat de construir una planta de compostatge descentralitzada.
- Implantar el model de recollida Porta a Porta seguint el model Residu Mínim tot dissenyant un procés d'aplicació per fases en els diferents barris de la vila. Tot això acompanyat d'una intensa campanya de conscienciació i d'informació a la ciutadania.
- Realitzar auditories de producció de residus comercials i implantar la recollida porta a porta també per als residus comercials.
- Adoptar mesures de prevenció de residus i de compra verda en el funcionament de l'Ajuntament.
- Promoure la reutilització i els circuits de reparació de productes. I facilitar l'accés d'empreses d'economia social als productes reutilitzables.

- Implantar un sistema d'incentius econòmics per promoure la prevenció de residus i la participació en la recollida selectiva en quantitat i qualitat.
- Oposar-se a qualsevol tipus d'incineració del rebuig del municipi.

A més, cal garantir uns serveis de qualitat en la Deixalleria Municipal recuperant-ne la gestió municipal de forma directa amb l'objectiu d'aplicar-hi criteris ambientals i no únicament econòmics.

7.4. Drets, protecció, i alliberament animal

Actualment, a Molins de Rei, no hi ha un pla integral d'acció municipal per garantir els drets, la protecció i l'alliberament animal. Els partits polítics que han governat a Molins de Rei fins ara han desenvolupat, en aquesta matèria, algunes mesures d'abast puntual que han resultat insuficients.

Reflex de la manca de voluntat política per treballar en una línia clara i decidida per la prevenció i eradicació de la violència contra els animals, cal fer notar que “totes les qüestions relacionades amb els animals” depenen actualment de la Regidoria de Sanitat en lloc de dependre de la Regidoria de Medi Ambient, Sostenibilitat i Territori, per exemple, o bé poder tenir una regidoria pròpia en el millor dels casos.

L'organització de l'estructura política d'un Ajuntament és una concreció del marc ideològic a partir del qual s'entén i s'explica la realitat i una concreció de quines són les prioritats d'acció política que s'hi estableixen per transformar-la. Com dèiem, aquesta no n'ha estat una fins a dia d'avui, i la concepció política que hi ha hagut al darrere és que si s'han de tenir en compte els animals és com a originadors de problemes de salut pública.

7.4.1. Anàlisi punt per punt

- **Absència de voluntat política per part de l'equip de govern:** els diferents equips de govern que han governat Molins els darrers anys no han tingut una clara voluntat política de treballar aquest tema, sinó que s'ha arribat a dificultar la implementació de propostes i , fins i tot, s'han donat situacions de burles, bromes i actituds ofensives per part de regidors de manera pública, deixant clar que aquesta qüestió no tenia importància. Si s'han tirat endavant algunes mesures puntuals ha estat per la voluntat política individual d'algunes persones.
- **Absència d'assignació tècnica:** fruit d'aquesta concepció política, no hi

ha hagut l'assignació de cap tècnic municipal per treballar pels drets, la protecció i l'alliberament animal.

- **Absència d'unes ordenances municipals efectives en la defensa dels drets, la protecció i l'alliberament animal:** les ordenances municipals actuals són del 1997 i només regulen la tinença d'animals. Altrament, no compleixen la Llei de la Generalitat de Catalunya per la protecció animal (Llei 22/2003 i posterior decret legislatiu de 2008). A Molins de Rei, actualment, doncs, hi ha un buit legislatiu en aquest sentit. Es va intentar tirar endavant una comissió per fer unes ordenances noves que finalment no va prosperar.
- **Pressupost municipal:** la partida del pressupost municipal dedicada a garantir uns mínims drets per als animals ha anat dedicada a pagar empreses externalitzades o privades que s'han ocupat de:
 - **Recollida de gossos:** anys enrere (govern ICV) la recollida de gossos abandonats, víctimes de tortura o maltractament, o gossos ferits per accident..., era a càrrec d'una persona que els portava a la gossera. En absència de control municipal sobre aquest procés, el trasllat es feia en condicions de maltractament (gossos tancats durant hores o dies en una furgoneta en molt males condicions, etc.). La gossera, que es trobava a l'Hospitalet, passava una factura a l'Ajuntament per cada animal acollit, cosa que encaria enormement la despesa, i promovia i n'afavoria el tarannà recaptador. Els animals hi estaven acollits en molt males condicions i els sacrificaven si ningú els adoptava o reclamava. Actualment l'acord sobre "sacrifici zero", que és vigent a Catalunya i va ser una victòria del moviment animalista, malauradament, gaudeix d'una moratòria a què s'acullen alguns municipis, cosa que els permet continuar sacrificant gossos que no són adoptats ni reclamats.

Més tard, es va contractar el servei amb la protectora SPAM de Mataró, que va ser la primera protectora de l'estat Espanyol que va

aplicar el “sacrifici zero”. Amb la concertació del servei amb aquesta protectora van millorar molt les condicions de recollida i acollida dels gossos.

Posteriorment, es va treure a concurs municipal aquest servei i el va guanyar l'empresa Olescan. Actualment l'Ajuntament paga a mode de “tarifa plana” una quantitat mensual a aquesta gossera.

Pel que fa als gossos perduts, actualment la Guàrdia Urbana disposa d'un lector de xips per identificar el propietari. Això permet que el gos, si en té, ja no hagi de passar per la gossera.

- **Control de l'abundància de coloms** amb mètodes ètics (pinso anticonceptiu en lloc de captura). Aquest mètode ha aconseguit disminuir en un 60% la població de coloms de la vila sense haver d'infligir-los patiment. Actualment el servei està externalitzat a l'empresa Bioacústic.
- **El control de les colònies de gats de carrer:** El du a terme de manera voluntària l'**Associació en Defensa dels Animals i la Natura (APAN)** i **algunes persones a títol individual**. Aquesta associació no disposa de pressupost suficient per tirar endavant la seva tasca, entenent que la seva tasca no es limita només a la difusió d'informació i conscienciació social al voltant dels drets dels animals, sinó que realitzen tasques tècniques a peu de carrer (alimentació, recollida de gats malalts o ferits, femelles embarassades per controlar la superpoblació...).
- **Despeses veterinàries derivades del control de les colònies de gats.** Aquest servei està concertat amb un veterinari privat, La Clínica Veterinària la Granja. La clínica veterinària genera factures a l'Ajuntament en funció dels serveis que ha prestat (esterilitzacions, vacunacions, cura d'animals maltractats, ferits...). Els gats són recollits del carrer per l'associació animalista APAN i són portats al veterinari. El pressupost dedicat a aquest servei és insuficient i molts cops les despeses veterinàries les paguen de la seva butxaca les voluntàries que

recullen els gats.

- A Molins de Rei, l'associació animalista APAN fa de manera gratuïta, voluntària i altruista tasques que hauria d'assumir l'Ajuntament en forma de polítiques municipals per aconseguir el benestar de gossos i gats, i altres animals, i impedir que visquin en males condicions o pateixin violència.
- El 2014 es va reduir la partida pressupostària que hi havia assignada anteriorment dràsticament.
- No s'han fet campanyes de prevenció, sensibilització i conscienciació adreçades a la població.

7.4.2. Propostes d'acció municipalista

- Lluitar per la declaració legal i el tractament dels animals com a éssers vius dotats de sensibilitat i amb dret a poder desenvolupar-se lliurement i, no com a objectes i mercaderies.
- **Les qüestions que facin referència a drets, protecció i alliberament animal deixaran de dependre de la regidoria de Sanitat i passaran a dependre de l'Àrea de Medi Ambient, Sostenibilitat i Territori.**
- Aquest canvi respon a un gir de 180° en la percepció política de les qüestions relacionades amb els animals: els animals són éssers vius que cal respectar i preservar, i no un problema de salut pública, com es concep actualment. Les polítiques d'acció municipalista que es duguin a terme en aquest sentit han de respondre a una concepció global de respecte i preservació de tota la biodiversitat, de la qual els animals i les persones formem part i, per tant, han d'anar lligades a la defensa del medi ambient i la natura.

- Increment de la partida pressupostària per desplegar una estratègia municipal animalista amb l'objectiu d'eradicar la violència contra els animals, per aplicar mesures a favor de la seva defensa, protecció i alliberament, i per fomentar un canvi de consciència basada en el respecte, l'empatia, la solidaritat i l'estima.
- **Redacció i implementació d'una normativa municipal que substitueixi les ordenances del 1997 per garantir els drets i la protecció animal, i que permeti lluitar i avançar en el seu alliberament.** La implementació d'una nova normativa municipal respon a la necessitat de superar el buit polític i legislatiu que a efectes reals contenen les ordenances del 97.
- **Crear una oficina de protecció animal des d'on es duguin a terme les polítiques municipalistes en termes de defensa de drets, protecció i alliberament animal.**
- Crear una oficina de protecció animal, vinculada a la regidoria de Medi Ambient, Sostenibilitat i Territori on es donarà a conèixer la llei de protecció animal i normatives municipals, així com les polítiques municipals que s'estiguin duent a terme.
 - On es gestionarà, treballarà i vetllarà pel compliment i el coneixement de la llei de protecció animal i normatives municipals.
 - Serà un centre d'informació i recursos referents a drets, protecció i alliberament animal obert a tota la població.
 - On es gestionarà la recollida d'animals abandonats, perduts o requisats, i se'n farà el control adequat; i es controlaran les colònies de gats i coloms.
 - Des d'on es gestionarà la bossa d'adopcions d'animals abandonats i requisats per maltractament.
 - Des d'on es gestionarà i es controlarà el cens municipal d'animals

domèstics. Els diners del cens municipal aniran destinats a qüestions de defensa de drets, protecció i alliberament animal.

- Des d'on es difondran campanyes de sensibilització i conscienciació per a la població en general i s'establiran col·laboracions amb els centres educatius i, entitats socials i culturals de la vila.
- **Creació d'una protectora – refugi municipal que serveixi d'espai de trànsit per albergar els animals perduts, abandonats i requisats per maltractament; i els animals localitzats al carrer que estiguin ferits.**
 - La funció d'aquesta protectora-refugi serà garantir la recuperació, manutenció, sostre i benestar dels animals mentre s'hi trobin acollits, amb l'objectiu que siguin adoptats posteriorment mitjançant l'Oficina de Protecció Animal Municipal.
 - L'ajuntament, haurà de tenir el control exacte de tots els animals que es recullen al carrer i són traslladats al centre d'acollida municipal mitjançant dos informes per cada animal recollit, un, el farà la policia municipal i l'altre les persones encarregades de la recollida. Aquest informe haurà d'anar acompanyat per dues fotos diferents de l'animal, i incloure les característiques, les circumstàncies de captura, trobada o lliurament, de la persona que n'ha estat propietària, si és coneguda, i les dades de l'animal.
 - Haurà de treballar-hi un veterinari, sigui contractat directament per l'Ajuntament o bé mitjançant un conveni amb algun dels centres veterinaris del poble.
- **Gestió municipal del animals abandonats o perduts, o en el cas que no sigui possible, concertar el servei amb associacions de protecció i defensa animal.** En la prestació del servei de recollida d'animals abandonats o perduts, si l'Ajuntament no té capacitat o

infraestructures necessàries per dur a terme aquesta tasca amb garanties, poden concertar-ne l'execució amb entitats externes, obligatòriament amb associacions de protecció i defensa dels animals legalment constituïdes. Aquestes podran subcontractar l'acolliment dels animals, per manca d'espai, a empreses privades que no es dediquin a tasques que entrin en conflicte amb l'esperit de la llei, incineració, control de poblacions abundants *(plagues)...

- **Campanyes de difusió, informació, conscienciació i sensibilització** adreçades a la població en general i adreçades també a col·lectius específics (escoles, instituts, associacions diverses, treballadors municipals, etc.) per donar a conèixer la llei i la normativa, i fer créixer la consciència social per a la defensa dels drets, la protecció i l'alliberament dels animals.
- **Reconèixer i legitimar les associacions en defensa dels drets i la protecció dels animals de Molins de Rei**, i d'aquelles que hi col·laborin¹, com les interlocutores primordials per establir les polítiques municipalistes en aquesta matèria i revisar conjuntament les accions que s'estiguin duent a la vila. Així mateix, atorgar-los d'autorització i potestat per treballar conjuntament amb l'Oficina de Protecció Animal Municipal.
- **Control i gestió de l'obligació de vacunar, identificar i esterilitzar als animals donats en adopció.** Els animals, en el moment de ser adoptats, hauran d'haver passat una revisió veterinària i hauran de ser, desparasitats, identificats mitjançant el microxip, vacunats i esterilitzats. Aquestes intervencions veterinàries, hauran de ser registrades en un informe veterinari que s'adjuntarà a l'informe de recollida. Aquest punt

¹ Actualment a Molins de Rei existeix APAN, Associació per a la Protecció dels Animals i la Natura. També hi ha un grup de voluntàries que ajuden els gats del carrer i qui, a la pràctica, fan tota la feina de control de les colònies. En municipis propers com Cervelló hi ha un santuari d'animals (lloc que intenta imitar les condicions de vida on un animal pot desenvolupar-se amb benestar) i a Vallirana un refugi anomenat "El refugi de l'amistat".

és una obligació davant la llei i moltes normatives municipals, però sovint es ignora.

- **Contra el sacrifici dels animals de companyia abandonats: “sacrifici zero”.** Controlar la prohibició de sacrificar gats i gossos sota custòdia de l'ajuntament a les instal·lacions per al manteniment d'animals de companyia, i als nuclis zoològics en general, excepte pels motius humanitaris i sanitaris que s'estableixin per via reglamentària. En aquest cas, s'haurà de presentar un informe veterinari detallat abans de sacrificar l'animal, i serà l'oficina de protecció animal, o si no hi ha, els tècnics i regidor competent de l'ajuntament qui autoritzi el sacrifici.
- **Contra el maltractament i els abandonaments**
 - Enduriment de les sancions municipals sobre les persones que torturin, maltractin o abandonin animals.
 - Elaboració d'un llistat de persones no aptes per a la tinença d'animals pels seus antecedents de tortura, maltractament o abandonament.
 - Crear una unitat especial de la guàrdia urbana i un protocol d'actuació conjunt amb l'oficina de protecció municipal i la regidoria per desplegar i implementar la llei de protecció animal i les normatives municipals.
 - Formació especialitzada i dirigida a la sensibilització i conscienciació de la Guàrdia Urbana en relació a la defensa de drets, protecció i alliberament animal.
 - Controlar i vetllar per tots els punts de la llei i normatives que fan referència a les obligacions i prohibicions dels propietaris d'animals de companyia, en matèria de condicions i manteniment del animal, abandonaments i sobre el maltractament. Fer complir els punts de l'ordenança municipal i la llei sobre la tinença responsable d'animals de companyia, en aquest sentit la policia municipal haurà d'informar a

l'oficina de protecció animal, o regidoria competent de qualsevol situació irregular i fer les actuacions necessàries segons el protocol per tal de solucionar-la.

- L'Ajuntament, mitjançant la Guàrdia Urbana, ha de rescatar els animals de companyia si hi ha indicis que se'ls maltracta o tortura, si presenten símptomes d'agressions físiques, desnutrició o atenció veterinària deficient o si romanen en instal·lacions indegudes. Aquests, una vegada recuperats, seran inclosos a la bossa d'adopcions gestionada pel propi ajuntament mitjançant l'oficina de protecció animal. El propietari rebrà les sancions oportunes que prevegi la legislació autonòmica/municipal.
- Control prioritari de les zones de muntanya i la zona d'horts per controlar la tinença d'animals en aquestes zones i eradicar els casos d'animals que es trobin en molt males condicions: símptomes d'agressions físiques, desnutrició o atenció veterinària deficient, o si romanen en instal·lacions indegudes. Aquest control l'haurà d'efectuar la Guàrdia Urbana acompanyada del veterinari municipal si prèviament es detecta algun indici de maltractament o tortura.
- Prohibició de fer servir gossos per realitzar tasques perilloses, amb la policia o seguretat privada en instal·lacions municipals o via pública. Aquest són exposats a una pressió psíquica i física durant els processos d'entrenament i posteriors serveis, i en la majoria dels casos simplement són un complement estètic dels cossos de seguretat.
- Establir mecanismes per tal d'acollir els animals de companyia de les persones que siguin detingudes per la policia i passades a disposició judicial, animals de persones acollides a centres o albergs per a persones sense sostre, de persones acollides en altres espais per haver patit violència, etc. per tal que els animals no corrin el perill de ser deixats al carrer.

- Els centres veterinaris hauran de comunicar a l'Ajuntament, mitjançant la Guàrdia Urbana o l'Oficina de Protecció Animal Municipal, els casos de recepció d'animals en què sigui evident o se sospiti que hagin patit maltractament o tortura.
- **Prohibició de venda i comercialització d'animals domèstics en tot el municipi. Molins de Rei es declara “municipi a favor de l'adopció d'animals domèstics”.** Deixar de valorar els animals en termes d'objecte o mercaderia passa per abolir-ne la compra-venda.
 - Prohibició de la cria i venda d'animals domèstics a les botigues de Molins de Rei. L'aparador d'una botiga és una mostra cruel de la consideració que es té cap als animals i un atemptat cap a la seva salut i dignitat, ja que els obliguen a romandre tot el dia tancats en una gàbia de vidre que no arriba a 1 m quadrat en la majoria dels casos amb l'única finalitat de ser comprats.
 - Aplicar la llei pel que fa a la prohibició de criar i vendre animals domèstics per part de particulars.
 - Està prohibit, de la mateixa manera, qualsevol anunci que hi faci referència i serà denunciat.
 - Campanya de sensibilització , conscienciació i informació perquè els particulars que no puguin fer-se càrrec d'animals domèstics, es posin en contacte amb l'Oficina de Protecció Animal Municipal perquè en gestioni l'acollida i, en cap cas, els abandonin o pengin cartells al carrer on digui “es regala”. Els animals no són objectes que es puguin regalar, són éssers vius.
 - Prohibició de venda ambulat d'animals i per Internet en tot el Municipi.
- **Mesures contra la caça d'animals i rescat de gossos utilitzats per a la caça**

- Prohibició de la tinença i caça amb gossades i llebrers, atès que aquestes modalitats de caça no són selectives. D'aquesta manera s'evitarien les condicions deplorables i la insalubritat en què viuen aquests animals, i s'evitaria la gran quantitat de morts (per assassinat directe o per deixadesa) que es produeixen cada any quan deixen de ser eficaços per a la caça, essent substituïts per uns altres.
 - Prohibició de la caça no selectiva a tot el municipi, incloent-hi tot tipus de ceps.
 - Prohibició total de tot tipus de verí.
 - Retirar les subvencions a les associacions de caçadors en cas que n'hi hagin.
 - Crear un protocol per passar a l'acollida i posterior adopció, mitjançant la protectora-refugi municipal, de tots els gossos que hagin estat utilitzats per a aquesta fi.
 - Regulació progressiva de la caça fins a la seva total abolició. Caçar no és respectar els animals, és veure'ls com a recursos a disposició i explotació, i no com a éssers vius que pateixen.
- **Prohibir totes aquelles festes i actes lúdics, o celebracions esportives, on els animals pateixen maltractament físic i/o psíquic o bé són trets del seu hàbitat normal amb l'única intenció per part dels organitzadors que siguin un reclam per a l'esdeveniment.**
 - Atraccions de fira amb animals
 - Fires on s'exposin animals i/o s'utilitzin com a reclam lúdic (ponis, etc.).
 - Qualsevol altre acte o celebració on els animals pateixin física o psicològicament.

- Fi de les subvencions públiques a totes les festes o celebracions esportives on s'utilitzin animals.

- **Espai per a gossos**
 - Construcció de pipi cans / àrees de gossos adequats a les necessitats dels gossos i que respectin unes mides mínimes per poder ser també un espai d'esbarjo per a gossos, on hi hagin ombres, bancs per seure i papereres per dipositar els excrements dels animals. Aquest haurà de ser tancat adequadament perquè els animals puguin estar deslligats i fer un manteniment periòdic del bon estat d'aquestes instal·lacions i assegurar-ne les condicions higièniques.

- **Colònies de gats**
 - Promoure, mantenir i controlar les colònies de gats de carrer i fer-se càrrec de les esterilitzacions, alimentació i control veterinari d'aquests gats. Per aquest motiu, es demanaran les subvencions que les diputacions ofereixen anualment per aquest motiu. I es buscarà la col·laboració de veïns i associacions sense ànim de lucre, que ja treballen a molts pobles per aquest fi.
 - Control obligatori de les colònies felines mitjançant el procediment "capturar-esterilitzar-deixar anar" (conegut en anglès com TNR: *trap-neuter-return*), ja que és l'únic mètode que ha demostrat ser eficaç per controlar el creixement de la població de gats al carrer.
 - Aquestes colònies, així com les esterilitzacions, alimentació i control veterinari, estaran controlades per l'Oficina de Protecció Animal Municipal i les persones voluntàries que hi treballin conjuntament, així com les persones encarregades de la protectora-refugi municipal. No serà permès que persones a títol individual ho facin, ja que cal

evitar males pràctiques força esteses que finalment acaben amb conseqüències negatives cap a aquestes colònies (deixar menjar escampat per qualsevol lloc del carrer, persecució i captura de gats sense prendre les precaucions necessàries pel bé de l'animal, etc.).

- Control d'embarassos i parts de gates de carrer: creació d'un protocol de comunicació entre les associacions de defensa animal, veterinaris i l'Oficina de Protecció Animal Municipal que permeti el traspàs d'informació i control de l'augment de les colònies.

- **Accés d'animals domèstics a tots els transports públics**, i treballar i conscienciar perquè els animals de companyia siguin admesos als comerços sempre que no siguin contraproductes en aspectes cívics o higiènics.

- **Control de poblacions abundants (*plagues*) amb mètodes innocus i evitar l'ús d'insecticides i pesticides.** Controlar la presència en excés d'aus o altres animals amb mitjans innocus i ètics que permetin l'esterilització dels animals (per exemple, porcs senglars i gats), o dels ous (per exemple, coloms), impulsant la instal·lació, per exemple, de colomars ecològics. Evitar l'ús d'insecticides i pesticides perillosos per a la flora, fauna i éssers humans; i fomentar l'ús de repel·lents naturals.

- **Creació del projecte "Escoles que s'estimen els animals"**
 - Treballar programes als centres educatius basats en valors ètics de respecte i empatia cap als animals, el medi ambient i la natura.
 - Visites d'alumnes a protectores, refugis i santuaris d'animals o centres que s'encarreguin de la seva preservació, en lloc de fomentar i enriquir institucions-negoci com el zoològic o l'Aquàrium, o fins i tot granges on estan explotats.
 - Anar implementant menús que redueixin el consum de proteïna

animal que es consumeix de manera abusiva i innecessària, i treballar-ho des dels beneficis cap a la salut, la no explotació animal i, la lluita contra l'impacte ambiental i l'excessiva petjada ecològica que representen les formes d'alimentació capitalistes.

- Implementar “el dia sense carn”, iniciativa que ja es du a terme en molts altres països.
 - Opció a menú vegetarià o vegà a les escoles i instituts, així com a la resta d'empreses externalitzades contractades per l'Ajuntament (serveis de bar...).
 - Desenvolupar fórmules de relació entre productors d'agricultura ecològica i productors de carn, ous i llet que desenvolupen la seva activitat sota principis ètics i de no tortura, amb els centres educatius, així com amb la resta de serveis externalitzats de l'Ajuntament que estiguin relacionats amb aquest consum.
- **Mitjans de comunicació locals: creació d'espais als programes de ràdio i televisió municipals, així com en periòdics o butlletins, dedicats a fer extensiva a la població en general la informació sobre drets i protecció animal, i per estendre'n la sensibilització i conscienciació social amb l'objectiu de prevenir i eradicar-ne la violència i el patiment.**
 - **Declaració de Molins de Rei com a “Municipi per la protecció animal”**
 - En aquesta declaració es trobaran tots els punts abans descrits i el compromís de fomentar l'educació, conscienciació i els respecte als animals. El municipi serà identificat amb un distintiu revisable anualment per comprovar que tots els punts son respectats. (Molt semblant al que es dóna per a l'estat de les platges).
 - Eliminació de les declaracions de “Bé d'Interès Cultural” o “Bé

d'Interès Turístic i Internacional” per a tot espectacle on s'utilitzin i maltractin animals i derogació de les declaracions d'aquesta naturalesa que estiguin vigents. En cap cas, l'Ajuntament de Molins de Rei donarà suport ni farà difusió de cap iniciativa relacionada amb aquestes declaracions.

8. Cultura popular i llengua: eines de convivència i llibertat

8.1. Producció i socialització de béns culturals

La cultura és un dels elements principals a l'hora de bastir un model de societat integradora, solidària i dinàmica. Des de la CUP entenem que la cultura ha de ser per a la ciutadania un mitjà de relació social, d'apoderament, de diàleg i de reflexió comuna. La cultura ens ha de permetre reconèixer-nos individualment com a persones i col·lectivament com a catalans i catalanes i com a molinencs i molinenques. La cultura és, per tant, una eina d'aprofundiment democràtic i de vertebració social.

En aquest sentit, l'objectiu de la política cultural municipal ha de ser el de fer dels nostres pobles i de les nostres ciutats elements clau en la revitalització cultural del nostre país a través de la implicació de tota la ciutadania. L'ajuntament no ha de suplir ni dirigir les associacions i la resta de molinencs i molinenques, protagonista principal de la vida cultural, sinó que ha de treballar per assentar unes sòlides bases sobre les quals el teixit associatiu, l'administració pública i les iniciatives particulars puguin bastir un projecte cultural enriquidor i alliberador per al conjunt de la població.

La majoria de persones que integrem la CUP de Molins participem de l'associacionisme cultural de la vila. Sentim molt de prop totes les inquietuds i propostes del teixit associatiu molinenc perquè també formen part del nostre dia a dia. **La nostra prioritat és enfortir aquest ric teixit, perquè és el veritable motor de la cultura i la llengua catalanes a Molins de Rei.** Cal continuar promovent la cultura com a via per crear lligams amb la vila i amb el país: sempre defensarem que als Països Catalans som un sol poble, divers però cohesionat. L'enfortiment de la cultura ha de servir per anar bastint un model de societat integradora, solidària i dinàmica, promotora de la catalanitat, la cohesió social i l'enriquiment intel·lectual de les persones.

La política s'ha de posar al servei d'un projecte d'enriquiment cultural col·lectiu; per això, la política cultural ha de partir del principi de fer a tot Molins partícip de independentment de la classe social, edat, gènere o lloc de naixement, per promoure una producció cultural i artística de qualitat i ha d'establir mecanismes de socialització del patrimoni comú.

En els darrers anys, per exemple, han sorgit múltiples iniciatives des de baix, que han reeixit i que han revitalitzat la cultura, arrossegant molta gent a participar i gaudir de la vida cultural. Des del Cine Club Hal2002 fins a la represa dels Tres Tombs, passant per l'Entxuscat, els Matossers, els Metal Defenders, Grallioli, la recuperació de la revetlla de Sant Joan al Centre Vila o el Ball de Carnestoltes, la xaranga Band the Marxa, noves fornades de joves als Pastorets o el funcionament de múltiples casals i ateneus com el Mulei, La Barrina, el Mallolis o La Mola i el paper de les assemblees juvenils del Cau, els esplais o Arran. Totes aquestes experiències han ajudat a teixir una forta diversitat cultural que ens referma en apostar per les experiències de base com a motor de la vida cultural.

L'aposta que com a CUP fem per Molins de Rei és fer al teixit associatiu i cultural el director de les polítiques de Cultura, i que sigui pels interessos d'aquest col·lectiu i no de l'equip de govern de torn per qui l'estructura de l'ajuntament treballi. D'aquí en surt l'aposta per la Taula d'Entitats Culturals i la voluntat que, en un futur no gaire llunyà, un Consell de Cultura de Molins integrat pels agents culturals pugui ser el director de les apostes de l'Ajuntament.

Per nosaltres, la política cultural hauria de permetre definir consensuadament i amb la coresponsabilització de l'administració i la societat civil, el conjunt d'elements necessaris per promoure correctament la cultura. Podríem concretar aquests elements en:

- Espais i infraestructures destinats a la producció cultural (sales d'assaig musical i bucs d'assaig, espais d'assaig teatral, tallers i escoles d'art...)

- Espais i infraestructures destinats a fer arribar a tot el municipi la riquesa cultural (teatres, sales d'exposicions, espai polivalent, centres cívics...)
- Mitjans de difusió de la producció cultural, com la ràdio Molins, TV Molins, pàgines web i xarxes socials, i revistes actualment molt específiques.
- Suport a les associacions d'artistes, escriptors, grups teatrals, musicals, operístics, col·lectius de cultura popular i folklòrica, i casals i ateneus.

A partir d'aquí, el nostre objectiu se centra en els següents punts:

Promoure una cultura pròpia, integradora i de qualitat, que fugi de la comercialització i de l'espanyolització dels mass media i es basi en:

- Apostar per la Taula d'Entitats Culturals que només s'ha convocat comptats cops aquesta legislatura. Dignificar-la amb decisions i dinàmiques reals i no per simple ús consultiu.
- Posar l'estructura tècnica de l'administració al servei de la Taula d'Entitats Culturals
- Prioritzar les associacions, els col·lectius i artistes locals en l'agenda cultural dels espais destinats a allotjar les activitats culturals a Molins sota la gestió de l'ajuntament i treballar perquè també sigui així per als equipaments gestionats per entitats.
- Generar dinàmiques de col·laboració entre les entitats fomentant el treball en xarxa i les relacions de solidaritat entre les diverses associacions. Treballar per una programació compartida i per compartir recursos entre espais que programen activitat cultural.
- Expandir i acostar la festa major a tota la ciutadania, perquè tothom se la senti seva. Donar suport a les propostes més inclusives i que teixeixin xarxa entre els col·lectius i les veïnes de Molins, als barris i carrers.

- Recuperar o promoure les festes de barri, de comunitats de veïns, els sopars al carrer, etc, com a eines de cohesió social i de suport mutu entre veïnes.
- Promoure la cultura popular i tradicional a les escoles per aconseguir que els infants en siguin un element clau, que se'n sentin protagonistes, i que creixin en un entorn de dinàmiques col·laboratives i no competitives que afavoreixi una integració futura en el teixit associatiu. Fer-ho juntament amb les associacions culturals de Molins.
- Crear mitjans de comunicació local en paper, virtuals i a les xarxes socials per facilitar la difusió d'activitats i la tasca de les entitats.
- Potenciar la realització d'activitats culturals al carrer, reduint les traves burocràtiques i econòmiques, i aconseguir l'abaratiment amb punts de llum fixes a les places.
- Garantir formació individualitzada i per petits grups en el sistema educatiu públic en coordinació amb els consells escolars i els agents culturals del municipi: música, creació plàstica, creació digital, creació videogràfica i sonora, espectacle en viu i expressió corporal, radio...
- Reformular el Sona Centre, treballar perquè sigui una eina per donar a conèixer els grups locals i dels pobles veïns en aquests pobles. Fer-ho conjuntament amb les entitats juvenils o culturals perquè siguin aquestes les que organitzin els esdeveniments amb el suport de l'ajuntament, augmentant-ne la incidència i donant-los a conèixer.
- Implicar la societat civil en la defensa de la cultura catalana
- Potenciar la implicació dels agents culturals en el programa de Voluntariat Lingüístic com a porta cap a la cultura catalana completa, la integració i cohesió social, i a la participació de la vida pública de totes les persones.

Generar cultura i producció cultural al i des del municipi. Fomentar un model de festes participatiu i sostenible, que garanteixi l'accés a les festes de tota la població, per això cal:

- Organitzar la festa major des d'una comissió de festes i entitats, amb el suport de l'ajuntament. Obrir més i amb més antelació el programa de Festa Major de Sant Miquel a aquesta comissió. Fer el mateix amb la Nit Jove i les entitats juvenils i la plaça de la Llibertat i les entitats que hi fan barra.
- Treballar per donar a la Festa Major una programació que permeti l'encaix amb noves idees que puguin venir del teixit associatiu. Actualment, ha estat saturada en espais, horaris i públics.
- Enfortir el suport a les entitats que organitzin festes populars, com Sant Joan, Cap d'Any, Carnestoltes, etc. Treballar perquè espais gestionats actualment per l'ajuntament passin a tenir una comissió formada per persones i entitats com la rua de Carnestoltes, etc
- Acostar les festes i les activitats culturals a tots els barris de Molins amb l'objectiu d'enfortir-hi les relacions i de facilitar-ne la participació.
- Fomentar l'ús de l'espai públic per activitat cultural i associativa. Elaborar un calendari d'ús de les places i treballar amb les veïnes una correcta rotació i incloure-les a les activitats si ho desitgen.
- Impulsar la participació de múltiples entitats en el format de comissions al màxim d'esdeveniments possible perquè serveixi per teixir relacions. També si formen part en diferents horaris de la mateixa activitat, per dotar-les de major continuïtat i ampliar-les en públic i en qualitat.
- Els diferents elements festius (bestiari, balls...) de la festa major no han de ser propietat de l'ajuntament, sinó de les entitats, a qui l'ajuntament ha de facilitar la feina com a promotores de cultura, una cultura que mai ha de dependre de l'ajuntament.

- Impulsar la recuperació dels elements culturals molinencs actualment perduts com la decoració de carrers a les festes.
- Establir convenis amb entitats locals, en lloc de contractar empreses privades i de fora de Molins per fer feines relacionades amb la festa major.
- Seguir apostant pel servei de préstec de material reutilitzable i sostenible de la deixalleria. Procurar el canvi dels plats, gerres i porrons a material molt menys pesat i més resistent.

Adequar i garantir les necessitats d'infraestructures i espais culturals. Els equipaments culturals han de ser espais que resolguin necessitats, sobretot en el camp de la creació artística, per això:

- L'espai públic ha d'estar a disposició de la ciutadania, sense que, taxes de qualsevol tipus en relació a entitats o associacions sense ànim de lucre, en regulin l'accés.
- Posar en marxa immediatament la redacció del nou Pla d'Equipaments Culturals 2015-2020 de forma realment participativa amb les entitats i la resta d'agents culturals.
- Impulsar la cogestió dels serveis i equipaments públics basada en la democràcia directa i el funcionament assembleari, comptant amb el teixit associatiu, de moviments socials, lluites i usuàries.
- Estudiar la funció del nou Espai Polivalent del Parc de la Mariona. Habilitar-lo per les activitats que ha de suportar, procurant que sigui adaptable a múltiples usos.
- Invertir en eines que facilitin la gestió de la infraestructura cultural com escenaris, taules, cadires, etc. Emmagatzematge de taules i cadires en vertical dins de carros tancats i descàrrega amb grua en comptes de manual per facilitar la feina a les associacions.

- Aconseguir punts de llum fixes a les places principals que no requereixin ser activats (pagant un cost desorbitat) per cada activitat.
- Fer un correcte seguiment de la construcció de la nova Biblioteca al Molí, i tenir cura del correcte funcionament de l'anterior durant el procés i del correcte trasllat.
- Estudiar les inversions a realitzar a la biblioteca per fer-la funcional i no aparador, procurant així contenir els costos.
- Obrir a la decisió de la ciutadania els usos dels espais encara no projectats del nou edifici del Molí amb un procés realment participatiu. Procurar que el projecte sigui coherent i serveixi per suplir moltes de les necessitats manifestades en aquest programa.
- Apostar per tenir als diferents barris serveis relacionats amb la biblioteca en espais com associacions de veïns, centres cívics, aules d'estudi, espai de treball, multimèdia... en comptes de concentrar tota l'activitat a la nova.
- Treballar per disposar de sales per a la creació i difusió d'art de petit format, teatre de proximitat, coral, cantautors. Actualment molins no té sales equipades per a això. Estudiar llocs com Federació Obrera, Palau de Requesens, o col·laborar amb altres entitats amb patrimoni.
- Fer més versàtil la Sala Gòtica. Equipar-la per poder-hi realitzar més sovint activitat teatral i musical.
- Continuar amb el trasllat del Museu Municipal a Ca n'Ametller. Assegurar un fort llançament d'aquest de cara a la població quan s'inauguri.
- Evitar la destrucció de llocs de treball públics, sigui per empreses i/o associacions. L'execució dels serveis ha de ser pública directa no desregulada en clara oposició a totes les formes d'externalització. La remunicipalització de serveis culturals i de comunicació és indispensable per aturar la concentració de capitals i la centralització.

- Apostar pels espais ja en funcionament dels joves i pels joves. Donar suport als desafiaments tècnics, burocràtics i fiscals per fer aquests espais hàbils sota la legalitat vigent.
- Treballar conjuntament amb les entitats per donar més ús als espais culturals com La Peni i el Foment i dotar-los dels recursos necessaris per abaratir-ne l'ús. Plantejar-los compartir recursos tècnics i de gestió per facilitar un calendari cultural coordinat i constant.
- Assegurar el funcionament del servei de cartelleres a la via pública per les entitats i prohibir-ne l'ús abusiu. Assegurar que es compleix la diferenciació entre cartelleres empresarials i per associacions. Estudiar experiències de cartelleres digitals en punts concrets.
- Estudiar la disponibilitat de lavabos fixes en punts clau del municipi a l'estil d'algunes ciutats europees.
- Potenciar l'activitat cultural en espais destinats a altres finalitats més enllà dels equipaments culturals; espais permanents o efímers que s'adaptin per l'acolliment d'una activitat cultural o artística. Estudiar si hi ha espais d'equipaments diversos que fàcilment serien adaptables per ser utilitzats per creació artística.
- Donar suport a experiències culturals que apostin per models alternatius d'ús dels immobles, ja que la cultura és víctima igual que les persones amb menys recursos de la privació de l'espai pel propi desenvolupament.
- Els espais municipals s'han d'habilitar per acollir aules d'estudi públiques i s'han de facilitar a les entitats perquè en facin ús. Revisar els usos de les múltiples sales de la Federació Obrera per habilitar-ne per a usos teatrals, musicals, o per entitats d'educació en el lleure amb grups d'infants.
- Estudiar i reclamar una correcta solució per la Escola de Música que posi l'equipament a l'alçada de la qualitat que s'hi genera i la permeti

créixer.

- Habilitar els espais necessaris com a magatzem per les entitats que no tinguin seu pròpia o la seva no sigui suficient en les escoles o equipaments que tinguin més properes als seus espais de desenvolupament.
- Aconseguir assegurar una seu digna per totes les entitats que actualment no en tenen.
- Realitzar un Pla Director de Cultura amb la màxima participació d'agents culturals i sense la tutela del govern, seguint línies aplicables i que transcendeixin les legislatures.

8.2. Polítiques de defensa de la llengua

El model lingüístic pels Països Catalans s'ha de bastir tenint present el context sociolingüístic i sociocultural del segle XXI, en el qual, a més del català i del castellà (i del francès al nord), conviuen moltíssimes llengües més, procedents de la immigració de finals del segle passat (com seria el cas del gallec) i de la nova immigració del segle XXI. A Molins, es va veure reflectida als anys 60 amb el creixement de barris sencers i amb un augment de població a l'inici del segle XXI.

En primer lloc, fem una aposta clara per tal que el català, la llengua pròpia i històrica d'aquestes terres, sigui la llengua comuna de cohesió social de les persones que vivim en aquest territori, la qual ha de disposar de tota la cobertura jurídica necessària (un concepte que es pot identificar amb el d'oficialitat) per tal d'assegurar que el català serà la llengua primera de tots els àmbits de la societat catalana.

Apostem perquè Molins sigui una vila on no es produeixi cap discriminació per motiu de llengua, la qual cosa vol dir, per exemple, que tothom hauria de tenir dret a l'ensenyament de la llengua del país i, si ho desitja, a l'ensenyament de

la llengua familiar, com a forma de reconeixement d'aquestes llengües i cultures al nou país que anem creant.

Aquesta oficialitat única del català no impedeix, però, que considerem que en aquests nous Països Catalans uns dels objectius com a país no sigui el de treballar pel plurilingüisme dels ciutadans. Un plurilingüisme que ha de tenir el català com a llengua de referència, i que no ha d'oblidar ni el castellà –primera llengua de molts ciutadans d'aquests país i llengua que ens permet obrir-nos a una part important del món–, ni el francès –per raons molt similars a les anteriors, especialment al nord de Catalunya–; ni, evidentment, l'anglès –la llengua de relació internacional avui en dia–; ni les llengües que provenen de la nova immigració –un patrimoni que ens permetrà tenir ciutadans que dominin quatre o cinc llengües.

Valorar i gestionar la diversitat lingüística com a riquesa i no com a problema ha de ser un dels arguments que, com a societat, hem de saber explicar, practicar i exportar. És el valor afegit que els catalans podem aportar a un món que massa vegades tendeix a la grisor de la uniformitat.

Per tant, els nostres objectius com a país i com a municipi, que s'haurien de vehicular, principalment, mitjançant el sistema educatiu, els espais de socialització i culturals, i els mitjans de comunicació, han de ser: transmetre la llengua històrica del país, tant a les persones que la tenen com a primera llengua, com per a les que la tenen com a segona, tercera o quarta; potenciar pautes d'ús lingüístic favorables al català; garantir el coneixement de, com a mínim, dues llengües addicionals a la pròpia del país; afavorir una educació intercultural que ens permeti valorar allò que ens aporten les persones que vénen de fora; tractar la llengua com una eina que facilita la cohesió social; i entendre-la també com l'element clau que permet l'accés crític a la informació dels ciutadans i ciutadanes.

8.2.1. Àmbits de treball

La situació de la llengua al sistema educatiu als diversos territoris

catalans

Actualment, la situació del català al sistema educatiu i també a Molins està fortament lligada a la legislació de l'Estat Espanyol: els atacs de la Llei Wert; les sentències contra el fet que el català sigui l'única llengua vehicular del sistema educatiu; els decrets de trilingüisme de les Illes i del País Valencià; en el cas de Catalunya, la denúncia de centres que no compleixen la llei de política lingüística ni la llei d'educació; la situació de les escoles estrangeres on el català és, a voltes marginal; la situació de la llengua a les escoles de la Franja, de la Catalunya del Nord i de l'Alguer; la castellanització de bona part de la formació professional (especialment la privada de grans nuclis poblacionals); el bandejament del català en alguns estudis universitaris, o en els estudis no formals: per exemple, escoles de conducció, de turisme, d'esport, d'idiomes....

La situació de la llengua en el món jurídic

En els territoris de l'Estat espanyol on la llengua catalana és oficial, persisteixen dificultats materials pel que fa als drets lingüístics dels catalans en l'àmbit policial i jurídic. L'assumpció que tots els ciutadans espanyols tenen el deure de conèixer la llengua castellana és emprada per estructures i funcionaris per imposar tàcitament o explícitament aquesta llengua. Són molts els catalans que tenen la percepció que és millor canviar al castellà si han de tractar amb la justícia, i hi ha un fort desconeixement dels drets que legalment els emparen.

Tot sovint, els professionals del dret addueixen manca de coneixement de lèxic jurídic en català. Més que no pas una mancança en el desenvolupament terminològic, això s'explica per deficiències en la formació inicial i continuada d'aquest personal.

En el territoris on la llengua catalana no és oficial la situació és, òbviament, molt pitjor, atenent que l'oficialitat lingüística és precisament allò que ofereix a una llengua el seu reconeixement com a vehicle comunicatiu jurídicament vàlid.

La situació de la llengua en els mitjans de comunicació

En les darreres dècades, l'oferta de mitjans de comunicació en llengua catalana ha experimentat un creixement (tret del que ha passat recentment a les Illes Balears i al País Valencià). Ara bé, si prenem com a exemple l'oferta televisiva, es constata que el creixement en mitjans de comunicació en llengua espanyola (o francesa, a la Catalunya Nord) ha estat encara molt més pronunciat. No ha estat més que recentment que es pot trobar en els quioscos del Principat una oferta diversa de premsa diària en llengua catalana.

Cal remarcar que la situació de la llengua catalana depèn força d'inèrcies històriques. Això explica que, en el cas dels mitjans de comunicació per Internet, que es difonen en un context històric recent, l'ús de la llengua catalana hagi estat assumit d'entrada amb normalitat per bona part dels usuaris.

L'espai comunicatiu dels Països Catalans presenta dèficits crònics considerables. La manca d'agències de notícies i de fonts amb una visió completa dels Països Catalans fa que els mitjans en llengua catalana hagin de dependre d'agències i de fonts de caràcter estatal i, en el millor dels casos, autonòmic. La construcció d'aquest espai comunicatiu és directament obstaculitzada per les polítiques dels estats, que treballen continuadament per la unitat i aïllament relatiu dels respectius marcs comunicatius.

La situació de la llengua en el món sociolaboral

Part del món associatiu i, en els territoris en què el català és llengua oficial, l'àmbit administratiu autonòmic i local són entorns que difonen l'ús normal del català. Més enllà, existeixen encara obstacles a la normalització lingüística efectiva. En el món empresarial, sovint s'addueix la realitat d'un mercat transnacional per recloure el català als usos informals. D'altra banda, l'origen al·lòcton d'una part substancial de la classe treballadora afavoreix en les comarques més poblades l'ús del castellà com a llengua comuna també en els usos informals.

La situació de la llengua en el món cultural

La pròpia història de la Renaixença del segle XIX i la de la represa cultural dels

anys 1960 i 1970 explica que sigui en el món cultural on més clara és la percepció de normalització de la llengua catalana. No obstant això, aquest procés de normalització no s'ha completat encara ni de bon tros. No ha estat més que en els darrers anys que els grups musicals que canten en llengua catalana ja no han d'oferir explicacions de per què han fet aquesta tria lingüística. Encara que sembli un espai cultural en fort retrocés, és remarcable la situació de les sales de cinema on, a banda de les dificultats que pateixen les produccions no nord-americanes, la majoria de films que s'hi projecten són doblats gairebé únicament a la llengua castellana.

8.2.2. Propostes d'acció política

- Realitzar campanyes estables i continuades de promoció de l'ús de la llengua.
- Crear eines comunes per a tots els Països Catalans, tant a nivell organitzatiu, d'intercanvis, de contactes, començant per la utilització, amb naturalitat, de totes les denominacions populars de la llengua catalana.
- Enfortir les organitzacions que ja hi treballen: CAL, FOLC, Plataforma per la Llengua, Joves per la Llengua de les Illes, federació Escola Valenciana...
- Defensar la promoció i l'ús a tots els àmbits de les variants de la llengua catalana integrades en un estàndard comú més ampli i representatiu.
- Promoure dinàmiques d'acollida, enlloc de parlar únicament d'integració...
- Promoure dinàmiques de revernaculització de la llengua en algunes parts del territori (Catalunya Nord i zones del sud valencià).
- Tenir en compte que, tot i ser l'eix principal i identificador de la nació, no hem d'identificar automàticament llengua i nació: hi ha moltes persones

catalanes que se senten o es poden sentir partícips de la construcció d'aquest país, però que la seva llengua d'origen i de referència en sigui una altra.

- Cal continuar treballant pel desenvolupament de l'oficialitat de la llengua de signes catalana.
- Cal incrementar el compromís de l'ús de la llengua en contextos en què resulta altament simbòlics: Parlaments i altres institucions, festes i celebracions d'èxits, premis, davant del món judicial i en actes notariais, discursos en inauguracions empresarials, comercials.
- Adoptar la forma catalana com a denominació oficial única del municipi.
- Adaptar l'ortografia del nom del municipi a la forma que hagi establert l'autoritat lingüística corresponent (IEC o AVL).
- Fer de la llengua catalana la llengua normal, preferent i per defecte de l'administració municipal.
- Implantar el requisit lingüístic per a tots els funcionaris que hagin de mantenir relacions orals o escrites amb els administrats.
- Retolar els carrers i espais públics en llengua catalana.
- Retolar les oficines municipals en llengua catalana.
- Emprar la llengua catalana en tota comunicació dirigida a la ciutadania (en qualsevol forma: publicitat, cartell, revista, díptic o banner). L'ús de qualsevol altra llengua ha de ser molt excepcional, dirigit a col·lectius específics (turisme, immigració recent, etc.) i ha d'anar sempre acompanyat pel mateix text en català.
- Establir un reglament d'ús de la llengua catalana davant la ciutadania (per escrit, atenció telefònica i presencial)
- En el cas dels càrrecs públics, emprar la llengua catalana a l'hora de parlar al ple i públicament (actes oficials, rodes de premsa, etc.).

- Redactar un pla plurianual de normalització lingüística municipal, desenvolupat de manera coordinada per administracions i entitats que treballen aquest àmbit, que seran, també, les que en faran el seguiment.
- Crear una entitat municipal de coordinació de polítiques i actuacions de normalització lingüística, que inclogui administracions i entitats, dotat d'un pla de treball i pressupost propi.
- Creació d'un càrrec polític responsable de política lingüística.
- La creació, al consistori, d'una comissió tècnica transversal de política lingüística que inclogui la representació de totes les regidories i àrees de treball.
- Activar programes de sensibilització i formació sobre acollida lingüística en català, especialment adreçats als serveis d'atenció a la població nouvinguda i als serveis socials.
- Introduir en els plans de formació del personal de l'ajuntament formació sobre actituds lingüístiques i gestió del multilingüisme des del punt de vista de la normalització del català, que també s'ha d'oferir a entitats o a altres institucions.
- Exigir i verificar que tota comunicació oral i escrita dirigida al públic per part de les empreses concessionàries de serveis públics municipals sigui en llengua catalana.
- Introduir el requisit de llengua catalana a tots els contractes municipals (abastant no només el servei contractat, sinó a tota la documentació generada, a les factures emeses, etc.).
- Introduir el requisit de llengua catalana a tot el consum intern de l'ajuntament amb la introducció del criteri de consumir productes etiquetats i amb les instruccions d'ús i consum en català.
- Introduir el requisit de llengua catalana a tot el consum de les empreses concessionàries o contractades puntualment per a un servei que inclogui

el subministrament i/o consum de productes (serveis d'àpats, neteja, marxandatge, vestuari, informàtica, etc.).

- Establir l'ús de la llengua catalana com a requisit per a la publicitat en la via pública (tanques publicitàries, OPI, etc) i transports públics (parades de bus, vehicles, estacions, etc.).
- Vigilar i exigir l'acompliment de la normativa lingüística per part d'altres administracions dins del territori del municipi (per exemple l'ús de la toponímia a les carreteres, xarxa ferroviària, ports i aeroports)
- Vigilar i exigir que l'activitat dels comerços s'ajusti a la normativa lingüística existent pel que fa a l'ús de la llengua catalana (retolació, documents d'oferta de serveis -informació contractual, pressupostos, resguards, factures, consells d'ús o cartes de productes-, etc.). Específicament, no s'han de donar llicències d'obertura a establiments que incompleixen la llei.
- Establir una presència de la llengua catalana als mitjans públics locals (ràdio, televisió, periòdics, etc.), que garanteixi el seu caràcter central i majoritari.
- Establir l'ús de la llengua catalana com a requisit per a la publicitat als mitjans públics municipals (televisió, ràdio, premsa, web, etc.).
- Coordinar l'oferta de cursos de llengua catalana que puguin oferir les diverses entitats i organismes públics que operen en el terme municipal.
- Impulsar els programes de voluntariat lingüístic (parelles lingüístiques)
- Fer campanyes públiques per tal que la ciutadania s'adreci en català a les persones nouvingudes.
- Fer campanyes públiques per conscienciar sobre el fenomen de "canvi de llengua" que s'observa en els catalanoparlants en les converses bilingües.

- Fer campanyes públiques per informar sobre els drets lingüístics.
- Fer campanyes de sensibilització lingüística de les persones consumidores així com en la sensibilització i formació dels comerciants.
- Col·laborar amb les entitats d'immigrants amb la finalitat d'estimular l'aprenentatge i ús del català.
- Exigir, a les entitats que rebin subvencions municipals, compromisos i garanties de presència mínima de la llengua catalana als actes, cartells, webs i altra documentació.

8.3. Foment de la memòria històrica

A la CUP creiem que no hi ha cap col·lectivitat humana capaç d'afrontar el futur amb èxit com a tal si no se'n coneix el passat. Per això considerem important recuperar la història molinenca per posar-la a l'abast de tothom. **Pensem que el coneixement de la història és una eina indispensable per entendre el present i pensar el futur**, posant especial èmfasi en la importància que té aquest fet per a la població nouvinguda. Per tant, des de la CUP volem engegar polítiques per preservar i desenvolupar la memòria, el patrimoni i la identitat col·lectiva.

En aquest sentit, considerem totalment necessari adoptar mesures per al reconeixement i la difusió de l'activitat de totes aquelles persones que han lluitat per a la defensa de les llibertats democràtiques i nacionals, i per a la promoció dels escenaris, fets i esdeveniments històrics lligats a la lluita en pro de la democràcia i els valors de justícia, igualtat, alliberament nacional, social i de gènere. És molt important, també, vincular això amb el territori on ha passat, els carrers i places, els edificis que han acollit aquestes lluites, i que sigui aquesta materialització que transmeti a la població que la història no és simplement el passat, sinó que és el que ha forjat el present i afecta el futur de Molins i de la nostra societat.

Per tot això, apostem per la promoció d'itineraris sobre patrimoni pels pobles i per les ciutats, que han demostrat ser un producte cultural i històric que interessa molt a la població i que permet apropar la història local i el patrimoni a molts sectors de la població.

Aquests **itineraris guiats han d'esdevenir recursos estables de l'oferta cultural del municipi i han de permetre generar identitat a partir de redescobrir la història del municipi** i de recuperar-ne espais invisibles i moments històrics oblidats. Amb ells s'ha de facilitar generar en la població un vincle emocional amb l'espai públic, així com una presa de consciència i un apropament a la història col·lectiva. Per això, un itinerari guiat com la recuperació de refugis antiaeris de la Guerra Civil no ha de servir només com a element turístic sinó també com a testimoni de la brutalitat de la Guerra Civil contra la població.

Per tot això, cal:

- Afavorir la recuperació d'una part central de la història dels catalans: la tradició obrera, revolucionària i col·lectivista, com la que va aixecar la Federació Obrera. La memòria històrica sovint s'instrumentalitza per fer veure que totes les lluites pretenien arribar on estem ara: a una democràcia representativa. Es construeix un passat que justifica el present i s'oblida la tradició revolucionària dels catalans i de les catalanes i la importància de l'obrerisme. S'ha d'aprofundir a explicar el conflicte social i de classe de les primeres dècades del segle XX, molt present també a Molins i amb experiències com les que en va sortir la Federació Obrera.
- Promoure la recuperació històrica per aconseguir explicar tot el que va representar el franquisme: tots els tipus de víctimes que va generar (econòmiques, culturals, intel·lectuals, nacionals, personals i familiars), la gent que va patir la repressió a Molins, la que va haver de fugir, etc.
- La promoció d'itineraris temàtics i històrics, incidint en l'explicació dels fets tal i com van ser, evitant visions superficials i itineraris mediàtics.

- Treballar conjuntament amb el museu municipal i els arxius per actualitzar i enfortir els documents que recullen la història dels fets, indrets i edificis que marquen la història del país i també de Molins.
- La promoció del patrimoni industrial per explicar el paper de la classe obrera i les seves condicions de vida i laborals, per exemple el Molí o les cooperatives que va allotjar la Federació Obrera.
- El patrimoni com a element funcional, per això cal valorar si el patrimoni es pot reconvertir o no en altres usos i pot patir transformacions, i per fer-ho és important comptar amb la participació ciutadana i valorar les percepcions de la ciutadania.
- Unes ordenances d'afectació del patrimoni, per aconseguir que la gestió del patrimoni privat obtingui la importància que es mereix.
- Les relacions entre universitat i municipis a través de convenis per a recerques, tenint en compte que les entitats també poden jugar un paper important a l'hora de promocionar i protagonitzar recerques.
- La difusió de la feina feta pels arxivers i treballadors museístics a la població en general.
- Apostar per la renovació del Museu Municipal i el seu canvi d'edifici, i que això suposi un nou impuls per al museu. Treballar la separació que ara hi ha entre l'espai per la Memòria Històrica a la Federació i el Museu municipal.
- La democratització dels sistemes de reconeixements públics a les persones (medalles d'or, fills il·lustres, noms a carrers...). La societat ha de ser la protagonista a l'hora de proposar i emprendre aquests reconeixements.
- Incloure la perspectiva de gènere en els criteris de recuperació històrica, amb l'objectiu de fer visible el paper de les dones i les seves lluites en la història.

- Impulsar la recuperació històrica de la memòria de les classes populars, per evitar que restin en l'oblit. Així mateix, impulsar-ne l'apoderament per tornar a ser subjectes transformadors de la història actual, tant en l'àmbit nacional com social.

8.4. Suport al teixit associatiu

Des de la CUP treballem per dinamitzar el teixit associatiu i la promoció de l'autoorganització ciutadana, ja que és una de les bases principals per a la construcció d'una societat de persones lliures, responsables i solidàries. Nosaltres hem participat i participem individualment en moltes entitats de Molins i sabem que aquestes són el motor de la vida associativa molinenca. Creiem en aquesta forta xarxa social de caire popular, com a principal garantia d'una vila viva i participativa.

L'ajuntament ha de tenir una relació amb el teixit associatiu que signifiqui una aposta seriosa per al desenvolupament de la política associativa del municipi. Cal tenir en compte que per aconseguir un teixit associatiu viu és imprescindible apoderar les persones, tant individualment com col·lectiva, i destacar la importància d'establir vincles des de l'organització i participació en alguna entitat o associació del municipi. En aquest sentit, ha de ser una prioritat arribar a la gent no associada, així com fer possible una millor visualització de les activitats de les associacions. Perquè tota aquesta tasca sigui efectiva cal la coordinació i participació conjunta del total d'entitats de Molins.

La creació d'una Taula d'Entitats ha de facilitar la millora del teixit associatiu en tots els aspectes, així com el foment d'un associacionisme que sorgeixi de demandes reals i interessos comuns, per evitar que es generi del no res, sense tenir cap sentit ni continuïtat, i aposti per la solidaritat, la cooperació entre entitats, la compartició de recursos i la coresponsabilització de les associacions i la institució per aconseguir un objectiu comú, que és una vila més participativa i rica culturalment.

Quant a la relació de l'ajuntament amb el teixit associatiu, ha de millorar en molts aspectes. Cal tenir en compte que és necessari diferenciar els que tenen propostes amb línies coherents i un projecte polític i social alliberador, del i per al municipi, dels que no. Un cop fet això, s'han d'establir relacions directes i evitar el clientelisme.

La relació de l'ajuntament amb les entitats ha d'anar més enllà del fet econòmic, cal una coordinació i un diàleg ric i seriós. L'ajuntament ha de crear polítiques de promoció del teixit associatiu, oferir eines, fer veure les necessitats del municipi a les associacions i pensar en les entitats que organitzen actes i, fins i tot, organitzar-los conjuntament. L'ajuntament no ha de reconèixer el treball de les entitats amb premis, medalles i subvencions puntuals extres, sinó en el seu dia a dia i fent-les participar en les decisions municipals. Quan aquesta relació ideal, no només basada en l'aspecte econòmic, funcioni, cal traslladar a la ciutadania el fruit que dóna; d'aquesta manera, el resultat serà molt més enriquidor.

És evident que Molins de Rei gaudeix d'un teixit associatiu ampli, amb història i dinamisme. Davant l'individualisme generalitzat al qual ens mena la societat d'avui en dia, cal tractar amb especial cura la tasca dels moviments col·lectius, que promouen els espais comunitaris i enforteixen la cohesió social. Per això, proposem:

- Aprofitar i fomentar l'existència d'un teixit associatiu ric, plural i participatiu. Aquest teixit, a més de treballar per complir els seus propis objectius i finalitats, ha de coresponsabilitzar-se de la vida pública de Molins de Rei, amb visió de col·lectivitat i de bé comú.
- Aplicar mesures transversals per a incrementar el teixit associatiu i cultural de Molins de Rei que fomenti la identitat col·lectiva des de la cohesió social i l'esperit comunitari.
- Reforçar la vitalitat del municipi potenciant espais de relació entre la gent i de relació entre les entitats (físics i virtuals), i fomentar la cultura associativa com a tradició que és de la nostra vila.

- Implicar els centres educatius en la vida associativa de Molins de Rei, així com crear una xarxa educativa i cultural que promogui l'educació més enllà de l'horari lectiu i impliqui el màxim d'agents locals en el desenvolupament d'un model d'educació que vinculi aspectes de coneixement de l'entorn, cultura pròpia i valors.
- Tenir especialment en compte les associacions d'educació en el lleure com a porta d'entrada de moltíssims joves a la vida associativa de la vila.
- Promoure les xarxes associatives com a espai de formació de pràctiques assembleàries i de desenvolupament de recursos facilitadors de l'apoderament col·lectiu. Les associacions s'erigeixen així com a espai de reflexió per a la defensa d'interessos col·lectius, sobretot generen confiança i reciprocitat en pro de l'acció col·lectiva.
- Potenciar la celebració d'assemblees i experiències d'autoorganització als centres educatius de la vila, així com organitzar conferències i sessions formatives relacionades destinades a entitats i ciutadania.
- Subvencionar puntualment projectes concrets d'interès pel que fa a la dinamització de la vida associativa del municipi. Les entitats no han de condicionar les seves actuacions per les subvencions municipals, sinó que és l'ajuntament qui ha de subvencionar les propostes de les entitats, havent-les valorat prèviament.
- Utilitzar la fórmula dels Convenis. Aquesta fórmula resulta més rendible en les entitats i associacions, ja que així es poden evitar els pagaments a llarg termini. Els convenis poden referir-se a un pacte en aportació econòmica, a la cessió d'infraestructures, a l'assistència tècnica pels serveis de l'ajuntament, etc. L'establiment d'aquests convenis ha de prioritzar el treball voluntari, la solidaritat, la promoció de la cultura popular, l'enfortiment del teixit associatiu i l'autoorganització. És important que des de l'ajuntament es paguin els diners reals per la qualitat dels projectes de les entitats i associacions, i que aquestes no es

facin servir com a mà d'obra barata per al seu profit.

- En qualsevol cas, ja sigui amb les subvencions o amb els convenis, cal facilitar el tràmit i la burocràcia el màxim possible.
- Equipaments i ús de l'espai públic. En cas de necessitat d'equipaments o d'ús de l'espai públic, s'ha de tendir a possibilitar-ne la cessió sempre que sigui possible, tot i que el muntatge, el desmuntatge, la neteja i la reparació, si cal, vagi a càrrec de l'associació, per tal que hi hagi la coresponsabilitat necessària en qualsevol acord entre les dues parts. Els equipaments i els espais públics disponibles s'han de potenciar al màxim tot garantint unes entitats lliures i independents.
- Convenis de gestió d'instal·lacions municipals (piscines, camps de futbol, pavellons, etc.). Els centres esportius i culturals del municipi que usen una infraestructura podran establir un conveni de cessió amb l'ajuntament. D'aquesta manera, se socialitza un espai públic, s'hi dóna activitat i els beneficis del bar i la publicitat reverteixen en l'entitat dins d'una visió global dels espais de l'entitat. En aquest sentit, és important que per aquestes adjudicacions s'obri un concurs amb un procés transparent, al qual puguin optar totes les entitats que ho vulguin. Cal potenciar aquesta coresponsabilització en la gestió d'equipaments i programes municipals, aconseguir que siguin les mateixes entitats les que en garanteixin el funcionament en esdevenir protagonistes directes de la seva pròpia acció i evitar, d'aquesta manera, que la gestió quedi en mans d'empreses privades. Tendir cap a models de co-gestió.

En definitiva, cal fomentar i aprofitar l'existència d'un teixit associatiu ric, plural i participatiu a Molins de Rei. Aquest teixit, a més de treballar per complir els seus propis objectius i les seves pròpies finalitats, ha de coresponsabilitzar-se de la vida pública del municipi, amb una forta visió de col·lectivitat i de bé comú. L'ajuntament ha de formar-hi una relació directa i apoderar aquestes associacions en els seus àmbits.

9. Noves tecnologies, eines de transparència i informació

És innegable la penetració cada vegada major d'una gran diversitat de dispositius tecnològics en les nostres vides, des de l'àmbit laboral al personal. La tecnologia intervé en moltes de les activitats del dia a dia de la majoria de la població dels Països Catalans i de Molins de Rei. El més rellevant no és constatar quins canvis concrets genera la introducció de la tecnologia a la vida quotidiana, sinó el fet que amb certes d'aquestes introduccions es generen canvis culturals (més o menys profunds) que arriben per quedar-se, com el telèfon mòbil, el correu electrònic, cercadors, o la missatgeria instantània.

Per usar aquestes tecnologies pràcticament estem en mans exclusivament (i per tant en dependència) de grans empreses que representen directament els interessos del gran capital transnacional (Google, Microsoft, IBM, Apple...) en múltiples àmbits: desenvolupament de noves tecnologies, infraestructures, emmagatzemament de dades o comunicacions.

Aquesta situació ens obliga a prendre un posicionament polític i articular formes de blindar la nostra sobirania sobre la informació i les eines de transmissió d'aquesta. Evidentment cap d'aquests problemes són nous i ja existeixen múltiples moviments de resposta. Des del moviment del Programari Lliure, el del Maquinari Lliure, l'Open Access... fins a plantejaments com Guifi.net i servidors autogestionats com nodo50 amb un plantejament més integral d'ús de la tecnologia que a dia d'avui ja són presents a Molins de Rei.

Malgrat la gran feina d'aquests diversos moviments la realitat social ens fa constatar que la feina per fer és encara molta. Si bé segurament el moviment amb més trajectòria i més èxits ha estat el del Programari Lliure, la penetració social d'aquesta tecnologia és encara menor, i no es troba en un nivell de desenvolupament suficient per articular una sobirania completa.

Així doncs, emmarcat en el projecte de construir uns Països Catalans

independents políticament i econòmicament, cal que ens plantejem des de la CUP però sobretot des dels moviments socials quina o quines són les propostes que volem desenvolupar, en l'àmbit tecnològic per la societat més lliure i justa que estem construint. Per això ja no ens val només el plantejament d'alternatives a cada nova necessitat que crea el desenvolupament actual de la tecnologia sinó anar més enllà per autogestionar-nos i autogovernar-nos democràticament també en aquest àmbit.

La qüestió del desenvolupament tecnològic té una peculiaritat respecte altres sectors productius i és que la pròpia producció es dona en un àmbit internacionalitzat i que als Països Catalans no comptem amb gaires infraestructures de les quals el poble, en un moment de canvi en la correlació de forces, es pugui apropiat, com sí que passaria en altres sectors productius. Així doncs el desenvolupament d'infraestructures pròpies a la nostra vila esdevé quelcom clau. De manera anàloga cal plantejar la creació d'aquest mateix tipus d'infraestructures al servei dels moviments transformadors que avui per avui lluiten als Països Catalans. De forma anàloga a les infraestructures, el programari és també clau en ser el conjunt d'eines per gestionar la informació: l'hem d'utilitzar per posar-la en mans de la ciutadania i trencar les barreres econòmiques que el mercat del programari planteja en l'accés a aquesta.

Així mateix, l'ús de formats oberts per a les bases de dades de l'administració i dels pressupostos i documentació diversa de l'ajuntament és clau per aconseguir una cultura democràtica municipalista molt més participativa, crítica i propera a Molins de Rei. Pressupostos disponibles en format obert i sobre els quals es permeti treballar als ciutadans obre les portes a una relació dels ciutadans amb l'administració menys clientelar i distant. Apropar la informació a les persones és un objectiu que no podem deixar escapar de cara a crear una societat més sobirana.

L'aposta d'un municipalisme radical, al servei de les classes populars, té un seguit de punts claus relacionats amb les noves tecnologies:

Programari lliure

- Utilitzar estàndards oberts per emmagatzemar les dades per tal de garantir l'accés perenne a les dades i trencar amb la discriminació econòmica que pot suposar un format de dades controlat per una transnacional.
- Garantir la seguretat del programari per mitjà de terceres persones.
- Utilitzar programari en català. El programari no pot quedar exclòs de la llengua vehicular del nostre poble.

Infraestructures:

- Garantir l'accés a Internet a tota la societat i d'aquelles eines necessàries pel desenvolupament telemàtic per trencar amb les desigualtats que suposa la privació ja sigui per motius econòmics, culturals, geogràfics o generacionals.
- Treballar amb projectes ja existents -com guifi.net- que poden satisfer l'accés a la xarxa al marge dels interessos de les transnacionals. Per altra banda, s'han de posar les eines per tal de que mica en mica aquests serveis estiguin sota el control de la població a nivell municipal o de barri.
- Impulsar la descentralització dels serveis telemàtics per garantir un sistema robust, independent i, alhora, que preservi la intimitat personal i garanteixi la màxima seguretat.

Prevenir l'ús de programari gratuït amb finalitats comercials que atemptin contra l'ús clar i transparent de les nostres dades.

- Prevenir de l'ús d'aquell programari on, sota la imatge d'inofensiva i pràctica, s'hi amaguen interessos comercials i/o polítics amb l'ús de les

dades personals dels usuaris i usuàries o, senzillament, no se'n coneix el tractament i l'ús de les dades.

- Educar sobre el control social que comporten certes eines telemàtiques i apoderar la població per ser sobirana de les seves dades.
- Formar i conscienciar en l'ús del programari lliure davant del programari amb interessos comercials ocults. Potenciar polítiques que permetin l'arrelament i desenvolupament del programari lliure.
- Trencar amb la dinàmica d'ús de programari pel fet de ser més pràctic, incidir en les implicacions socials del programari i en la importància del coneixement del funcionament de les eines telemàtiques que s'utilitzen.

És per això que des de l'ajuntament s'han de prendre un seguit de mesures:

Formació:

- Dur a terme **cursos de formació** a diferents àmbits (Ajuntament, ciutadania, entitats) i nivells per **combatre l'analfabetisme digital i la conseqüent fractura social**. Apostar pel programari lliure en les formacions a la ciutadania com a eina disponible al marge de les discriminacions econòmiques.
- Dur a terme cursos de formació per fonamentar la **relació amb l'administració a través d'internet**
- **Apostar pel model de sistema operatiu lliure implantat a les escoles, instituts i biblioteques de la vila**, com a part de la formació dels estudiants.

Accessibilitat, informació i participació:

- Facilitar l'**accés a les noves tecnologies** en els diferents espais de

l'administració local oberts al públic.

- **Refer la pàgina web municipal**, a partir d'una base estàndard que fomenti la participació i que permeti un ús més senzill per a tothom.
- Fer un inventari dels tràmits municipals existents. **Garantir que la totalitat dels tràmits municipals es puguin fer en línia** (internet) a través de la signatura digital.
- **Apostar pel projecte Guifi.net**. Cal compatibilitzar i facilitar l'accés a la xarxa informàtica de l'Ajuntament, que s'ha de sumar al projecte a totes les instal·lacions on sigui possible, i posar la xarxa de l'administració al servei de l'estructuració inicial de la xarxa lliure.
- Fomentar una campanya conjunta entre Guifi.net i les entitats de la vila per **crear una xarxa molinenca el més àmplia i forta possible**. D'aquesta manera el teixit social podrà intercanviar arxius, establir nous canals de comunicació i compartir un mateix accés a internet.
- Apostar per les noves tecnologies **com a eina de participació ciutadana i transparència**, creant espais per al debat i la obtenció d'informació de la gestió municipal.
- **Crear un perfil municipal a les xarxes socials**, apostant pel 2.0 com a mètode de transmissió d'informació proper a part de la ciutadania.
- Crear un **espai wiki (gestionat col·lectivament) vinculat a la pàgina web municipal**, que inclogui un espai exclusiu per a les entitats, calendari d'activitats compartit i espai d'intercanvi basat en el projecte *Eurekum*.
- Crear un **servei de correu propi de l'Ajuntament** obert a les persones que el demanin. D'aquesta manera es crea un nou canal d'informació constant amb la ciutadania.
- Estudiar la possibilitat d'**unir esforços amb altres ajuntaments** de la comarca per abaratir els costos de projectes similars.

- Garantir el **dret a accedir a qualsevol informació**, dades i documentació **generada per projectes pagats amb diner públic**, sempre respectant la protecció de dades personals.

Programari Lliure:

- Apostar decididament pel **programari lliure a l'administració local**. És una aposta pel coneixement compartit, de ruptura amb les discriminacions econòmiques i una mesura d'estalvi per l'administració.
- Dur a terme una **avaluació d'usos de programes informàtics a l'administració**, per tal d'identificar el programari privatiu. Incidir en el programari lliure com a alternativa, apostant per empreses locals i nacionals que el fomentin.
- Aplicar un **sistema de dades obertes (Open Data)** als fitxers de l'Ajuntament. D'aquesta manera l'administració podrà publicar dades d'interès per a l'ús de ciutadans, entitats i empreses de la vila.
- Aplicar un **sistema de dades obertes als pressupostos municipals**, per facilitar la seva comprensió i anàlisi a la ciutadania.
- Fer un **inventari dels programes emprats a les diferents àrees de l'Ajuntament**. Estandarditzar el màxim d'aplicacions possibles utilitzades a l'administració.
- Defensar l'ús del programari lliure i de font oberta de manera preferent, comptant-ho com a **valor afegit en concursos i licitacions** on participi l'administració pública.

10. Nova ciutadania

Per aproximar-nos al tema de la immigració primer cal analitzar les causes i els efectes dels fluxos migratoris que no són només la situació econòmica internacional i l'estatal, sinó també la realitat municipal, ja que el model de creixement pel qual opten els nostres municipis també influirà en la recepció de major o menor mà d'obra estrangera, el seu impacte en l'estat del benestar i en la distribució dels recursos, deixant ben clar que les polítiques públiques no estan exigint al capital polítiques de retorn de l'augment del PIB que resulta de l'aportació de la mà d'obra estrangera, tant la que treballa al sector formal i cotitza a la Seguretat Social, com la que ho fa en el sector informal i també genera aquest augment de la riquesa.

Quant a causes de la immigració cal tenir en compte el desequilibri entre les rendes del treball i les rendes del capital a escala mundial, l'envelliment de la població als països de rebuda de mà d'obra, l'èxode rural cap a les ciutats que es produeix en els països d'origen i que crea autèntiques legions d'expulsats del món, així com les facilitats actuals de comunicació i transport internacional.

Tot plegat dóna lloc a una immigració marcadament econòmica o laboral que ha estat aportant un superàvit a la caixa de la Seguretat Social. I no sols això, aquesta bossa de mà d'obra estrangera incrementa el PIB, incrementa el consum i tendeix a equilibrar les rendes del treball a escala mundial, ja que a mitjà o llarg termini pressiona els salaris de la societat d'acollida a la baixa i els salaris dels països d'origen a l'alça.

Cal establir mecanismes d'acció conjunta, ja no solidària amb els immigrants, sinó d'estratègia conjunta de totes les classes populars, perquè és obvi que rebre un augment de població suposa un augment de les necessitats que no es poden satisfer si disminueixen els recursos i serveis comunitaris.

En aquest sentit, la proposta de la CUP és, d'una banda, un gir de 180 graus

en l'actual política migratòria d'Europa i, de l'altra, exigir aquesta correspondència entre el benefici per al capital que suposa la immigració i un benefici col·lectiu per a les persones, amb un augment de recursos i amb els mecanismes precisos per solucionar les tensions socials que, en efecte, produeix la immigració i que són tensions socioeconòmiques derivades d'assumir un augment de població sense un augment dels recursos i serveis públics a l'alça.

Actualment Molins de Rei té un índex d'immigració d'un 5,5% (1.385 persones), essent un dels municipis amb l'índex d'immigració més baix de Catalunya. Les comunitats més nombroses a Molins de Rei són la del Paraguai, la marroquina i la xinesa.

Propostes de nova ciutadania a Molins de Rei

- Defensar del marc legal vigent, amb la Llei de bases de règim local i de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que obliguen els ciutadans a empadronar-se i els ajuntaments a donar d'alta en el padró als ciutadans residents.
- Denunciar la il·legalitat de les propostes «negacionistes» envers el padró, que ho són envers l'accés universal als drets bàsics de la ciutadania, que afecten especialment la població immigrada però també l'autòctona.
- Augmentar els recursos comunitaris finançats amb els rendiments del PIB que produeix la immigració.
- Exigir la igualtat de tracte en els drets salarials i laborals a les empreses que contractin amb l'ajuntament.
- Apostar per una política informativa i formativa sobre els recursos de la població a les persones nouvingudes amb independència de la nacionalitat o del lloc de procedència.

- Promoure la implicació social i la inclusió de les persones d'origen immigrant en el teixit associatiu de Molins de Rei. Una via per fer-ho pot ser el codesenvolupament.
- Difondre el discurs contra la xenofòbia, aplicant estratègies contra els rumors i trencant els tòpics sobre la immigració. Cal treballar-ho establint programes als centres educatius i sensibilitzant a la població en general a Molins de Rei.
- Enfortir l'aposta per l'educació intercultural, amb activitats dirigides a infants i joves i també per a la població adulta. Ampliar l'àmbit d'actuació del Cicle de Drets Humans i interculturals, tot promovent tallers i debats als centres educatius al voltant d'aquest cicle.

11. Solidaritat i cooperació

“El precario equilibrio del mundo, que rueda al borde del abismo, depende de la perpetuación de la injusticia. Es necesaria la miseria de muchos para que sea posible el derroche de pocos. Para que pocos sigan consumiendo de más, muchos deben seguir consumiendo de menos”. **Eduardo Galeano, “Ser como ellos”**

El món en el que vivim és ple d'injustícies i desigualtats. La riquesa està mal repartida i controlada per poques mans, mentre milions de persones viuen per sota el llindar de la pobresa. El sistema capitalista accentua i perpetua aquestes desigualtats, ja que estableix unes relacions econòmiques, polítiques i socials que mantenen aquest desequilibri mundial.

Apostem per un model de solidaritat i cooperació que busqui revertir aquesta situació atacant les causes de les desigualtats i les injustícies, enlloc de centrar-se únicament en les conseqüències. La via per fer-ho és la solidaritat internacionalista, entenent-la com una acció política coherent, activa i conscient que parteix de la realitat per poder canviar-la. Denuncia i s'oposa a l'ordre econòmic i polític des de la mobilització de base i la crítica a les polítiques d'exterior i d'interior.

La solidaritat internacionalista advoca per desenvolupar a nivell global l'autodeterminació dels pobles, l'emancipació de gènere, econòmica i per un desenvolupament ecològic i sostenible amb el retorn del deute ecològic i el respecte vers els drets humans.

Entenem que la Solidaritat internacionalista es basa en:

- Suport als moviments que tan al sud com al nord lluiten i treballen activament per un futur amb dignitat, llibertat, pau i justícia social.
- Respecte a les diferències, a la pluralitat de cultures i pobles, i a la unitat

en la diversitat i la lliure associació.

- Respecte als processos transformadors que es basen en el suport mutu.
- El coneixement com a punt de partida en tot procés d'acció transformadora d'arrel que s'exerceix sobre la realitat.

Propostes de cooperació a Molins de Rei

- Reactivar el consell de cooperació de Molins de Rei Solidària, fent que sigui un espai independent de participació real i vinculant de les ONG's locals, per a definir les bases de les convocatòries, així com els països i sectors prioritaris en matèria de cooperació i educació per al desenvolupament.
- Enfortir i dotar de contingut Molins de Rei Solidària, per tal que sigui el punt de confluència entre entitats de cooperació, moviments socials i l'ajuntament en el qual s'organitzin accions conjuntament com campanyes d'incidència i mobilitzacions.
- Elaborar un nou Pla Director amb la participació de les entitats que tingui impacte tant a països empobrits com a Molins de Rei, entenent que moltes transformacions passen pels canvis d'actitud i de pautes de consum dels països del nord.
- Assolir l'1,2% dels ingressos municipals destinats a solidaritat, repartits entre cooperació bilateral directa, cooperació de les ONG's a través de subvencions, educació per al desenvolupament treballat amb les escoles i instituts de Molins de Rei i sensibilització de la població en general.
- Garantir la transparència en el seguiment i l'avaluació dels recursos destinats a la cooperació bilateral directe.
- Reforçar i actualitzar els agermanaments amb Nicaragua i el Sàhara, enfortint els llaços amb els dos pobles. Cal visualitzar els

agermanaments amb accions adreçades als vilatans i vilatanes, així com als estudiants de primària i secundària de Molins de Rei.

- Denunciar la vulneració dels Drets Humans que pateixen les dones a nivell internacional des d'una visió Feminista Internacionalista.
- Promoure el codesenvolupament, que concep les persones d'origen immigrant com a agents de desenvolupament i propicia la seva implicació tant al municipi d'acollida com a les seves comunitats d'origen.
- Difondre un discurs de justícia global, trencant els tòpics en contra de la cooperació al desenvolupament que pretenen obligar a triar entre la pobresa a casa nostra i la pobresa arreu. La solidaritat cap endins i cap enfora no és incompatible, és complementària i respon a les conseqüències d'un mateix sistema injust i desigual.
- Enfortir l'aposta per l'educació per la pau, amb activitats dirigides a infants i joves i també per a la població adulta. Ampliar l'àmbit d'actuació del Cicle de Drets Humans i promoure tallers i debats als centres educatius al voltant d'aquest cicle.
- Fomentar la Nova Cultura de la Pau, entenent aquesta no solament com l'absència de la guerra, sinó com l'educació en els valors democràtics, la distribució justa de la riquesa, i el respecte al medi ambient i una ètica universal.
- Treballar de forma transversal la solidaritat i la cooperació a totes les àrees del consistori, promovent que es puguin fer intercanvis de coneixements en matèria de gènere, educació, salut, habitatge, urbanisme entre d'altres.
- Apostar pels productes de Comerç Just a l'ajuntament. L'administració municipal ha de treballar per establir unes relacions econòmiques i comercials justes i ha de donar exemple davant la població.
- Establir l'ús de productes de comerç just com a condició per a les empreses proveïdores de l'ajuntament sempre que sigui possible.

Candidatura d'Unitat Popular
molins.cup.cat

